

АПОСТОЛ НА ВЯРАТА

ЗА БОЖИЯ ЧОВЕК СМИТ УИГЪЛСУЪРД

На корицата: Смит Уигълсуърд преди да се превърне в световноизвестен евангелист и истински апостол на вярата, той беше само един сръчен водопроводчик от Брадфорд (Англия). Принадлежеше към ранното движение “Изцеление чрез вяра”, въодушевено изследваше Новия Завет, а духовната му опитност отговаряше като на тази на първите християни.

През октомври 1907 г. той получи Божието всеоръжие, което самият определя по следния начин: “Във вторник сутринта огънят падна в мен и започна да гори. Цялото ми тяло беше проникнато от светлина и от свящото присъствие на Бога. Споменът за онзи час надвишава способността ми да изразя почувстваното. И когато не намирах думи да излъча Божието докосване до душата си, вътрешното ми същество беше изпълнено с невероятна сила. За мое учудване говорех на някакъв странен език. От този момент почувствах как една горяща любов завладя сърцето ми...”

Тази голяма любов го поверяваше в служба на милосърдието, което днес се върши от малцина. Книгата ни дава сведения за пътя на този странен служител на Бога, книга, в която обикновеният, не сложен начин на мислене е свързан с отдаване на Бога. Всеки, който я чете, бива грабнат от действието на Живия Бог. За нас Смит Уигълсуърт е един истински апостол на вярата, желаещ да ни помогне изцяло да уповаме на възкръсналия Господ Исус Христос.

Предисловие:

Подобно на Джон Бънян - ковач от Бедфорд, и на издателя на “Поклонници”, Смит Уигълсуърт беше също ковач тенекеджия в Бардфорд. Той проповядваше в различни части на света и по отношение на служението си беше действително изпълнен с белезите на апостолите. Можем да кажем, че действуваше чрез знанията, дадени му от Словото. Той не си водеше дневник, но ония, които получиха благословение чрез него, носят в сърцата си част от тях. Никой не може да чете тази книга, без да бъде запалена вярата му, защото книгата говори за една действително невероятна личност. Ако Уигълсуърд можеше да прочете тази биография, щеше да извика: “Не нам, а на Теб, Господи, принадлежи славата и величието!” Както мнозина апостоли, той не беше образован, но познаваше Христос и Словото Божие. Той беше изпълнител на Словото и се осмеляваше да вярва в Божиите обещания.

Тази биография е създадена благодарение помощта на неговите приятели и служители, водени от негови собствени разкази. Лично той не е написал книга. Това произведение се появява в Европа чрез неговия мил зет. При превода беше направен опит да се запази личния му начин на изразяване. Божията вяроност и благословение да придружават това издание.

Сламката

1859 г. се счита за годината на най-голямото ирландско съживление. Само 2 години преди това, мощно съживление имаше и в Америка. Понеже хората отново потърсиха Господа, във всеки голям град се провеждаха молитвени събрания, които се посещаваха от хиляди. Духът действаше така силно, че според изследвания, всеки месец от смърт към живот преминаваха около 50 000 души. Радостните свидетелства за съживленията в Ирландия и Америка накараха вярващите от Англия да търсят Господа в молитва. Скоро след това и в тази страна започна да гори огънят на съживлението. Спържън говореше в

Лондон пред огромни множества и на всяко събрание мнозина приемаха Исуса като свой Господ и Спасител.

В южната част на острова, във Валис, с великолепно евангелизаторска дейност бе надарен Кристиан Еванс. Новоповярвалите бяха свръх щастливи в събранията му, те дори танцуваха от радост. Това беше причината огромни маси грешници да потърсят Христа. В същото време сърцата на мнозина посещаващи методистката църква бяха сгряти по един особен начин. На чудна употреба от Господа се радваше един от евангелистите - Уилям Бут. През 1859 г. той и църквата му се отдадоха на евангелизаторска дейност. Ръководен от Господа, за основен център на дейността си избра най-бедния квартал в източната част на Лондон. Най-отчаяните грешници бяха превърнати в свети. Така тръгнаха из страната и проповядваха Евангелието. По-късно Бут образува Армията на спасението. Всичко това стана през 1859 г. – годината на съживлението. В град Менстън, графство Йорешайр, Англия, се роди Смит Уигълсуърд. Когато по-късно той беше в Ривърсайд, Калифорния, по време на едно събрание, ние го помолихме да ни разкаже биографията си: “Баща ми беше беден и работеше много часове на ден срещу ниско заплащане, за да изхранва майка ми, три момчета и едно момиче. Спомням си един студен зимен ден, баща ми трябваше да изкопае и засипе ров, дълъг 6,50 метра и 1 метър дълбок за 3,50 марки. Майка ми го молеше да почака докато земята се размрази, така работата му би била по-лека. Но той се нуждаеше от пари за храна, защото у дома няхахме нищо. Той започна работата си с кирката. Земята беше дълбоко замръзнала. Отдолу обаче, бе мека и мокра. Когато беше изхвърлил вече пръстта, долетя една червенушка. Тя порови малко, намери червей и кацна на клон наблизко. Там тя изпя една малка, хубава песен. До този момент баща ми беше отчаян, но чрез великолепната благодарствена песен на червенушката доби свежа енергия и каза: “Щом тази червенушка може да пее толкова хубаво само за един червей, тогава и аз ще мога да работя за добрата си жена и за четирите си хубави деца.”

След като навърших 6 години, започнах работа на полето. Трябваше да събирам цвекло. Спомням си как ръцете ми бяха изранени от непосилния труд, продължаващ от сутрин до вечер. От 7-годишна възраст започнах да работя в предачницата за вълна заедно с моя по-голям брат и баща ми. Бяха тъкачи в същата фабрика. От този момент нататък стана по-лесно, у дома имахме повече за ядене.

Баща ми беше голям любител на птици. У дома си имахме 16 пойни птици. Подобно на него и аз ги обичах. При всяка възможност бях навън и търсех гнезда. Веднъж намерих едно, пълно с птиченца и понеже мислех, че са изоставени, ги взех и им намерих място в моята спалня. По някакъв начин обаче, птиченцата бяха открити от своите родители и те идваха да ги хранят в моята стая. По-късно аз и братята ми ловяхме пойни птички, които продавахме.

Майка ми беше много трудолюбива, постоянно прекрояваше някакви стари дрехи. Обикновено носех палто, чийто ръкави бяха твърде дълги, но през студената зима това беше много приятно. Не мога да забравя студените зимни нощи, когато в 5 часа сутринта трябваше да стана от леглото, да закуся набързо, да измина 3 км до работното си място. Всеки ден работехме по 12 часа. Често казвах на баща си: “Много е времето, което прекарваме в предачницата - от 6 ч. сутринта до 6 ч. вечерта.” Спомням си сълзите в очите му, когато отговори: “Винаги ще бъде до 6 часа. Понякога ми се струва, че докато стане 6 часа минава цял месец.”

Не мога да не си спомня времето, в което съм търсил Господа. При все, че нито баща ми, нито майка ми познаваха Бога, аз Го търсех. Често коленичех в полето и Го молех да ми помогне. Най-често молех да ми помогне да намеря птичи гнезда и сякаш по интуиция знаех къде са. Веднъж тръгнах на работа и се изви тежка буря. Имах чувството, че около половин час бях обграден от огън. Гърмяха гръмотевици и огнени светкавици и бях мокър до кости; не се страхувах от силната буря. Баба ми и дядо ми бяха методисти. Понякога ме вземаха на

събранията си. Когато бях на 8 години, в църквата им се провеждаха евангелизаторски събрания. Спомням си една неделя, още сутринта в 7 часа, тия странни хора танцуваха около голямата печка в църквата. Ръкопляскаха и пееха: “О, Агне, Жертвено Агне, Голготско Агне, Ти беше принесено в жертва. При все това живеем, чрез Теб живеем ние.” След като ръкоплясках и пях с тях, в душата ми дойде ясното съзнание за новородението. Погледнах учудено към Голготското Агне. Вярвах, че Бог ме обича и е умрял за мен. Живот дойде в мен, вечен живот, който идва от Бога. Почувствах, че Той желае да бъдем Негови и то точно такива, каквито сме. Неговите условия са толкова обикновени. Той казва само: “Повярвай!” Разликата беше истинска. От този ден аз никога не съм се съмнявал в спасението си!

Липсваха ми слова. Колкото пораствах, толкова повече мислех. Думите, с които изразявах мислите си, бяха малко. Приличах на майка си. Тя можеше да разказва дадена история, но това, което казваше, беше неразбрано. Баща ми обикновено я прекъсваше с думите: “Не, майко, ти трябва да започнеш отново.” Тя не можеше да се изразява правилно. С мен сякаш беше същото. С голяма радост посещавах събранията, най-вече тия, в които се свидетелствуваше. Веднъж аз също станах, но ми липсваха думи да изразя онова, което ставаше дълбоко в сърцето ми. Съзри напиреха в очите ми. Докато един забележителен ден при мен дойдоха трима души. Аз плачех, защото не можех да говоря. Те положиха ръце върху мен. Духът Божий се изля върху ми и бях освободен от това робство. Вече не само вярвах, но можех и да говоря.

От времето на моето покаяние, аз станах ловец на души за Исус. Първият човек, който спечелих за Христа, беше моята майка. Когато бях на 9 години, ме считаха за голям, защото работех в предачницата като постоянно зает работник. През ония дни посещението на училището не беше задължително. Затова и бях лишен от него. Баща ми желаше всеки от нас да посещава висшата английска църква. Лично той обаче не чувстваше необходимост да отиде там, но обичаше пастора. Брат ми и аз бяхме в хора на църквата. Макар че не можех да чета, бързо усвоявах мелодиите и текста. След като децата навършваха 12 години, биваха потвърждавани за служение в църквата от епископа. Аз бях между девет и десет, когато епископът положи ръка на главата ми. Спомням си това чувство много добре. След 40 години, когато бях кръстен със Светия Дух, го усетих отново. Цялото ми тяло бе изпълнено със съзнанието за Божието присъствие и това остана за много дни. След службата, в която децата даваха решението си да служат на Бога пред всички, видях момчетата да се проклинат и да се карат. Всичко това ме учудваше, търсех разликата между тях и себе си.

Когато бях на 13 години, се преместихме в Брадвар. Там отидох при методистите и започнах да навлизам в един по-дълбок духовен живот. Бях любопитен към всичко, свързано с Бога. Тази църква провеждаше особени мисионерски събрания. Те избраха 7 момчета, които трябваше да говорят. Аз бях едно от тях. Дадени ми бяха 3 седмици на разположение, за да си подготвя 15 минутна проповед. Тези три седмици прекарах в молитва. Спомням си силно казаните по време на проповедта ми “Амин” и “Алелуя”. Не си спомням за какво точно говорих, но зная, че това, за което говорех, беше изпълнено с голяма ревност. Бях стоплен с горящ копнеж да водя хората към моя Спасител. По онова време търсех млади хора, на които разказвах за великолепно спасение. Непрекъснато желаех да споделям с останалите радостта, която притежавах. Мнозина обаче, нямаха голям интерес. Това беше загадка за мен.

Считах, че не съм достатъчно тактичен. Навсякъде носех Новия Завет, при все, че ми беше трудно да чета. Бях на 16 години, когато Армията на спасението започна работата си в Брадфорд. Радвах се, че мога да бъда сред тия сериозни люде. В ония дни ми беше вложено в сърцето да постя и да се моля за определени души. Всяка седмица преживявахме как огромни групи от грешници предаваха сърцата си на Христа.

В предачницата, където работех, имаше един Богобоязлив човек, който беше тенекеджия. Работех при него като помощник. Този човек ми разказа за водното кръщение и

за значението му. Още си спомням думите му: **“Ако желаеш да следваш Господа, ти не знаеш какво има да стори Той с теб.”** Изпълнен с радост исках да изпълня Словото, за да бъда погребан с Него и чрез водното кръщение да изляза от този воден гроб, за да започна нов живот. Тогава бях на 17 години. Този верен човек ми разказа за първи път за повторното идване на Господа. Винаги, когато чувствах, че Бог ми липсва, бях неспокоен в мислите си. Исус ще дойде и няма да бъде готов да Го посрещна. До известна степен да бъде до този човек, на работното си място, беше улеснение за мен. Щом го видех, знаех, че Господ не е идвал през последната нощ и не ме е оставил.

Аз бях в Армията на спасението, защото чувствах, че тя имаше по-голяма сила за служение, отколкото която и да е друга общност. Прекарвахме по цели нощи в молитва. Мнозина биваха хвърляни на пода от силата на молитвата за по 24 часа. В ония дни ние наричахме това духовно кръщение. Тези първи войници от Армията на спасението притежаваха огромна сила. Ние бяхме единни и всяка седмица се молахме за 50 или 100 души. Аз гледах на Господа и със сигурност Той беше този, който ми помагаше във всичко. Когато бях на 18 години, потърсих работа при един тенекеджия. Лъснах обувките си, сложих нова яка и отидох в дома на този човек. Той обаче каза, че не му е необходим помощник. Отговорих: “Благодаря ви много, господине, много съжалявам.” Човекът ме придружи до вратата, след което извика след мен: “Ти се отличаващ от другите, не искам да те изпусна.” След това ми даде поръчки да изготвя на редица жилища водната инсталация. За една седмица свърших работата. Майсторът беше много учуден и каза: “Това е невъзможно!” Но след като прегледа работата, остана много доволен. При все това реши, че не може да даде работа на такива бързо работещи.

Когато станах на 20 години, се преместих в Ливърпул. Силата Божия действаше силно върху мен. Имах огромното желание да помагам на младите. Всяка седмица около мен се събираха групи от босоноги, гладни и измъчени момчета и момичета. Печелех добре и давах всичко за изхранване на тези деца. Ходехме обикновено на пристанището. Какви благословени събрания имахме! Стотици от тях бяха спасени. С един мой приятел решихме да посещаваме болници и кораби. Господ ми даде широко сърце за бедните. Работех тежка работа и всичко, което печелех, давах на бедните, за себе си не оставях нищо. В неделя постех и се молах по цял ден. Спомням си за събранията ни в болниците, по корабите или в Армията на спасението, когато винаги са били спасявани не по-малко от 50 души. Бяха дни на голямо съживление. Висши офицери (проповедници) на събранията от Армията на спасението ме подканяха да говоря. Не знаех защо бях поощряван, понеже речникът ми беше беден и аз често плачех пред хората. Стараех се към един по-добър начин на изразяване, подобно на Еремия бях готов и с извор от сълзи. Но стоях пред хората и плачех, подканях ги да дойдат напред и да плачат за Господа. Благодаря на Бога за тия дни, защото Бог държеше в мен разчупен дух.

Спомените за ония дни в Ливърпул са много скъпи за мен. Когато станах на 24 години, вътрешно бях ръководен да се върна в Бердфорд. Живеех с мисълта да отворя тенекеджийска работилница. През свободното си време желях да помагам в Армията на спасението. Тук се запознах с най-доброто момиче, което трябваше да стане моя жена.

“Ще му дам помощничка”

Уигълсуърд беше изпълнен с голяма любов и вяност към Господа. Често чувахме да казва: “Колко чудесен е Исус!” Той притежаваше огромно сърце за своите съратници и най-вече за бедните и нуждаещите се, за болните и страдащите. Веднъж той каза: “Всичко, което съм, дължа на Господа и на жена си.” О, тя беше много тиха и великолепа! Мария Й. Фатерстоун, помощничката, която Бог му избра, идва от едно добро методистко семейство. Баща ѝ е бил наследник на семейство, забогатяло благодарение продажбата на алкохол. Той

обаче, бил убеден, че това е мръсна печалба, от която са погубени много души и не посмял да докосне нищо от тия пари. Дъщерята последвала примера на баща си за правда и святост.

След 17 години Мария, или Поли, както са я наричали, била дадена да изучи изкуството на домакинята. Явно този вид работа е била унижителна за нея. След месец, въпреки всички домашни и фамилни ограничения, избягала от родния си град и отишла в Брадфорд, за да търси щастие и слава. Господ опазил слугинята Си от злото. След като намерила подслон в един дом в Брадфорд, един непознат ѝ казал: “Госпожице Фатерстоун, не е добре да живеете в този дом, тъй като той има лоша слава. Зная едно по-добро жилище за вас” - и я завел в едно уважавано семейство. Една вечер, когато се намирала в центъра на града, взела участие в събрание, което било съпроводено от тропети и барабани. Армията на спасението е била нещо съвсем ново за онова време. Поли следяла с интерес хората наоколо. След края му, всички марширували по улиците на Брадфорд. Тя си помислила: “Къде ли се събират тия хора?” От дома, в който живеела, знаела, че там, където се събират тия люде, не е добре. Въпреки това била любопитна. Оглеждайки се наляво и надясно, за да не бъде забелязана от някой познат, отишла на това “страшно място”.

Събранието започнало. Интересът ѝ растял, слушайки чистите песни и живите свидетелства на новоповярвалите. Една евангелистка проповядвала Христа с голяма сила. Момичето от галерията копнеело да се запознае с Господа, да бъде умито в Неговата кръв и освободено от греховете. При покана грешниците, търсещи Христа, да преминат напред, Поли минала от галерията към скамейката на покаянието. Първо помолила Господ да опрости греховете ѝ. По-късно свидетелстващата евангелистка коленичила до нея и ѝ помогнала да приеме спасителната вяра в Господа Исуса Христа. След като в сърцето си била убедена, че греховете ѝ са простени, Поли скочила и извикала: “Алелуя, свърши се!”

Уигълсуърд бил по това време младеж и също бил там. Той видял момичето и чул как се моли и вика: “Алелуя”. По-късно той казва: “Като че ли Божието вдъхновение и помазание почиваше още в началото върху ѝ.” Тя била хубава девойка и когато той погледнал обикновеното ѝ облекло, хубавата шапка, я намерил много мила. Скоро след това започнало помежду им сърдечно приятелство. Новоповярвалата била особено старателна и скоро навлязла бързо в духовния живот. Чрез връзката си с офицера от Армията на спасението, тя скоро се запознала и с генерал Бут, който ѝ позволил да работи в Армията без да притежава обичайното за тази цел образование.

Спасението на души имало особено привлекателна сила за Уигълсуърд. Той се отдал с цяло сърце на това дело, в което намерил радост да изрази неугасимата си любов към Бога.

Скоро офицерите от Армията на спасението разбрали, че между тях става “нещо”. В Армията било противно на правилата офицер да се свързва с обикновен войник. За такъв се считал Уигълсуърд, макар че той в действителност дори не бил член на Армията на спасението. Един ден при Поли дошъл майор от Армията и я попитал дали би желала да отиде с него в новата дейност. Тя се съгласила и след няколко часа били в Шотландия.

В първите дни от престоя им, публиката била особено щедра по отношение хвърлянето на развалени яйца и развален зеленчук. Момичетата от Армията трябвало да бъдат смели и устойчиви. Един ден Поли получила синина под окото от някакъв хвърлен портокал. Това обаче не я трогнало. Тя притежавала мил глас и продължавала да пее по улицата. Някои врати и прозорци се отваряли, за да чуят песните и свидетелствата на тези безстрашни млади хора. Дейността им не била напразна. Бог ги благословил чудно.

По време на престоя си в Лайт, Поли се грижела за една новоповярвала, живееща на шестия етаж в жилищен блок. Мъжът ѝ се отнасял с нея като с животно, забранявал ѝ да посещава събранията. Един ден той се върнал от работа и намерил Поли и жена си в молитва. Веднага я заплашил, че ако не престане с молитвите си, ще бъде насилствено изхвърлена навън. И понеже тя продължавала да се моли, той я взел на ръце и я занесъл до стълбището. При всяка стълба надолу тя викала: “Господи, спаси тая душа!” Мъжът лудо проклинал от

яд, защото тя се радвала и го молела за милост. На последното стъпало обаче, заедно коленичили и то се превърнало в “скамейката на покаянието”.

Точно там тя го завела към Голготското Агне, чиято кръв очиства всеки от грях.

Един ден Поли била обвинена от висшестоящите офицери, че проявява интерес към един от тамошните войници от Армията на спасението. След като не дала отговор на зададените въпроси, била призвана за съвместна молитва. Сега трябвало да се моли и тя го сторила по следния начин: “Господи, Ти знаеш какво мислят тия човеци, а именно, че съм проявявала интерес към шотландец. Господи, Ти знаеш, че това не е така. Ти знаеш, че не възнамерявам да се женя за шотландец.” След като свършила, всички вече били готови да приключат с разпратата. Поли знаела обаче, че в Брадфорд има един млад човек, когото тя вътрешно обича.

Скоро след това се върнала в Брадфорд и се отдалечила от Армията на спасението. Привързала се към едно общество, начело на което стояла духовно силна жена.

Въпреки това, Поли останала верен приятел на Армията на спасението.

Поли се омъжва за Уигълсуърд на 22 години. Тогава той бил на 23 години. За живота им през следващите години Уигълсуърд казва следното: “Тя беше огромна помощ в духовния ми живот. Тя беше винаги задвижващ елемент към свят живот. Тя забеляза незнанието ми и започна да ме учи да чета и пиша. Тя не се задоволяваше само с това да пиша и чета безупречно. Тя беше човек, който печелеше души. Работех като водопроводчик и й давах смелост да продължи да евангелизира. Особено жалко ми беше за ония части на Брадфорд, където нямаше църкви. Ние започнахме нашата дейност в една малка сграда, която наех под наем. За децата си се молахме още преди да бъдат родени, защото желаехме да принадлежат на Господа. След раждането им се стараех да ги вземаме от малки в събранията. Аз се грижех за тях, докато жена ми проповядваше. Аз не бях проповедник, но винаги бях на скамейката на покаяващите се и поучавах душите, търсещи Исуса. Задачата на жена ми беше да хвърля мрежата, а моята беше да я изтегля на брега. Второто е също толкова важно, както първото.”

Разбира се ние сме чели биографии, чиито създатели са балсамирали героите си с много мед. В Соломоновите притчи четем: “Намерил ли си мед? Яж само колкото ти е нужно.” (Пр. 25:16). В края на краищата, от такива описания човек се отвращава и слага книгата настрана, без да я дочете докрай. С тази книга ние ще се постараме да не ви предложим толкова много “мед”, защото този, за когото пишем, е точно толкова човек, колкото всеки от нас.

В една от годините над Брадфорд паднала истинска зима. Водопроводчици се търсели навсякъде. Дори 2 години след случилото се, е имало много ремонтни работи по тръбопроводи, повредени от бурята. Уигълсуърд и двамата му помощници работели от сутрин до вечер.

В дните на прекомерната работа и на растящо благосъстояние, той все по-рядко посещавал събранията. Сърцето му започнало да изстива за Бога. Колкото обаче то изстивало, толкова повече горяла за Бога жена му. Ревността ѝ да евангелизира и жаждата ѝ за молитвен живот не намалявали. Спокойният, постоянен християнски живот и свидетелствата се противопоставяли на хладината му и това дразнело Уигълсуърд. Една вечер се стигнало до развръзката. Тя се прибирала малко по-късно отколкото било обичайно за след събрание, но щом влязла в къщи, той направил гневна забележка: “Аз съм господарят на този дом и не ти позволявам да се прибиращ толкова късно, колкото тази вечер.” Поли отговорила спокойно: “Зная, че си мъжът ми, но господарят ми е Христос!” Това го ядосало толкова, че я изхвърлил през външната врата. Той обаче забравил да затвори вратата от вътрешната страна. Поли заобиколила къщата и усмихвайки се влязла отново. Засмяла се така, че и той се усмихнал.

Така завършила тази история. Ако някои мъже изоставят духовния си живот на заден план, тогава жените им са тъжни през целия ден, даже са ядосани. Това не било валидно за Поли Уигълсуърд. Тя била с радост в сърцето, защото горяла в любовта си към Господа, приготвяла храната в определено време, изпълнена била с хумор и щастие. Така тя успяла да спечели отново мъжа си за Господа, да го върне към първата му любов и ревност.

През месеците на духовната му непостоянност Поли не загубва верността си към Бога. Твърдостта ѝ, дадена от Господа помогнала да предпази от разрушаване духовния им кораб.

Името на Поли Уигълсуърд като човек, печелещ души се носело навсякъде. Често била изпращана да оправя различни дела. Тя евангелизирала там, където другите нямали какво да кажат. В женските събрания била любим говорител. Точно толкова желана е била и в Библейските мъжки събрания. Неуморно и с ревност се справяла буквално с всички духовни дейности. Към всичко това се прибавяла и грижата за домакинството. Дватамата били особено гостоприемни. Тя никога не се оплаквала, когато той водел някого за обяд, или покани някого да остане няколко дни да гостува. По време на конференции те имали доста гости у дома си, но никога не е мърморила. Уигълсуърд трябвало веднъж в седмицата да пътува до Лийдс.

В този град той намерил едно събрание, в което се прокрамирало “Божие изцеление”. Там мощно се чувствало присъствието на Бога. Милостта Божия изцерявала болните. Той търсел болни от Бранфорд, плащал им билета до Лийдс, където вярващите се молели за тяхното изцеление. Първоначално той не споделял нищо, защото бил сигурен, че повечето хора по онова време считали изцелението на Бога за фанатизъм. Скоро обаче Поли научила какво прави мъжът ѝ и един ден го придружила. Там се молили за нея и молитвата с вяра я изцерила. От този час нататък тя била убедена в истината за Божие изцеление.

Работата в Бранфорд растяла. Тя трябвало да наема все по-големи зали, докато най-после се настанила в една голяма сграда на ул. “Бауланд”. Тук Поли поставила огромен плакат с надпис на словото: “Аз съм Господ, който изцерява”. Той стоял на стената зад амвона и можел да бъде видян от всекиго. С течение на годините мнозина се убедили, че чрез тези слова са били изцерени. За тази мисия дошъл един брат, когото Бог използвал в служението за изцеление. След една неделна служба, следобед той бил поканен от Уигълсуърд на чаша чай. По време на обикновения обяд, госпожа Уигълсуърд попитала пастора: “Какво ще мислите за човек, който проповядва на другите за изцеление, а самият той взема всеки ден лекарства?” Той отговорил: “Бих казал, че такъв човек няма пълно доверие на Бога.” След обяда Уигълсуърд казал на този брат: “Когато жена ми говори за човека, който проповядва на другите изцеление, а самият той е зависим от лекарствата, имаше предвид мен. От детство страдам от хемороиди и считах за необходимо всеки ден да вземам очистителна сол. Смятах, че това е безболезнено, естествено средство. В противен случай получавах всекидневни кръвотечения. Това можеше да доведе до инфекция. Ако ми вярваш, бих желал да прекратя със солта и да уповавам на Бога за тази болест. С годините тялото ми се пригоди с дозите сол и ако не взема, мога да устоя до сряда. Желаш ли да стоиш заедно с мен във вяра за тази моя болка?” Братът се съгласил. От тази неделя Уигълсуърд не вземал никаква сол. Кризата дошла в сряда. За известно време той отишъл в банята.

Там, съобразно Яков 5 гл. се помазал с масло. “Господ подейства.” - така го чухме да свидетелства сред обществеността. Той не бил човек с болни нрави и говорел свободно, когато ставало дума за съвсем естествени неща. “От този ден моите вътрешности заработиха както при бебетата. Бог ме изцери цялостно. От този ден всичко функционираше естествено, без да са необходими никакви средства. Аз изпитах милостта Божия.” Поли Уигълсуърд обичала съпруга си достатъчно, за да го кори, когато върши нередности. Това се случвало често.

Повечето мъже не понасят каквато и да е критика от страна на жените си, но Уигълсуърд поемал укорите ѝ с усмивка. Той приел становището на Давид, казано в Псалм 141:5 “Нека ме удари праведният, това ще ми бъде благодет, нека ме избличава, това ще бъде мир на главата ми.” При все, че не дарявал особено внимание на забележките ѝ, няма съмнение, че тези предупреждения са влияли върху оформянето на характера му.

Огромна част от работата на Уигълсуърд била свързана с гостилничарите. Често ремонтирал помпи, нагнетяващи бира от избите към заведенията. Това отвращавало Поли, която всекидневно водела счетоводството. Тя знаела, че работниците получавали безплатно бира, а това имало погубващо влияние. Благодарение на забележките си, тя успяла да му повлияе и след известно време нейният мъж заедно с работниците, се съгласил да не изпълнява никаква работа за гостилничарите. Всичко това довело до огромни финансови загуби, но той се придържал здраво към приетото решение.

В Псалм 127 четем: “Децата са дар Божии”. Господ им подарил пет деца - едно момиче и четири момчета. През 1915 г. Господ прибрал един от синовете им. Уигълсуърд тъжал много дълго за него.

Славата после

“Душата ми се прилепва към Теб, Твоята десница ме подпират.” (Псалм 63:8)

Врагът на душите ни се е мъчил да задуши Словото в сърцето на Смит Уигълсуърд чрез грижи, измама, богатство. В книгата “Поклонници” има много лекции от тълкувателя. Той вижда например как огънят гори в стенания и как един се мъчи да го угаси с вода. Колкото повече обаче полива с вода, толкова повече огънят се увеличава. Тълкувателят обяснява значението на съня така: “Огънят е действащата в сърцето милост. Този, който иска да го угаси, е див. Причината защо огънят става по-висок и по-горящ, трябва всеки да открие сам. Затова християнина отива от другата страна на стената, където стои Христос и Той го облива с помазанието на Своята милост.” Точно такъв е и случаят с Уигълсуърд.

Тя имала успех да охлади сърцето му и пред нейните молитви Господ излял маслото на помазанието върху почти изгасналия пламък. Така през следващите 60 години, пламъкът ставал все по-светъл и по-ярък. Ето какво казва Уигълсуърд: “Бог ми даде ревност да спасявам души. Всеки ден търсех по една душа, която водех към Христа. Имах търпението да чакам всеки ден да намеря някого, с когото да говоря за спасението на душата му. На един площад веднъж чаках час и половина. Молех се така, щото Бог да ме заведе при този, когото сам е избрал. Улицата беше изпълнена с хора, но аз настоявах Бог да ме доведе при истинския. След известно време станах нетърпелив и казах: “Господи, аз нямам време за губене.” Но за Господа това време не бе изгубено. След около половин час дойде човек с кола. Аз влязох в колата и говорих с човека относно необходимостта от спасението му. Човекът избърбори: “Защо не си гледаш работата?” Бях учуден къде бях сгрешил. Попитах Господа: “Това ли е истинският човек?” Бог ми каза: “Това е човекът.” Така аз продължих да говоря и го помолих да предаде живота си на Исуса. Наблюдавах как той постепенно заплака. Аз знаех, че Бог омекоти сърцето му, че семето на Словото бе покълнало в него. След като бях сигурен, че вече милостта Божия действаше, скочих от колата и той продължи пътя си.

Три седмици след това жена ми каза: “Смит, говорил ли си с някого за блаженството?” - “Та аз правя това винаги, майко.” - “Добре, снощи посетих един човек. Той лежеше на смъртно легло. Попитах го дали не желае да дойде някога да се помолим за него. Той отговори: “Когато за последен път бях навън, в колата ми дойде млад човек и ми говори. Спрямо него бях много груб, той обаче беше много сърдечен и убедителен. Бог ми прости греховете и ме спаси.” Жена ми продължи: “Това било последното излизане навън на този

човек. Той ми описа срещите с младия мъж и според описанията му счетов, че това си бил ти.”

Винаги, когато бях на улицата, търсех някого, с когото да мога да говоря за Господа. Всеки ден преживявах по три случая, при които намирах хора и говорех относно спасението на душата. Професията ми ме доведе до голям брой хора, които не бяха имали контакт с пастор. Навсякъде, където бях, се стараех да бъда свидетел на Бога. Един човек попитал един търговец дали не може да му предложи добър водопроводчик. “Да - казал той - но дали ще устоиш пред религията му? Навсякъде действа по един и същи начин - когато работи, проповядва.” - “Щом като го препоръчвате като водопроводчик, се осмелявам да го наема.” По-късно той заяви, че е радост за него, че можахме да говорим за Господа.

Аз имах огромен успех като водопроводчик, но бях особено непригоден да събирам пари от длъжниците си. Всяка събота обаче, трябваше да заплащам на хората си. Един ден бях в особено парично затруднение. Все повече вярвах, че планът на Бога е винаги да съм в затруднения. В часа на затруднението обаче, Бог отваряше вратата за мен и закрепваше вярата ми. Аз отидох при Господа и започнах да се моля: “Господи, аз нямам време да търся пари. Кажете ми къде да намеря пари!” - “Отиди при епископа!” - каза Той.

Бях чувал, че той е лош платец. За да получи човек парите си от него, е трябвало да влезе в сряда. Но тъй като Господ ми каза да отида при него, знаех, че мога да разговарям за това. И така, аз отидох с вяра. След като дойдох до вратата, срещнах жена му и още една жена, която излизаше. Но сега не ми оставаше нищо друго, освен да вляза при епископа. Въпреки това обаче, се забавих още един момент, понеже знаех, че той не плаща на никого. Знаех, че Бог ми говори. Попитах слугинята дали епископът е вкъщи. - “Не, ще се върне след 3 седмици.” - беше отговорът. - “Не разбирам” - казах. - “Защо не разбирате? Вие се безпокоите за нещо?” - “Да, неспокоен съм, защото утре трябва да плащам на хората си.” “Колко ви дължи?” - “Около 300 марки” - отговорих. “Влезте” - ми каза тя. Отиде горе и ми донесе парите.

Попитах я: “Често ли правите така?” - “Не” - отговори тя. Знаех, че трябва да дойда в този дом. Господ ми каза, че господарката ѝ е платила заплатата по същото време и че тя се чувства задължена да изплати сметката. “Но какво ви накара да извършите това?”

“Не трябва да ви пускам без да сте си получили парите. Това е всичко, което мога да ви кажа.” Господ ми показа, че чрез човешката немощ може да ми даде сила.

Подобни преживявания допринесоха в сърцето ми да действа живата вяра. Една сутрин, когато всички се бяхме събрали на закуска около масата, жена ми каза: “Херолд и Ернет са много болни и преди да закусим желая да се помолим.” В този момент силата Божия падна върху мен. След като положихме ръце върху децата, и двамата бяха съвършено изцерени. Огромна радост изпълни сърцата ни след като видяхме изцерените. Бог винаги беше добър, Той беше нашият домашен лекар. В същия ден аз и моят чирак отидохме да работим в къща, където работеха много хора. Забелязах, че собственичката беше особено неспокойна. Тя влезе в помещението, където бях, след това излезе и след малко дойде отново и ми каза: “Можете ли да изпратите чирака до работилницата?” Аз отговорих: “Тъкмо това щях да направя, тъй като ми липсва парче тръба.” Когато момчето беше навън от къщата, тя се обърна към мен: “Кажете ми моля, какъв е поводът лицето ви да сияе така от радост?” - “Тази сутрин - отвърнах аз - бяха болни и двете ми деца. Аз и жена ми се молихме за тях и Бог ги изцери напълно. Изпълнен съм с радост, защото видях как Бог действа. Тази радост още е в мен.”

“Кажете ми моля, как да получа тази радост, този мир и спокойствие, които имате вие! Помогнете ми! Тази сутрин мъжът ми ме напусна, след като имахме голяма кавга.”

“Господ спаси жена ми и мен, ние знаем какво означава да имаме силата Божия в дома си, Той отговаря на нуждите ни, изпълва ни с мир и радост. Мога още сега да ви помогна.” - казах аз. Тя сякаш се страхуваше да не дойде някой от слугите, заключи вратата и държеше

ръката си на ключа. Господ я спаси, както държеше ръката си на ключалката. Така Той я изпълни с уверението, че греховете ѝ са простени. “Как мога да запазя това?” - каза тя. Отговорих ѝ: “В кой ден се събирате на кафе?” - “В четвъртък.” - ми отговори тя. Тогава казах: “Разкажете на всички души, че Господ ви е спасил и попитайте дали ще се молят с вас.”

Такова бе служението ми през годините, когато бях водопроводчик. Аз имах радостта да доведе до Господа много мъже, жени и слугини. Когато работех, свидетелствувах за Христа. Господ е имал цел с мен, като ме е държал накъсо по отношение на финансите ми. От една страна имах прецъфтяващо предприятие, но почти винаги парите не ми стигаха.

Спомням си един ден, когато както обикновено се молах и питах Господа от къде да взема пари за тази събота и неделя, Той ми каза: “Отиди до архитекта и го помоли за пари.” Послушен на Господа, аз отидох при архитекта, при когото работех. След като влязох в бюрото му, той ме попита какво желая. Обясних му, че се нуждая от чек. “За коя дейност?” - попита той. “За монтаж на печки в Ослегат.” - “Защо? - попита той - та вие дори не сте започнали да работите.” Отговорих: “Това не променя нищо. Работата е вече завършена.” - “Вие не можете да сте довършили дейността, тъй като ви я възложих преди седмица. Как може да сте я довършили?” - “Доведох всичките си работници от другите работни места” - беше отговорът ми. Той се съмняваше в думите ми, взе си шапката и каза: “Ще проверя.”

Заедно тръгнахме нататък. След като видях работата, остана много доволен и каза: “Това е великолепно. Точно такава изпълнение желях.” Тогава написа чека. След това аз тръгнах по пътя нататък. В една витрина видях следния текст: “**Уповавай Господу по всяко време!**”

Продължих с вяра, че всичко ще бъде добре. В бюрото дадох чека на касиера. Беше събота сутрин. Той изкрещя страшно. Така аз никога не бих крещял. “Вие няма да ползвате никакви пари. Изплащаме само в определени дни на месеца. Още веднъж ви казвам - няма да получите пари.” Той така крещеше, че имах чувството, че над мен минава нещо. Изведнъж обаче се отвори вратата отзад. Появи се собственикът и направи забележка: “Какво става тук?” Казах: “Не зная, господине. Дадох на този човек един чек, който трябва да се изплати и не зная защо крещи.” Имах чувството, че Бог накара касиера да крещи, за да дойде собственика. Фабрикантът прочете чека и каза: “Платете дължимите пари и ако още вдигнете такава врява, ще изхвърчите.” Излязох от бюрото държейки парите и хвалех Господа. След като стигнах до магазина, където бях прочел текста от Словото, влязох вътре и казах: “Колко желаете за този текст?” Не струваше много и го откупих. Този стих Божий беше голямо благословение за мен. Той ми напомняше, че винаги трябва да се уповавам на Господа.

Голяма част от времето си отделях на болните и нуждаещите се. Затова веднъж в седмицата се стараех да отида до Ледс, където се проповядваше Божественото изцеление. Аз бях особено критичен към някои хора. Не разбирах защо мнозина прокламираха Божественото изцеление, а носеха очила. Тогава попитах един от тях: “Защо носиш очила, щом вярваш в Божественото изцеление?” Бях изпълнен със съчувствие към болните и нуждаещите се. На голяма част от тях плащах пътя до Ледс и ги водех на събрание. Ръководителят на изцерителните събрания в Ледс гледаше през прозореца и казваше: “Ето Уигълсуърд идва и отново води други. Ако знаеше, че изцелението можеше да се извърши в Брадфорд, нямаше да идва до Ледс.” Ръководителите знаеха, че притежавам особено съчувствие спрямо болните и бедните.

Един ден те ми казаха: “Желаем да отидем на конференция в Кесвик и помислихме кой да води дейността тук. Само на теб можем да предоставим това. Няма друг. Разчитаме на теб, когато отсъстваме.” Това беше като гръм за мен. “Добре, малко мога да говоря. Всичко, което мога, е да поема ръководството.”

Когато отидох следващата седмица, помещението беше пълно с хора. Разбира се, аз се огледах дали няма да има някой, който да говори. Всички, които попитах, ми отговаряха: “Не, на теб предадоха това и ти трябва да говориш.” Така аз трябваше да започна. Не мога да

си спомня за какво говорих, но зная, че след като спрях да говоря, напред дойдоха 15 човека и желяха да се молим за изцеление. Един от тях беше шотландец и беше с патерици. Молах се за него и той беше изцяло изцелен. Това насърчи останалите и те повярваха в изцелението си. **Всички бяха изцелени.** Знаех, че всичко това стори вярата в милостта Божия, която се прояви в часа на изпитанието - Бог отваряше вратата на вярата. Една вечер аз обявих изерителна служба в Брадфорд. Спомням си, че **дойдоха 12 души и те бяха напълно изцелени.** Един от тях следствие на падане имаше злокачествена рана на езика. Той беше изцелен.

Един ден някакъв мъж ме попита дали Божественото изцеление може да го освободи от морска болест. Аз му отговорих: “Да, дух на страх причинява морска болест”, и в името на Исуса Христа заповядах на този дух да го напусне. Никога след това този човек не страдаше повече. Веднъж при мен дойде един много вярващ брат. Попитах го: “Братко Кларк, днес си съсипан. Какво се е случило?” Отговорът беше: “Жена ми лежи на болнично легло. Двама лекари бяха при нея и казаха, че няма да живее дълго.” Казах му: “Не вярваш ли, че Бог може да изцери жена ти?” Отговори ми: “Братко Уигълсуърд, та аз не мога да вярвам заради нея.” Той си тръгна със съкрушено сърце.

Отидох при един приятел на име Хов, който беше организиран малка мисия в Братфорд. Мислех си, че той е най-подходящият човек да дойде с мен и да ме подкрепя. Попитах го: “Ще дойдеш ли с мен?” Отговори ми: “Не, действително не желая. Не ме питай повече. Но аз вярвам, че щом отидеш, Бог ще я изцери.” Имах чувството, че Бог беше вложил тези думи в устата му, за да ме окуражи. Добре познавах още един човек на име Николас. Ако той имаше възможност да се моли, щеше три пъти да обиколи света, за да се моли. Така отидох при него и казах: “Желаяш ли да дойдеш с мен и да се молим за сестра Кларк?” - “Да, бих се радвал” - отговори той. Трябваше да вървим около 2 км. Казах му да се моли без прекъсване.

Щом дойдохме в дома, видяхме сестра Кларк почти мъртва. Казах на брата, с когото бях дошъл: “Ти виждаш тежкото състояние на сестра Кларк. Не губи време, започвай да се молиш.” Когато разбра, че има тази възможност, той започна. Никога не съм страдал толкова много, колкото когато този човек се молеше. Извиках към Господа: “Нека да престане, Господи! Нека този човек да престане да се моли!” Защо? Защото той се молеше за мъжа, който ще остане без жена и за децата, които ще останат без майка. Това той правеше по такъв начин, че трябваше да изкрещя: “Нека да престане да се моли! Не мога да издържа повече!” Слава Богу той престана! Нито Кларк, нито Николас вярваха в Божественото изцеление.

В джоба си имах малко шишенце с масло. Бях му сложил дълга, коркова тапа така, че лесно можех да го отворя по всяко време. Извадих шишето от джоба си, след което казах: “Сега братко Кларк, моли се ти!” Кларк беше окуражен от брат Николас и се молеше, че Господ иска да го ограби. Не можах да издържа и изкрещях: “Господи, нека да престане!” Бях толкова сериозен, толкова покъртен. Слава Богу, той престана. След като спря, изтеглих тапата от шишето и отидох на леглото на умиращата жена. По онова време бях начинаещ.

Не знаех нищо по-добро, и тъй, в името на Исуса излях цялото съдържание от шишето върху тялото на сестра Кларк. Стоях до главата ѝ и гледах към нозете ѝ, когато изведнъж се появи Исус Христос. Отворих широко очи и Го гледах. На края на леглото стоеше Той, дари ме с доброжелателна усмивка. Когато разказвам всичко това, Той като че ли стои отново пред мен! Това видение няма да забравя никога, тази хубава усмивка! След известно време Той изчезна. В този ден се случи нещо, което промени целия ми живот. Сестра Кларк беше призвана към нов живот. Тя отгледа още няколко деца и надживя съпруга си с много години.

Всеки от нас трябва да устои пред изпити. Ако вярваш в Божественото изцеление, тогава твоята вяра ще бъде изпитана. Бог благославя и работи с хората, след като ги подлага на изпитания и изкушения. Жена ми и аз разбрахме, че не е възможно да служим на Бога с

половин вяра. Ако вярваме в Божественото изцеление, тогава трябва да вярваме в това с цяло сърце. Така ние се предадохме на Бога. Отдаването позволи да уповаваме на Бога при всяка болест и това доведе до нов порядък в живота ни. Гледайки се в очите, си казахме: “От днес нататък в дома ни няма да идват никакви лекари и няма да употребяваме лекарства.”

Когато човек е здрав и силен, е лесно да се правят обещания и да се дават клетви, но когато дойде часът на изпитанието, трябва да останем верни. Ние не подозирахме, че малко след това ще дойде часът на изпитанието. Двамата с жена ми бяхме особено ревностни за Господа и посвещавахме известна част от времето си за събрания по улицата.

Една неделя силна болка ме повали на пода. Двама души ме придружиха до дома. И преди това съм имал болки, но не са били толкова силни. Цяла нощ се молихме. На другата сутрин казах на жена си: “Май че идва краят ми. Цялата нощ се молихме и никакъв резултат. Чувствам се все по-зле. Сякаш нямаше какво повече да се прави. Ти знаеш уговорката ни. Лекар ще да повикаме само ако някой от нас бъде отзован и ако можем да си спестим неудобствата от един преглед и упрека на външните хора. Да извикаш лекар предоставям на теб.”

“Бедният ми!” - Тя беше много тъжна, децата стояха наоколо. Като че ли всяка надежда беше изгубена. Със съкрушено сърце ме остави и отиде за доктор. Не защото вярваше, че може да ми помогне - тя знаеше, че няма помощ за мен. Тръгна, защото беше на края на вярата си.

След като докторът дойде, поклати глава и каза: “Тук няма надежда. Той има 6-месечен тумор, органите му са в такова състояние, че няма надежда.” Издърпа жена ми настрана и рече: “Госпожо Уигълсуърд, трябва да извърша още няколко посещения. Ще дойда отново. Единствената помощ би била незабавна операция. Страхувам се обаче, че съпругът ви е твърде слаб.” След като лекарят излезе, дойдоха една възрастна дама и един младеж. Тя беше жена на молитвата и вярваше, че всичко, свързано с болестта е от дявола. Когато се молеше, младежът постави ръката си върху мен и извика: “Дяволе, излез в името на Исуса!”

За моя изненада се почувствах толкова добре, както никога до сега. Нямах никакви болки. След молитвата си тръгнаха. Станах от леглото с увереността, че изцеленият чрез вяра не бива да стои в леглото. Жена ми въздъхна. Казах й: “Аз съм изцелен.” - “Да се надяваме, че това е така” - отговори тя. “Има ли да се върши нещо?” - “Да, една жена се нуждае спешно от водопроводчик. Ако ние не извършим това, ще трябва да търси друг.” Взех адреса и отидох, за да извърша необходимото. Докато бях там, лекарят се върнал у дома. Оставил шапката си на масата и се качил нагоре по стълбите. Тогава чул жена ми да вика: “Докторе! Докторе!” Той попитал: “Викате ли ме?” - “Да, докторе, той излезе. Отиде на работа.” Докторът отговорил: “Ще го върнете у дома само като труп.” От този ден насам този “труп” проповядва евангелието по света. **На много места по света съм полагал ръка върху хора с тумори и не зная случай някой да не е бил изцелен.** Дори такива случаи, които лекарите бяха отписали.

Изпълнен със сила от свише

Жена ми беше голям проповедник. При все че не притежавах способностите на проповедник, бях решил да се подготвя за тази служба. Жена ми обявяваше винаги, че следващата седмица ще говоря аз. Тя казваше, че аз мога да проповядвам и че е крайно време да опитам. Щом обявеше това, аз се потях цяла седмица и се трудох неуморно. Стараех се в неделя да изляза на събирането с голяма смелост. След като прочитях текста си и казвах по няколко думи, завършвах служението си казвайки: “Ако някой от вас може да проповядва, то може да стори това, тъй като аз съм готов.” Жена ми се опитваше да ме въведе в това дело, но винаги завършвах така. Всъщност тя беше проповедникът, а аз я окуражавах във всичко. Установих, че Господ може да направи проповедник от теб само ако в сърцето си носиш

товара за погубените души. Ако винаги пред очите ти стоят нуждите на другите и ако постоянно следваш Господа, Той ще ти даде милост да изразиш това, което лежи в сърцето ти. Ние ръководихме в продължение на 20 години събрание по улицата в един от кварталите на Брадфорд. Благодарение на обстоятелството, че ние всяка седмица свидетелствахме по улицата, Господ ми даде свобода да говоря. Жена ми и аз вярвахме още в началото в Библейското изцерение, при все това обаче в мен имаше много плътско. Веднъж при нас дойде човек, който проповядваше относно цялостното изцерение. Той назова изцерението - един особен знак на милостта Божия, след което следва новородението. Прекарах 10 дни в молитва и опознаване на Господа и съобразно Римляни 12:1-2 предадох тялото си в жертва. Жив е Бог, извърши чудо и от този момент ми даде свобода да проповядвам. Това ние приехме като кръщение на Духа. Дватама прокламирахме това в мисията си: изцерение на тялото и освещение.

Вярвахме, че само ние да проповядваме, не е правилно, затова всяка седмица предоставяхме възможността на двама или трима души да проповядват. Тези млади работници се развиха и от тях произлизаха благословени проповедници. Мислехме, че имаме участта да успеем във всичко от духовния живот. Един ден чухме, че вярващи били кръстени в Святия Дух и говорили нови езици и че са имали откровения относно духовните дарби. Трябва да призная, всичко това ме заинтригува особено много.

Веднъж видях един човек да идва към дома и наблюдавах как вървеше трудно. Той не можеше да преодолее стълбите. Изкачваше се като теглеше тялото си по парапета. След като седна, каза: "Ако роднините ми знаеха, че съм дошъл до вас, не биха ме погледнали." За пръв път чух, че имам лошо име. Отговорих му: "Ако и вие така мислите, тогава напуснете къщата. Не желая да се срещам с хора, които не са уверени в моята истинност." - "Ох! - каза той - аз ви вярвам, моля не ме изхвърляйте навън. Ако знаете състоянието ми, не бихте сторили това. Сложете ръката си върху крака ми! Ще го направите ли?" аз сторих това, но сякаш положих ръка върху дъска, а не върху крак: "Какво става, този крак не е ли жив?" - "Имам рак - отговори той. - Целият крак от горе до долу е болен. Ох, моля ви не ме отпращайте!" - "Няма да ви отпращам, искам обаче да видя какво ще каже Господ." И докато чаках отговора от Бога, дойдох словата: "Искам този човек да пости седем дни, седем нощи и плътта му ще стане като на дете." Казах му това, което Бог ми каза. Той отговори: "Вярвам във всичко, което Бог ви каза. Ще отида у дома и ще сторя това." Четири дни по-късно погледнах през прозореца. Видях същия човек. Но вместо да се държи за парапета, той скачаше по стълбите. У дома влезе като момче и изкрещя: "Аз бях изцяло изцерен." Попитах какво ще стори сега. "Ще се върна и ще постя още 3 дни и 3 нощи. Дойдох при вас, понеже мислех, че желаете да научите какво Господ е сторил." Следващият път, когато дойде отново, видя дъщеря ми Алис. Той я чул да казва, че желае да отиде в Англия и в Африка. "Бих искал да допринеса нещо за това пътуване - каза той и извади от джоба си пълна шепка със златни монети. - Това е моят дар за вашето пътуване в Африка." Обръщайки се към мен, рече: "Чухте ли най-новото? В Съндърланд приемат Святия Дух и говорят езици. Реших да отида до Съндърланд и сам да видя това. Ще дойдете ли с мен?" Отговорих му, че за мен ще бъде радост да го придружа. След това той каза: "Добре е, че ще дойдеш с мен. аз ще заплащам всички разходи." Той беше щастлив, че беше изцерен и възхваляваше Господа за чудото, сторено в живота му.

Писах на двама изселници в Съндърланд относно спасителната дейност в Брадфорд. Някой им казал, че това, което става там, е нещо много опасно, тъй като говоренето на чужди езици е от тъмните сили. И за да ме предпазят от тази опасна заблуда, са помолили една духовна жена да ме предупреди. След това обаче ми беше казано всичко и извиках жена ми да се молим. Господ даде чудна свобода в молитва и след нея те ми казаха: "Не се води от онова, което ние ти казваме, следвай своето собствено ръководство." Една съботна вечер отидох на събрание и това, което не можех да разбера, беше следното: Тъкмо се бях върнал

от Брадфорд, където Божият Дух мощно действаше. Мнозина, задвижени от Духа Божий лежаха на пода и се молеха. В това събрание сякаш нямаше толкова сила, както в Брадфорд. Това ме разочарова. Аз бях гладен за Бога. Той знаеше за моя глад, при все че никои не ме разбираше.

Спомням си, че свидетелствах на един човек, когото Бог кръсти в Святия Дух, след като той чака 3 седмици. И казаха, че говорел езици. Извиках: “Искам да чуя тия езици, тъй като за това съм дошъл.” Те ми отговориха: “Когато и ти бъдеш кръстен в Святия Дух, ще говориш същите езици.” Аз мислех, че съм кръстен в Духа. Както вече споменах, десетте дни в очакване на Бога нарекох кръщение в Духа. Тогава им казах: “Спомням си, че при моето духовно кръщение говорех моя език. След това имаше голяма разлика по отношение на свидетелствата.” - “Не, това не е кръщение” - отговориха те.

В неделя, в 7.00 часа отидох на събрание. Три пъти по време на събранието бях повален на пода от силата на Духа. Срамувах се от положението си и от всичко, което ставаше, за да не бъде изтълкувано по друг начин, се опитах да се контролирам и се опитах да се моля на колене. Накрая на службата пасторът ме попита: “Братко, от къде си?” Отговорих: “От Брадфорд. Дойдох в Съндърланд, за да науча нови езици, които хората тук получават.” - “Ох!” - каза той. “Та, това е дяволът, който вие получавате тук.” Следобеда, обаче ме покани да проповядвам и ние бяхме чудно благословени. Споразумяхме се да отидем при петдесетните да търсим говоренето на езици. Пастор Боди, в чиято църква се състояха петдесетните събрания, обяви, че през нощта във вторник срещу сряда ще има събрание на съживление.

Това беше едно великолепно време. Присъствието на Бога беше великолепно, но аз не чух някой да говори езици. Около 2.30 часа брат Боди предложи да приключим събранието. Аз бях разочарован, бих могъл да остана цяла вечер. И понеже бях забравил ключа за хотела си, един мисионер от Индия ми каза: “Ела и пренощувай при мен. Аз няма да мога да спя. Цялата нощ се молихме и получихме голямо благословение.” В продължение на 4 дни желях само Бога. След това почувствах, че трябва да се върна у дома. И тъй, аз отидох в дома на пастора, за да се сбогувам. На сестра Боди казах: “Заминавам си, но до момента не приех нови езици.” Тя отговори: “На теб не са ти необходими нови езици, ти се нуждаеш от духовно кръщение.” Аз протестирах: “Приех духовно кръщение, но преди да си замина, бих желал да положиш ръце върху мен.” Тя положи ръце и аз излязох от стаята. Точно тогава огънят падна. Аз бях сам с Бога! Той ме потопа в сила. Съзнавах очистването на скъпоценната кръв и виках: “Умит! Умит, умит!” Великолепна радост изпълваше сърцето ми.

Имах видение, в което видях Исуса Христа. Видях Го от дясно на Отца, видях и празния кръст. Не след дълго не можех да говоря матерния си език, говорих чужди езици. Най-после разбрах, че след великолепното помазание действително преживях кръщението в Святия Дух, и то подобно на кръщението на Петдесетница.

След приемането на духовното кръщение

По времето, когато бях кръстен със Святия Дух отидох в църквата “Св. 40 мъченици”. Там говореше викарият. Знаех, че той не е кръстен с Духа. Прекъснах го с думите: “О, нека да кажа нещо: току-що бях кръстен със Святия Дух.” Църквата беше изпълнена с хора. Не знаех какво съм казал, но зная, че с изказването си повдигнах негодуванието на мнозина. Те казаха: “Ние подценихме този човек, той дойде тук преди няколко дни и получи духовно кръщение, а някои от нас чакат с месеци и нищо не са получили.” Почувствах как всички “гладуваха” за духовно кръщение. От този ден нататък почувствах как Бог започна да действа и за кратко време изля Духа Си над 50 братя и сестри. Първото нещо, което направих

след това, беше, че пузнах телеграма до дома си: “Получих духовно кръщение и говорих чужди езици.”

Когато пътувах за родния си град, във влака дяволът ме попита: “Ще вземеш ли това в Брадфорд?” В този момент няха нищо друго освен чувствата си, но **праведният не живее с чувства, а чрез вяра**. За учудване на всички във влака извиках: “Да, ще го взема.” След което една огромна радост изпълни сърцето ми и аз почувствах, че от този момент всичко това ще бъде една огромна борба. Когато се върнах у дома, синовете им казаха: “Татко, говориш ли езици?” - “Да, Георг” - отговорих. “Тогава нека ги чуем!” Аз обаче не можех да кажа нищо, при все, че бях приел дарба за говорене на езици, която е съвсем различна от тази, която ми се даде при кръщението със Святия Дух. говоренето на езици дойде 9 месеца по-късно. Синът ми разбра, че говоренето на езици, което придружава кръщението със Святия Дух, не е дарът езици, споменат в I Кор. 12. Първото нещо, което се дарява е знакът, че Духът е дошъл с Петдесятна сила. Възможно е повече да не е налице белегът езици, докато отново се преживее едно особено показание на Духа. Дарът езици обаче, може да бъде употребяван по всяко време на приемащия го в молитва или упование. Жена ми каза: “Тъй, ти си говорил езици?” - “Да!” - “Добре - каза тя - бих желала да разбереш, че и аз съм кръстена в Духа като теб, но не говоря езици.” Чувствах, че кавгата расте в дома ми. “От 20 години проповядвам - продължи тя - ти си стоял до амвона. Затова в неделя ще проповядваш ти, а аз ще наблюдавам.” Тя удържа на думите си. В неделя седна отзад в залата. До този ден тя беше на амвона. Така започна кавгата в църквата. Преди да прекрача трите стъпала към амвона, Господ ми даде Словото, намиращо се в Исая 61:1-3 “Духът на Йехова е над мене. Защото Господ ме е помазал да благовествам на кротките. Пратил ме е да превържа сърцесъкрушените. Да прогласям освобождение на пленниците и да отворям затвора на вързаните.”

Аз не бях проповедник, но след като проумях думите на Господа към мен, започнах да проповядвам. Не можех да си спомня какво казах, но жена ми беше особено развълнувана. Скамейката, на която седеше тя, заемаше 9 места, а тя се движеше от място на място. Всички наоколо са я чували да казва: “Господи, това не е моят Смит.” Тъкмо обявявах последната песен, когато секретарят на мисията стана и каза: “Искам да имам това, което нашият ръководител е получил.” След това се случи нещо невероятно. Когато искаше да седне на мястото си, не уцели скамейката и падна на пода. Непосредствено след това стана най-големият ми син и каза, че желае да получи същото, което баща му е получил: и той също вместо да седне на мястото си, падна на пода. За кратко време единадесет човека бяха на пода. Невероятно беше, че всички се смееха в Духа. “Когато Господ завръщаше Сионовите пленници, тогава се изпълниха устата им със смях и езикът им с песни.” (Псалм 126:1-2).

Това беше началото на едно голямо изливане на Святия Дух, при което стотици бяха кръстени в Духа и всеки от тях говореше езици, както това им бе дадено. Бог знаеше, че трябва да изляза в света и да прокламирам великолепната истина така, че мнозина да получат кръщението в Святия Дух, както това стана на Петдесятница, да говорят езици, както това им се дава от Духа. Първото повикване, което получих, беше от един фабрикант от Ланкашир, който имаше над 1000 работника. Той ми писа, че е чул, че съм получил Святия Дух, както той се е излял някога и че с удоволствие би се запознал с хора, които са преживели това. “Ако дойдете - ни писа той - ще затварям фабриката всеки следобед от 13.00 до 23.00 часа и ще можете да имате събрания.” Отговорих на писмото му: “Чувствах се като буре, пълно с барут, което всеки момент ще експлодира. Ще дойда за провеждане на събранията.”

До този момент аз не притежавах способността да проповядвам, но чувах пророчески глас и чувствах силата на Святия Дух, протичаща през мен като електричество. Така заминах за Ланкашир и този човек затвори фабриката. От 13.00 до 23.00 часа с кратки паузи, аз проповядвах. Христос изпълни обещанията Си: “Който повярва в Мен, както това е писано в Словото, реки от Жива Вода ще протичат от тялото му.” Голяма част от работниците в тази

фабрика бяха спасени. Скоро след това моята мила съпруга беше кръстена със Святия Дух. Тъй двамата пътувахме в различни части на страната и трябваше да отговаряме на много повиквания. Където и да отивахме, Господ кръщаваше със Святия Дух.

Веднъж отидохме в малкото градче Шропишир, където трябваше да проповядваме в малка методистка църква. Когато съпругата ми проповядваше, огънят на Святия Дух се изля и мнозина бяха кръстени с Него. Тук обаче, се натъкнахме на опоненти и преследване. Градчето беше малко, но известно в областта. Мнозина знаеха за съживлението в църквата. На другия ден, след като огънят се изля в църквата, аз влязох в един хранителен магазин. Изведнъж тримата души, които бяха в магазина, получиха покаяние за греховете си и преди да напусна магазина, бяха спасени. След като се движех по улицата нагоре, видях две жени в полето, носещи кофи. Извиках към тях: “Спасени ли сте?” Те също бяха обхванати от невероятното подбуждане за опрощение на греховете. Оставиха кофите и започнаха да се молят, там, на полето те бяха спасени. Където и да отидех, хората се молеха за опрощение на греховете.

Отидох в една каменоломна, където работеха много мъже. Проповядвах им докато разбиваха камъни. Върху тези мъже дойде желанието да се молят за опрощение. Греховете на мнозина бяха опростени. На връщане от каменоломната минах покрай един голям хотел. Когато наближих, минаха двама мъже в двуколка. Никога не бях виждал хора с толкова зли лица. Изглеждаха по начина, по който рисуваха дявола по снимките. Когато ме наближиха, започнаха да ме обиждат и се опитаха да ме ударят с бича. Почувствах, че това е директно нападение от ада. Те кръстяха така, че собственикът на хотела, жена му и още пет човека излязоха от там и насъскаха кучетата срещу мен, при все, че не бях изговорил и дума против тях.

Не се страхувах от нападението и извиках: “В името на Исуса и чрез силата на Святата кръв ви връщам там, откъдето сте дошли.” Те влязоха в хотела. Аз също влязох вътре и им проповядвах Исуса. Там бяха изцерени и спасени много хора. Двадесет години по-късно отново посетих това място. Хората ми разказваха за великолепното посещение на Бога.

От различни части на страната идваха много хора, които молеха при всяка възможност да посетим техните градове и да направим нещо за тях.

Бях получил много телеграми да посетя млад човек, който беше тежко болен. Когато един следобед отидох в чифлика, млада жена ме попита на вратата: “Вие ли сте Уигълсуърд? Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но мисля, че дойдохте късно.” Аз й отговорих: “Бог никога не ме е изпращал късно на дадено място.” След това попитах дали мога да видя младия човек. Той лежеше с лице към стената и говореше, че ако го обърнем ще умре и че сърцето му е много слабо. “Добре - казах аз - ще се молим така, щото Господ да те укрепи.” В първите дни на моята дейност се молах и постех много. Знаех, че този случай е над човешките възможности, но аз лежах и се молах цяла вечер. На сутринта станах много рано и отидох накрая на полето да се моля, защото този случай беше голям товар за сърцето ми. Там, в полето, Бог ми даде откровението, че ще има нещо ново в сърцето ми. Отидох в дома и помолих майката да приготви дрехи на сина си, тъй като Бог ще го изцери. В тази част на Англия цари влажен и студен климат. Знаех, че е необходимо преди да облече дрехите си, същите да бъдат стоплени на огъня. Тя обаче не ми вярваше и не подготви дрехите.

Беше неделя сутринта и знаех, че в методистката църква има събрание. Отидох там и бях помолен да вода молитвата. Чрез Словото Божие във всички присъстващи сърца беше събудена вярата, след което се случи нещо особено. Те познаваха по име младежа и казаха: “Матиас не е изцерен.” Това ми показваше, че тяхната вяра можеше да бъде събудена.

Върнах се у дома и попитах: “Подготвихте ли дрехите?” Почувствах как се засрамиха, понеже не бяха направили нищо. Така те взеха дрехите и ги поставиха пред огъня. След това отидох в стаята и разказах на младежа относно видението, което имах. Казах му, че ще се случи нещо, което е съвсем различно от това, което той е преживял до този момент. Казах му

още: “Щом положи ръце върху теб, славата Божия ще изпълни пространството така, щото няма да съм в състояние да стоя прав.” Отидох и взех дрехите. Казах на близките му да му обуят чорапите. Защо помолих да му обуят чорапите? Точно това е тайната. Краката му бяха отслабнали. Видях неговата слабост и знаех, че трябва да се случи чудото. След като роднините му го обуха в чорапи, им казах да напуснат стаята. Те затвориха вратата.

Мисля, че това е много важно - да затворят вратата, когато стоиш пред случай като този, защото тогава знаеш, че си сам с Бога. Помолих се и в момента, в който докоснах младежа, силата Божия изпълни пространството и аз паднах на пода. Носът и устата ми докоснаха пода. Лежах в това блаженство близо четвърт час. Матиас викаше в леглото: “Господи, стори това за Твоя слава и Твое хваление!” Леглото се движеше от Силата Божия. Матиас се укрепваше, у него всичко беше подновено - сърцето му, живота му. Аз лежах на пода в това блаженство.

Матис се изправи и започна да се облича. След като се облече, тръгна из стаята - насам, натам, като крещеше: “Изцерен съм за Твоя слава!” Той отвори вратата и извика: “Татко, аз съм изцерен.” Майката и бащата паднаха на пода. Дъщерята, която беше наскоро върната от болницата, беше изцерена в същия ден. Цялото селище беше раздвижено и от този ден започна съживлението. Тук дойдох като непознат, незабележим гост, но когато си тръгнах, хората викаха: “Ела отново и остани за по-дълго време.”

В Брадхам посетих една вярваща, която се беше преселила в този град. В същия момент, когато влязох в къщата, тя ми каза: “Брат ми ще те заведе при един човек, който страда от рак на пикочния мехур.” Отидох с брат й в дома на болния. Далечно от къщата се чуваха охканията на този човек. Когато влязохме в стаята, той още охкаше. При това аз разбрах, че нито той, нито жена му са спасени. Попитах: “Спасени ли сте?” - “О, - изпъшка той - ако бях спасен, то мога спокойно да умра.” Показах им пътя към Спасителя и Бог спаси тези хора. Този мъж получи такова откровение за спасението, че беше обхванат от невероятна радост. След като напуснах къщата, на 40 метра от нея се чуваше: “АЛИЛУЯ!” Тази промяна не може да се опише. Той вече не беше притесняван от рака. Аз побързах към гарата и се върнах в Брадфорд.

Скоро разбрах, че трябва да оставя земната си професия и да заема мястото, което ми е определил Бог. Прехранвах семейството си чрез работата си като водопроводчик, но често ме вземаха от работното място. Винаги, когато се връщах в Брадфорд, имах огромни загуби. След това настъпи невероятен студ. Ходих при клиентите да обвивам тръбите и да ги защитавам от студа. Знаех, че след зимата ще имам работа вследствие на спуканите тръби.

Бях поканен на една конференция в Престън. По време на конференцията стана много студено и бях помолен да се върна бързо в Брадфорд, за да извърша ремонти. Ръководителят на конференцията ми каза: “Ти ни помогна много и беше благословение за нас. Бихме се радвали ако останеш до края, но ако трябва да си тръгнеш, няма да те спираме.” Тръгнах за дома и установих, че повечето от клиентите ми имаха проблеми със спукани тръби и че междуременно бяха намерили други водопроводчици. Една вдовица не могла да намери водопроводчик, водата беше наводнила къщата й. Съжалих я и ремонтирах освен тръбите, и тавана й. Тя беше благодарна, тъй като беше чакала няколко дни за помощ. Попита ме: “Кажки колко струва всичко.” Отвърнах й, че не желая да ми заплаща. “Това е моята жертва за Господа и това е моята последна работа като водопроводчик.” Един приятел ми каза: “Всички хора, които твърдят, че живеят чрез вяра, изглежда се лъжат, тъй като дрехите им са стари и износени.”

Но аз вярвам, че Бог ще ме благослови, ако остана верен. Обещах на Бога, че сляпо ще Го следвам и поставих едно условие - никога не бива да нося скъсани обувки и скъсани панталони. Казах на Господа: “Ако едно от тези неща се случи, тогава се връщам към дейността си като водопроводчик.” Той никога не забрави да изпълни всички мои нужди. Той позволи виденията и вярата ми да нараснат и направи така, че да бъда търсен от

различни части на Англия. Аз бях пионер в Петдесетното служение, бях търсен и взет от Англия. Според документи трябваше да връщам много пари, като че ли нямаше да се размине без съд. Всичките ми дългове бяха платени от един млад човек, чието сърце Бог беше отворил.

Ние ръководехме нашата работа от Брадфорд. Често пътувах и така служех. Бях удивен от посещенията у дома, затова се молех във всяка къща, в която влизах. Навсякъде, където отивах, се спасяваха души, а болните се изцеляваха. Не се срамувах за Евангелието. Постарах се да намеря най-големия пилон и пред мисията направих знаме с дължина 3 м и ширина 1,5 м. Едната страна на знамето беше червена, а другата синя. С бели букви написах: “Аз твоят Бог съм твой Лекар”, а от другата страна написах: “Христос умря за нашите грехове”.

Знамето правеше особено впечатление на минаващите. Бог ме въведе в състояние на непрекъснато нарастваща вяра и направи така, щото да прогледна факта, че Словото Божие е написано, за да ни покаже как да действваме според принципите на вярата.

Видях, че Христос е казал: “Когато даваш угощение, покани бедните, куците, сакатите и ще бъдеш блажен, понеже те не могат да ти върнат и наградата ти ще бъде при възкресението на праведните.” Натоварих двама от нашите хора да отидат и да намерят всички нуждаещи се, всички болни, всички страдащи. Дадох им бележка, чрез която ги канех в мисията да бъдат добре нахранени и да получат подслон. След като две семейства от съседите ми се изселиха, ние настанихме тази голяма група нуждаещи се. Този миг не може да се опише. Имаше слепи, куци, старци. Около мисията имаше инвалидни колички, хора с патерици и слепи, които бяха придружавани. Това беше един от добрите дни в живота ми. Аз плаках, плаках и плаках. Причина за това, че плачех, беше страданието, което виждах с очите си, след това плачех от радост за възможността да преживея неща, които никога преди това не съм преживявал.

Първото нещо, което направихме е, че снабдихме всеки с първокачествена храна. След като бяха заситени, ние им предложихме забавление. Разбира се, не каквото светът предлага.

Първият изказал се човек е бил сакат, движещ се с инвалидна количка. Той разказа как е бил изцерен чрез силата Божия. След това се изказа една жена, която имала кръвотечение и била изцерена и то ден преди да бъде оперирана. След това говори един парализиран човек. Той разказа, че е бил изцерен, след като лекарите са се отказали да му помогнат. Час и половина тези бедни, безпомощни хора бяха дълбоко развълнувани и плачеха, понеже бяха чули как Исус изцелява болните. Накрая казах: “Днес ние ще разговаряме, но следващата събота ще имаме друго събрание. Вие днес сте обсебени от болести, от инвалидни колички и отчасти изглеждате като жената, спомената в Евангелието. Вие сте използвали всичко, за да бъдете лекувани от лекари и не сте се почувствали по-добре. Днес вие приехте Исуса, а следващата седмица вие ще бъдете убедени в чудесата, които се извършват в името на Исуса Христа.” Така ние се молихме за тези хора и Бог да ни докосне със Силата Си. През следващата събота те разказваха един след друг как са били изцерени от болестите си.

Тази първа събота няма да я забравя никога. Аз извиках: “Кой желае да бъде изцерен?” Разбира се, че всеки желае да бъде изцерен. Спомням си един особен случай. Извиках една жена в инвалидна количка. Колелото беше счупено и аз трябваше да го ремонтирам на място. Поправих го, но когато трябваше да излезе от помещението, колелото се счупи отново. Казах ѝ: “От сега нататък количката няма да ти трябва.” Бог я изцери. Аз съм свидетел как тя се изкачи по всички стъпала на жилището си до горе, непрекъснато хвалеща Бога. Имаше и един младеж, който 18 години е бил с епилептични пристъпи. Беше изцяло изцерен. Той не можеше да се движи без да бъде придружаван. Майка му го доведе в събранието. Господ го срещна по чуден начин. След 2 седмици започна работа в една фабрика и носеше пари за дома си.

Друг един случай беше с млад човек, измъчван от зъл дух, както жената от Библията. От този ден този човек биде освободен и то точно така, както жената беше освободена в синагогата. Христос каза, че и ние можем да вършим подобни дела ако вярваме. Той изгони нечистия дух в името на Исуса Христа и всеки хвалеше Господа за чудесата. Друг един забележителен случай беше с момиче, чието тяло от главата до петите беше обковано в тънко желязо. Мястото беше изпълнено с хора и баштата го повдигна. Детето се подаваше от ръка на ръка, докато дойде при мен. Помазах го с масло в името на Исуса Христа: детето крещеше - татко, татко, татко - този вик мина през мен. Следния ден то беше изцерено и освободено.

Сърцата на вярващите бяха съживени от чудесата, които видяха. Една седмица по-късно тези хора станаха свидетели и разказваха какво е сторил Христос за тях.

В служба на изцерението

Често чувахме Смит Уигълсуърд да казва, че няма значение върху какъв текст от Библията ще проповядва. Накрая той винаги завършваше с думите: **“Господ опрощава не само всичките ти грехове, но изцерява всичките ти болести.”** Неговото постоянно свидетелство беше Исус. За Него той казваше: “Няма друг толкова мил съжалител на този свят, който да е готов да приеме всички страдания, като Исус. Той ни каза: “Истина, истина ви казвам, който вярва в Мене, ще върши чудеса, и по-големи ще върши, защото отивам при Отца.” Бог желае да сме смели във вярата, да вярваме в това, което ни предлага Словото.”

Сега обаче желаем да продължим неговата лична история.

Веднъж бях в Швеция. Като минавах по улицата, видях един паднал човек. Около него се суетяха хора и казваха, че е мъртъв. Веднага използвах името и силата на Исуса Христа - човекът беше съживен. Господ ми каза, че този човек трябва да свидетелства. Аз го поканих на едно от нашите събрания. Той дойде и говори за освобождението си, разказа за страшните неща, които му е нашепвал дяволът. Когато бях в Цейлон, ме изпратиха на едно място да се моля за една жена. В следствие на раковото си заболяване тя се намираще в унесено състояние. Домът беше пълен с хора, на които проповядвах Исуса. Казах: “Зная, че тази жена ще бъде изцерена и бих желал да се запознаете със силата на моя Бог, който освобождава от греховете, от силата на дявола.” Помолих се за жената. Освобождението ѝ беше великолепно. То направи впечатление на всички в този дом. Това изцерение беше описано дори във вестниците. Жената дойде на събранието и разказа как Господ я изцери. Христос ни заръча: **“Тези знамения ще съпътстват ония, които вярват.”** Но какво означава да вярваш? Това означава упование - да приемаме Словото така, както е казано.

Спомням си един ден бях помолен да посетя една умираща жена. Когато влязох в стаята, жената лежеше и нямаше повече надежда. Тя страдаше от тумор. Щом като я погледнах, разбрах, че нищо не можеше да се направи, ако Бог не извърши чудо. Слава на Бога, аз знаех, че Той може да направи чудо. Казах на жената: “Знам, че си много болна, но ако желаеш да бъдеш изцерена, дай ми знак. Ако не можеш да си вдигнеш ръката, мръдни пръста си.” Ръката ѝ лежеше върху леглото. Тя повдигна пръста си. Казах на приятеля си да се помолим и да я помажем. След като я помазахме, брадата ѝ падна надолу. Приятелят ми каза: “Тя е мъртва.” Погледнах лицето ѝ и казах: “В името на Исуса прогонвам смъртта.” Цялото ѝ тяло започна да се люлее. “В името на Исуса ти заповядвам да вървиш. В името на Исуса ходи!” И тя тръгна. Приятелят ми излезе и каза на хората, че е видял възкресението на тази жена. Лекарят ѝ дойде да я види. Той каза: “Чух от г-н Фишер, дякона, че сте се възвърнали към живот. Искам да зная дали това е така.” Тя потвърди. “Осмелявате ли се да дойдете в една зала и да дадете свидетелство? Аз ще ви взема с колата си.” - “Ще дойда навсякъде, за да свидетелствам.” Когато дойде в залата, беше много бледа, на лицето и обаче имаше неземан блясък. Тя каза:

“Години наред лежах на смъртен одър. Сега обаче желая да живея за децата си. Спомням си, че един човек дойде, за да се молим заедно. Той каза: “Ако не можеш да вдигнеш ръка, мръдни пръста си, щом желаяш да живееш.” Спомням си, че мръднах пръста и от този момент не мога да си спомня нищо, докато бях в присъствието Божие. Видях много хора. По-чувствах, че трябва да разкажа колко беше великолепно. О, чувах невероятни песни и радост. Беше толкова хубаво, но най-красивото нещо беше лицето на Исуса. И точно, когато се чувствах най-добре, Господ посочи към мен. Той нищо не каза, но разбрах, че трябва да си вървя.

Чух един човек да казва: “Ходи в името на Исуса!” И ако лекарят ми е тук, бих се радвала да чуя какво ще каже той.” Лекарят се повдигна и се опита да говори, но в началото не можеше да стори това. Устните му трепереха, очите му бяха водни извори. Най-накрая той каза: “От месеци не се молах. Чувствах, че няма надежда и казах на обитателите на дома, че тази жена няма да живее дълго. Разбрах, че е станало чудо и това чудо е в името на Исуса.”

Този лекар писа на своя приятел: “Ако имаш възможност да чуеш Уигълсуърд, тогава стори това! Стотици люде в областта ни бяха изцерени.”

Получавах много телеграми и писма да дойда в Лондон, за да се моля за една жена. Подробности не ми бяха дадени. Знаех само, че жената бе в голяма нужда. Когато дойдох в дома ѝ, бащата на страдащата хвана едната ми ръка, другата ми ръка хвана майката и те горко плачеха. След това ме заведоха до балкона и ми показаха леко отворена врата. Двата напуснаха мястото. Влязох през вратата. Никога до сега не бях виждал подобна гледка.

Видях хубава млада жена. Четирима яки мъже я дърпаха на пода, дрехите ѝ бяха разкъсани вследствие на борбата. Когато влязох в помещението, очите ѝ се въртяха насам натам, тя не можеше да говори. Наподобяваше на човека, който като видя Исуса, излезе от гробищата. И като идваше към Него, демоните заговориха: “Ние те познаваме. Ти не можеш да ни изгониш, понеже сме много.” - “Да - казах аз - зная, че вие сте много, но моят Господ Исус Христос ще ви изгони.” Това беше великолепен момент, в който нашият Бог показа милостта Си. Силата на сатана действаше в това момиче така, че тя успя да се освободи от четиримата мъже. Духът Божий обаче действаше също върху нея. Приблжих се и я погледнах в лицето. Видях злите сили там. Очите ѝ блестяха с демонична сила. “При все, че сте много, заповядвам ви в името на Исуса да излезете.” В същото време тя започна да повръща. От нея излязоха 37 духа, като всеки един напускайки я, казваше името си. Още същия ден тя беше напълно възстановена. На следващата утрин в 10:00 часа ние стояхме на масата заедно и призовахме Господ на трапезата.

По време на посещението ми в Лос Анджелис, където нашият Уигълсуърд провеждал евангелизация в палатка, ми беше разказан следния случай: една вечер, когато проповядвал в палатката, сред предните редове настъпила суматоха. Една жена припаднала: “Съзирам тебе, зли дяволе, ти, който смущаваш събранието ни, излез!” В този момент от всички части на палатката се чували гласове, които го критикували заради това му изказване. Но впоследствие, няколко дни по-късно, съпругът на припадналата дошъл при Уигълсуърд и казал: “Жена ми беше дълго време болна и аз трябваше да я обслужвам. Всяка сутрин трябваше да поднасям закуската ѝ върху табла. Но всичко стана по-друго след онази вечер, когато изгонихте злите духове от нея. На утринта тя ми каза: “Тази сутрин не трябва да ми носиш закуска. Аз съм изцяло изцерена, ще стана сама и ще приготвя закуската.” От тогава прави това всяка сутрин. Без съмнение тя е била обладана от дух на слабост, но от онази вечер, е била освободена от този поробител и сега е свободна.”

По-късно Уигълсуърд е бил придружаван от зет си Джеймс Залтер и дъщеря му Алис. Тя поела по-голямата част от кореспонденцията. Така помогнала на мнозина да укрепят вярата си. Той разказвал за забележителните знамения в Белгийско Конго, благодарение на Словото. Брат и сестра Залтер разказваха стотици чудеса, които са се извършвали чрез

молитвата на Уигълсуърд. Подобно на Учителя, той беше човек на делото. В Канзас Сити беше повикан да се моли за една обхваната от бяс жена. След като отива в къщата, демоните от тази жена започнали да го проклинат. Приготвил се да тръгва, жената го придружила до вратата и продължила да го проклина. Тогава казал: “Навярно не съм се молил с вяра. По-добре да се върна и да се помоля отново.” Обърнал се и казал със сила и власт: “Казах ви да напуснете жената!” Това е било достатъчно. Жената е била изцяло освободена. Нейният пастор споделил по-късно, че след този случай тя не е имала нищо общо повече със злите сили.

Всички следващи в тази глава изцеления ни бяха дадени от брат Залтер

Често при започване на събранията, Уигълсуърд казваше: **“За да ви покажа, че Господ е сред нас и че Неговата сила да изцелява е налице, ще прочетем Деяния на апостолите, а именно, че Исус вършеше знамения, а също и поучаваше. Делата Му обаче бяха преди проповедта. Всяка проповед на Исуса беше съпроводена от чудеса. Този пример трябва да следваме и ние. И в това голямо събрание, аз се моля за всеки, който се изправи независимо от каква болест е болен и Бог ще даде изцеление.”**

Сърцата ни трепереха, когато чувахме тези смели слова, защото знаехме, че сред нас се намират болни от рак, наркомани, хора в колички, много тежки и трагични случаи от всякакъв вид. Тайно в себе си се надявахме, че ще стане някой по-леко болен. При една такава възможност един беден сакат човек се опита да се изправи на нозе, краката му бяха изкривени и той носеше две патерици. Брат Уигълсуърд го видя и попита: “Е, какво става с теб?” След като случаят му беше разяснен, той каза: “Всичко е наред, сега ще се молим за теб.”

Цялото събрание застана като един човек в молитва. След това Смит се обърна към човека с думите: “Хвърли сега патериците и ела при мен.” Човекът изчака един миг, след което хвърли патериците на пода и тръгна напред. “Върви! Върви!” - викаше Уигълсуърд. Човекът тръгна. “Тичай!” - заповяда Уигълсуърд. За учудване и за голяма радост на всички проповедници и за наше голямо облекчение, човекът послуша и беше изцелен.

Проповедта му в Швеция относно Божественото изцеление и Водното кръщение подбуди лекари и някои църковни служители така, че написаха писмо до правителството. Като резултат от това, на Уигълсуърд беше забранено да докосва и да полага ръце на болни на обществени места. Един ден той проповядваше в един парк, където вероятно имаше събрани около 20 000 души. Там бяха представители на властта, които искаха да се уверят дали Уигълсуърд спазва забраната. Той беше свикнал с различни ситуации. Помоли болните да станат, ако са в състояние да сторят това или да покажат по някакъв начин, че са в нужда и той ще се моли за тях. След това каза: “Положете сега сами ръка върху себе си и аз ще се моля и Господ ще ви изцери.” Болните положиха ръце на болните места и се молиха с простичката молитва на вярата. При това бяха изцелени стотици. Така не наруши изискванията на закона. През последните си дни се стараяше да използва този обикновен метод. Когато стоеше пред голямо събрание, знаеше, че ако се моли за всеки поотделно, тогава ще са му необходими часове.

Така в парка в Стокхолм, Швеция се роди това, което той наричаше “изцеление на едро”. Всъщност този начин на служение му беше принудително наложен от шведските власти. Със сигурност обаче можем да кажем, че така бяха изцелени стотици и то завинаги.

В един голям град, където в продължение на един месец ние имахме по две служби дневно, Уигълсуърд практикуваше този начин на служение, тъй като хората бяха много. Пред платформата стоеше човек, вперил очи в проповедника и сякаш се стараяше да произнесе онова, което се говореше там. От 40 години той беше глух. Когато Уигълсуърд предложи изцелението да стане по новия споменат вече начин, глухият започна да маха с тояжката си по един фантастичен начин, хукна и напусна събранието. На вечерното събрание

се върна и засвидетелства: “В продължение на 40 години бях глух и тази сутрин, когато пасторът се молеше за болните, нещо шракна в главата ми. В ушите ми настъпи шум, подобен на взрив и затова напуснах събранието. Когато бях навън, чух гласа на проповедника.” По време на следващите събрания той сядаше в най-отдалечения ъгъл, на последните места. Радостта му беше неопишуема и желаше всички да чуят за изцерението му.

В същото събрание присъстваше и един ветеран от войната, чийто гръбнак беше увреден от изстрел. Той също беше изцяло изцерен. Трима души бяха изцерени от рак. Едно малко момче бе поставено върху една маса. Единият му крак беше с 5 см по-къс от другия. Бащата на детето го повдигна и детето засвидетелства пред цялото събрание: “Когато пасторът каза на хората, всеки да раздвижи болните си нозе или ръце, тогава прострях крака си и той стана толкова дълъг, колкото другия.” Това чудо беше видно от над 1500 души. По време на същото събрание една жена стана и рече: “Аз бях тежко болна на легло. От дълго време съм в ръцете на лекарите, страдам от бъбреци, имам камъни в жлъчката и хронична язва.” Тя също се изправи по време на поканата за изцерение и след молитвата беше изцерена. Стотици бяха благословени, изцерени и освободени чрез молитва. И при все, че тези изцерения се бяха случили преди 20 години, тези преживявания се бяха запазили. Междувременно през ноември 1947 г. в Лос Анжелис една жена стана и засвидетелства, че е била изцерена на това събрание.

В един от големите градове на САЩ, Аризона имахме редица събрания в един парк, където се лекуваха туберкулозно болни. Новината за събранията се разпространяваше много бързо. Хората идваха от далеко, за да вземат участие в тези събрания. Имаше болни и бедни хора от всички слоеве, хора с белодробни заболявания в различен стадий. И тук Уигълсуърд използва така нареченото “изцерение на едро”. Една млада жена, при която болестта беше в напреднал стадий се изправи при поканата. “Тичай!” - извика Уигълсуърд към нея. В следствие на напрежението, тя едва дишаше. “Аз ще се моля за вас, след като обиколите сградата.” Той се моли за нея, след което изкрещя: “Тичай! Тичай! Тичай!” Тя обаче отвърна: “Но, аз не мога да тичам. Та аз не мога да стоя права.” - “Не се оправдавай! Прави това, което ти казвам!” Тя обаче не желаше да се помръдне от мястото си. Той ѝ помогна, но тя се вкопчи в него. Той я принуди да тича. Накрая тя тичаше без усилие около голямата зала. По-късно след като я видяхме отново, бе напълно здрава.

На една друга жена от същото събрание той каза да тича. И когато се противеше, той я бутна леко. Тя се улови за него и двамата хукнаха. Няколко пъти обиколиха сградата. Краката на тази жена бяха обхванати преди това от ишиаса и почти не можеха да се движат. Бог обаче я освободи така, че през следващите дни тя вървеше пеша без да използва трамвая. Беше толкова радостна, че може да си служи вече с нозете си! Един ден една жена от гр. Леодс, Англия чакала автобуса, а до нея стояла една монахиня. Повели разговор и установили, че са вярващи. Жената споделила как синът ѝ има болки в палеца и че трябва да влезе в болницата. “Не правете това - каза монахинята. - Там може да му отрежат пръста. Ще ви дам един адрес, където ще се молят за него и той ще оздравее.” Междувременно автобусът дошъл. При все, че монахинята не пътувала в посоката, в която отивала жената, се качила в автобуса, за да довършат разговора. Жената каза: “Аз съм болна, имам рак на гърдата.” Сестрата извадила една книжка, на която било записано името на Уигълсуърд. “Пишете на този човек и ще получите отговор.” Предложила монахинята. След като свършила работата си за Господа, тя слязла на една спирка. Болната жена писала на Уигълсуърд. Ние я посетихме и разбрахме, че ракът е в напреднал стадий. Молихме се за нея, но трябваше да си вървим, тъй като ни предстояха още 40 км. Бог изцери жената и даде сила в тялото ѝ. И понеже се почувствала добре, започнала да чисти и подрежда къщата си. Като освобождавала шкафа си, намерила една Библия. Отваряйки я, очите ѝ попаднали на текст, подчертан с червено мастило. “Здравето ти ще се укрепва.” Тя самата била подчертала

това място преди 12 години и до сега не е претендирала за това Божие обещание. Така вярата ѝ беше укрепена. Словото и преживяното се изпълниха! Изминаха години от тогава и тя нямаше вече нищо общо с рака.

В Деяния на апостолите 19:12 четем: “При това Бог вършеше особени велики дела чрез ръцете на Павла до толкова, щото когато носеха по болните кърпи или престилки от неговото тяло, болестите се отмахваха от тях и злите духове излизаха.” В стотици случаи на брат Уигълсуърд бяха изпращани кърпички и чудесата ставаха. Получаваха се стотици писма, свидетелстващи за чудесата. Могат да се напишат томове, които няма да съдържат нищо друго освен отговора на тези случаи. По този начин бяха изцерени различни болести. Пушачи се отказваха от тютюна, към Христа се възвръщаха изгубени синове и дъщери, събираха се разделени семейства. Особено интересен случай представлява една жена, която написа върху кърпичката си страданието, за което се молихме. Тя беше болна от рак. След като получила кърпичката си, я поставила върху възглавницата си, казвайки си, че ще я използва в присъствието на съпруга и семейството. И докато кърпичката лежала там, почувствала действието на Бога и била изцяло изцерена. Смит Уигълсуърд обясняваше, че зад всичко това стоят методите на Йехова, че Той е Изцерителя. **Исус Христос е същият вчера, днес и вовеки!**

Не винаги всичко протичаше по един и същи начин. Във всички случаи, обаче той разчиташе на водителството на Святия Дух. По време на служба, в едно голямо събрание, му се сторило, че действията на една дама са необичайни. Тя паднала на пода. Уигълсуърд ѝ заповядал да стане. Тя обаче паднала отново на пода. Някои от стоящите се опитали да го коригират. Никой повече не погледнал към нея. Когато станала, на пода лежал огромен тумор - ето това бил отговорът. Често методът му на работа е бил неправилно третиран и погрешно разглеждан. Уигълсуърд винаги стоеше твърдо пред Бога, а пред хората - с открити очи, в свята откровеност. Критиката не го вълнуваше. Той казваше: **“Не ме вълнува това, което виждам или чувам, а това, в което вярвам.”** Наказваше се - това беше негово всекидневно преживяване. Сълзи течаха от очите му, когато служеше на страдащите. Колко нежно се отнасяше с децата и със старците! Той щурмуваше небето чрез молитви, грабваше сърцата. За него не съществуваше разлика в расите. Черни, червени, кафяви, жълти, всички търсеха служението му и всички бяха благословени чрез молитвите и дара му.

В служението не съществуваха класови различия. Той можеше остро и решително да съветва, когато някой идваше при него с личните си неща. В един град работи в продължение на месец с по три събрания дневно. Бог действаше сред хората. Имаше изцерения от всякакъв вид, но най-добри бяха изцеренията на душите. Един ден пасторът, който беше организиран за залата и ръководеше събранията, каза: “В града ни има една госпожа, която е тежко болна. Имам чувството, че ако бъде изцерена, това ще направи голямо впечатление на останалите. Брат Уигълсуърд, ще я посетите ли?” Той каза, че е особено ангажиран - трябва да води по три служби дневно, да се моли за болните, за тия, които искат духовно кръщение и че няма много свободно време. Пасторът настояваше, подчертавайки положението на съпруга на тази госпожа в града, а още и впечатлението, което би направило подобно изцеление. “Добре - каза Уигълсуърд. - Кога е най-удобно да я посетим?” Споразумяха се вечерта преди служба, по пътя да я посетят. Поради високото положение на тази госпожа, брат Уигълсуърд беше придружаван от водещия пастор и неговия помощник. Ние се доближихме до вратата, камбанката звънна и бяхме въведени в почти дворцова стая. От там ни поведоха в една още по-голяма спалня. Както в източните дворци, като на трон стоеше богато облечена госпожа, лежеше в легло с всички цветове на дъгата, с много възглавници. Смит Уигълсуърд стоеше и се оглеждаше. “Е, добре сте се подредили.” - “Какво?” - попита жената. - “Добре сте се подредили казах.” Тя обаче започна да се кара, докато преградна. “Виждам, че не сте готова за мен. Довиждане.” Отвърна

Уигълсуърд. Излезе от къщата и се качи в чакащата го кола. Опитвахме се да му обясним, че се държи грубо с жената. “Зная си работата” - каза той.

Проповедниците останаха за известно време в стаята, опитвайки се да се усмихнат. Когато излязохме навън, помолиха отново Уигълсуърд да се върне и да се помоли за нея. “Не - каза той - тя не е готова за мен. Да вървим на служба.” Поради случая бяхме с много наранени души, но той дори да беше забелязал това, не казваше нищо. По време на службата върху проповедта се изля мощно помазание. На следващата сутрин имахме служба. Божият Дух мило ни следваше. Накрая на проповедта брат Уигълсуърд покани всички, които желаят да дойдат при Бога да излязат напред. “Ако направиш крачка напред, ще бъдеш благословен, ще получиш повече, а ако дойдеш на подиума, ще се молим за теб и Бог ще покрие нуждите, ще ти помогне” - каза той. Цялото събрание се придвижи напред. Знатната госпожа, за която стана дума по-рано, беше най-отпред и легна на пода. Тя се покая. Божията милост я изцери и тя предаде живота си на Господа. Сега тя беше една каеща се жена, извинявайки се много за случая. Ние разбрахме, че сме сгрешили с преценките си. Бог чудно водеше брат Уигълсуърд.

Когато на 28 ноември 1947 г. бях в храма Ветил в Лос Анжелис, ми разказаха следните подробности. Един човек сподели: “Роден съм в Норвегия, където преди 22 години слушах брат Уигълсуърд. Тогава бях на смъртен одър, страдах от туберкулоза. Чрез неговата молитва Бог ме изцери и не след дълго напълнях с 25 фунта. После дойдохме в Чикаго. Жена ми също страдаше от белодробни заболявания. Три години постоянно плюеше кръв. Заведох я в едно събрание, където служеше брат Уигълсуърд. След като той се моли за нея, тя беше освободена от болестта. Преди да я заведа там, бяхме при лекаря, който каза: “Жена ти е бременна и сигурно ще загине заедно с детето.” Майката и детето оцеляха. По-късно имахме още две деца. Всичките са силни и здрави. След събранието при нас дойдоха баща, майка, две големи дъщери и един син. За да бъдат на това събрание, изминали 190 км. Писали на брат Уигълсуърд да се моли върху една кърпичка. Бащата страдал от вътрешни язви, а синът имал огромен израстък на врата. След като положили кърпичката на болното място, болките престанали. При сина нещо се разчупило във врата и отокът изчезнал. Мъжът каза:

“Ние нямаме друга възможност да благодарим на вашия Уигълсуърд, затова дойдохме тук, за да Ви благодарим и да благодарим на Бога за служението.”

В същото събрание дойде един друг човека, който каза: “Имах възможност да бъда с брат Уигълсуърд един цял ден в Англия. Ние общувахме в дома му, в Брадфорд. Следобеда ни поведе в близкия парк, където седнахме и си говорихме. Не след дълго дойдоха двама души, после дойдоха още двама и той се молеше за изцерението им. Той беше толкова зает, че аз и приятелят ми решихме да направим една малка разходка. Когато се върнахме, го намерихме на колене заедно с друг един човек. През цялото време той се молеше и проповядваше. Желаше Господ да помогне и на другите. Смит Уигълсуърд не даваше място на дявола. За някои е човек на крайностите, дори прекалено груб. От следната случка можем да разберем за отношението му спрямо сатана. Един ден, докато чакал автобуса, на спирката дошло куче и започнало да се умилква около една жена, която била господарката му. Вероятно е бързала и не забелязала как кучето я последвало. Навела се, започнала да го милва и да му говори: “Сега, миличко, трябва да си вървиш у дома.” Но то сякаш се прилепяло все повече към нея. Още веднъж тя го подканила: “Време е вече да вървиш към дома, миличък.” Животното обаче въртяло опашка, не искало да знае. Автобусът се приближавал, в отчаянието си тя не знаела какво да направи, ритнала с крак кучето и казала: “Веднага в къщи!” То не очаквало такова отношение. Подвило опашка и хукнало обратно, колкото му държат краката. “Така трябва да се отнасяме и с дявола” - казал Уигълсуърд толкова силно, че да го чуят всички чакащи наоколо.

Едно друго събрание описа брат Джеймс Х. Тейлър от Вест Роксборт - САЩ. Считаю, че свидетелството ми ще бъде взето под внимание и че ще бъде ценно, тъй като по време на

случилото се чудо стояхме на втория ред. Малко преди да започне събранието, видяхме едно момиче, опиращо се върху две патерици. Беше придружавано от един мъж и една жена. Краката и ходилото му бяха изцяло изкривени. От кръста надолу беше безчувствено. Направиха място, за да може да седне на първия ред. Когато го поканиха за покаяние, с помощта на придружителите то се опита да излезе напред. Уигълсуърд я видя и каза: “Остани там, където си.” След като се помоли за другите, той се обърна към момичето.

Вече му бяха казали, че никога няма да може да ходи, тъй като мускулите на краката не го държаха. Той положи ръка върху нея, помоли се и извика: “В името на Исуса, ходи!” Погледна момичето и каза: “Сигурно се страхуваш?” - “Да” - отговори то. “Няма причина за страх. Ти си изцерена. Ходи!” Слава на Бога, момичето тръгна, първоначално като малко дете, което се учеше да върви. След това обиколи два пъти платформата. Слава на Бога!

Когато напускахме залата, видяхме патериците, стоящи на мястото ѝ. Навън видяхме момичето отново - разговаряше на тротоара с две приятелки. Слава на Бога във висините и на земята, защото Той изцерява тия, които вярват в Него! Жената, която придружаваше момичето, беше майка му, мъжът - чичо му. Той плачеше като дете, когато видя изцерението. На вечерната служба свидетелства, как момичето е изкачило стълбата у дома без ничия помощ. Майката също била изцерена - имала е тумор на гърдата. Чудни неща преживяхме в това събрание. Друг брат засвидетелства, че е бил изцерен от рак, от който е бил болен почти 2 години. Един беден човек каза, че лекарите били вдигнали ръце - нозете му били осакатени. Беше изцерен напълно и два пъти обиколи залата. Когато попитаха колко човека са били изцерени, станаха най-малко 200. Великолепно! Какво друго да кажа? Слава на Бога!

В непрекъсната работа

“Работех повече от всички вас - обяснява Павел. При това, обаче бърза да добави - не аз, а милостта Божия, която беше в мене.” В много отношения животът на Уигълсуърд беше подобен на този на апостол Павел - живот, изпълнен с трудности. Той казваше, че всички работи, които върши, са от милост и изпълнени с вяра. Неговата вяра нямаше нищо общо с викове, оплаквания, напрежения, а полагаше ръка и вярваше в Бога, знаейки, че Бог има огромен запас от милост. Да, знаеше, че Божиите обещания са безпогрешни. Вярваше в Свящото Писание и че Бог ни е подарил всичко за живота. Полагаше ръка с жива вяра и очакваше големите Божии обещания. В това очакване той беше винаги изпълнен с Божествена сила.

А сега желаем да оставим Уигълсуърд сам да разкаже собствената си история.

Бог ме е благословил по много странен начин. Аз видях с очите си как слепи проглеждаха, видях хора да възкръсват. Всичко, което трябваше да преживея, ме накара да позная, че Бог е велик, че Нему принадлежи славата. Имах възможността да работя в Индия и Цейлон, да видя, че Бог е навсякъде велик и силен. Кулминацията вероятно беше в Коломбо: “О, колко благословен е Господ!” Проповядвах под помазанието на Духа. Събра се голямо множество. Залата беше препълнена до задушаване, силата Божия беше великолепна. Проповедта, която провеждах с помощта на преводач, беше при температура над 50 градуса. Всяка вечер се молех за над 500 болни. Независимо от голямата горещина, майките водеха децата си и понеже въздухът беше толкова потискащ, казвах: “Преди да проповядвам, ще послужа на малките.” Беше великолепно да се наблюдава мълчанието, спокойствието и мира на това събрание, докато се полагаха ръце върху малките. Силата Божия беше там. Сред това множество беше изцерен един сляп човек. Очите му мигновено се отвориха. Аз не мога да проумея как Бог снабдява присъстващите с великолепие, добродетел и доброта, но зная, че Той прави това.

Имаше хиляди, които не можеха да влязат в събранието. Когато излизах навън, хората, които не можеха да влязат в залата, протягаха ръце, докосваха ме и бяха изцерени. Учудвах се на милостта Божия, че всичко това беше възможно. Има нещо, което буди волята Божия да ти каже нещо, да покаже точно теб сред милионите подобни. Вярвам, че Бог държи на това да те срещне по особен начин, ако вярваш в Него. На едно място бях четири дни и хората бяха разочаровани, че не мога да остана по-дълго. Питам ги: “Можете ли да дойдете утре в 8 ч. и да имаме служба?” Те казаха “да”. След това помолих да дойдат всички майки с децата си, защото искам да се моля, както и всички над 70 год. На другия ден в 8 ч. имаше 400 майки с децата си и 150 старци, чакащи изцерение. Хиляди бяха излезнали в ония дни, за да чуят Словото Божие. Вярвам, че 3000 извикаха наведнъж за милост. Това беше велик миг.

Един ден пристигнах около 9.00 часа в Норвегия и казах на преводача си: “Никой не знае, че съм тук. Заведи ме, моля те, да си почина, защото съм уморен.” Ние прекарахме няколко часа на слънце и се върнахме обратно. Приближихме сградата, в която щях да говоря и видях цялата улица в превозни средства от всякакъв вид, същите бяха пълни с болни. Братът, който трябваше да ми превежда, застана на горната стълба на сградата и попита: “Какво ще правим сега? Сградата е пълна с хора.” Съблякох дрехата си, качих се върху една кола и се молих за хората. Улицата беше изпълнена с радостна глъчка. Бог започна да изцерева.

После влязох в залата, Бог изцереваше и там. Това обаче не беше всичко. Когато се хранехме и бяхме на масата, телефона иззвъня и дойде вестта: “Какво да правим? Залата е пълна отново и хиляди стояха отвън. Полицията не може да се справи с множеството.” Отговорих, че ще дойдем, колкото е възможно по-бързо. Влизайки в залата, имах чувството, че тя никога не е била толкова пълна. Двама полицаи ме хванаха и започнаха да ми проправят път през множеството. Всички стояха плътно като сардели в консерва. Духът Божий беше върху мен.

Започнах да проповядвам. Забравих съдържанието, но си спомням, че темата беше “Ревността за Господа ме изяжда”. Извиках към Господа да ни даде нещо особено, така че това събрание да се отличава от всички. Когато проповядвах чух гласа на Бог: “Помоли се и ще ти дам всяка душа”. Продължих да проповядвам, а Бог повтори: “Помоли се и ще ти дам всяка душа!” Това беше гласът на Бога, но бях твърде бавен, за да проумея. След това гласът дойде отново: “Ако вярваш и се молиш, ще ти дам всяка душа”. Погледнах нагоре и казах: “Много добре, Господи, стори го! Дай ми, моля Те, всяка душа!”

Святият Дух премина над всяка душа, над целия град - никога досега не бях виждал нещо подобно. Навсякъде викаха за милост. Това е и моята представа за Петдесетница. Петдесетница е вярата, че имам сила, получена от Святия Дух. Вярата, че Бог ме е направил съучастник в Божествен порядък, който не може да бъде преодолян от нищо на този свят.

Всъщност Смит Уигълсуърд не принадлежеше към никакво религиозно общество. Неговото изпълнено с любов сърце гореше за всички светии. Ние бяхме с него в различни градове. Той търсеше Армията на спасението и беше сред тях на сутрешните им молитви в 7:00 часа. Често посещаваше Методистката църква. По различни поводи ръководеше събрания за служители от тази църква. Един методистки духовник организира палатка, където той да проповядва. Синът на този духовник бил изцерен чрез службата на брат Уигълсуърд. Той желаше всички да бъдат благословени чрез това служение. Петдесетните църкви, които в Англия бяха под името на Божиите църкви, канеха Уигълсуърд всяка година по време на конференциите си. Те желаша по-младите братя да получат вдъхновение от служението му.

Той никога не желаше да вземе участие в съвещания, където се говореше за сделки и обикновено казваше: “Вие продължавайте, а аз ще се помоля за вас.” Отиваше встрани и се отдаваше на молитва. Той не залагаше на човешката страна в пътуванията си. На новите места не идваше по препоръка, а си извоюваше име чрез служението си. След Първата

световна война посети много европейски страни. В Швейцария пристигна като чужд човек, но Бог действуваше чрез силата Си. Цели градове бяха раздвижени за Господа. След това получи покани да посети Швеция. Там имаше много благословени събрания. Когато пристигнахме заедно с него в Нова Зеландия, го очакваше само един човек. После обаче хиляди бяха спасени за Господа, мнозина бяха изцерени и изпълнени със Святия Дух - и всичко това в продължение на няколко месечна служба. Установено е, че от 100 г. насам не е имало такова посещение от Духа. Като резултат от това служение, на едно сутрешно събрание във Вилингтон, при раздаването на Господната трапеза, взеха участие около 2000 души.

Никой не го посрещна и в Коломбо (Цейлон), когато пристигна с кораба. Идването му беше почти незабележимо. Не минаха обаче много дни и ето, цялата област беше обхваната от силата на Бога, туптеше като сърце. Тълпите бяха огромни и всеки искаше да се докосне до него. Тези, които стояха под сянката му, бяха изцерени и благословени. Мълвата се разнесе много бързо. Когато корабът пристигна веднъж на един остров в Тихи Океан, той трябваше да се моли за болните и да проповядва. Беше неуморим в ревността си да помага на нуждаещите се. Когато отиде за първи път в Палестина, беше също непознат. Проповядваше Евангелието и се молеше за болните. Преживя няколко благословени служби върху маслинения хълм. Както през дните на Петдесетницата, мнозина бяха кръстени със Святия Дух. Цялата област беше в движение, дори влакът Ерусалим-Кайро имаше закъснение. Хората идваха на тълпи. По време на пътуването си в Египет, той води сериозни разговори с влиятелни светски люде. Те го бяха поканили на вечеря след пристигането му в Александрия. Във връзка с посещението си в Святата земя, той отбелязваше, смеейки се, че се е считал за първият проповедник от езическа земя, получил жертва от евреите. Да. Господ често го изпращаше на път, било то с влак или кораб. За себе си разказваше: “Веднъж пътувах за Кардиф във Валис. През това пътуване се молих много, купето беше пълно и знаех, че хората в него не бяха вярващи, защото се радваха много на вицовете, които се разказваха. Почувствах възможността да кажа няколко думи за моя Спасител. Щом приближихме една гара, отидох да измия ръцете си, за да мога като пристигна да вляза направо на служба. Тръгнах по коридора, но като се връщах в купето, един човек скочи и каза: “Вие ме помолихте да се освободя от греховете си.” При това падна на колене. След няколко минути мнозина викаха към Бога, докоснати дълбоко в сърцата си. Те питаха: “Кой си ти?” Така чрез действието на Бога имах възможност да свидетелствам и използвах това непрекъснато. Много от този вагон намериха Господа.”

На път за Австралия, Уигълсуърд писа следното: “Сред пътниците свидетелствах непрекъснато за силата на Бога, после установих, че това си заслужаваше. Те споделяха помежду си и така вратата на Словото беше отворена. Едно много богато семейство пътуваше в първа класа. Прислугата им - мъж и жена пътуваше във втора класа. Сутрин и вечер имаше служби, които се водеха от епископа на Бомбай. След една сутрешна служба, дълго разговарях с епископа и той много се интересува от моята дейност. Когато свърши вечерното събрание, разбрах, че прислугата на богатото семейство ме търси настойчиво. Господарката била тежко болна. Корабният лекар ми обясни, че е сериозно болна. Слугата разказал за мен и сега тя очакваше да я посетя. Действително беше тежко болна и имаше много познания за християнството. И понеже тя проумя, че знанието не е в състояние да помогне, изпадна в огромен страх. Казах ѝ, че **единственото, което зная за християнството е Исус Христос**. Молих се за нея, положих ръка, заплаших демоните в името на Исуса. Треската я остави мигновено. Непосредствено след това, тя започна да изследва блаженството в Словото Божие. Стоеше на палубата и се радваше на творенията на Господа, а аз имах удоволствието да говоря с прислугата за Спасението.” Зетят на Уигълсуърд, Джеймс Залтер, писа следното:

Сред хилядите пътуващи за Австралия Уигълсуърд се чувстваше особено самотен. Когато обаче параходът се отдели от кея, той извика няколко пъти “АЛИЛУЯ” и то с такава сила, каквато никой не бе чувал до сега. Спътниците му се уплашиха, а капитанът каза: “Този човек има стоманени дробове.” На същия кораб го помолиха да вземе участие в един концерт. Той пожела да бъде последен в програмата. Пианистката отказа да свири от песнарката. Това не го смути, той изпя сам една песен, чрез която прослави Господа. Концертът се превърна в молитвена служба, много души търсеха спасение. Отменен беше обявеният след програмата танц.

Веднъж обещал на един младеж да му помогне в делото Божие, за което младежът работел в трудна област. Тогава Уигълсуърд беше заедно с дъщеря си и зет си на Тихоокеанското крайбрежие. Там го очакваше и младият брат. За Уигълсуърд не са били важни 500-те долара, които младежът му обещал. Той тръгнал, за да му помогне и защото държал на думата си. Когато отишъл на следобедната служба, там имало само 6 души, а залата била пригодена за 5000 души. Началото не било окуражаващо, но не след дълго залата се изпълнила и този млад човек можел по-късно да започне работата си в създадената вече нова църква.

Уигълсуърд запази ревността си дори и в голямата горещина на тропика, където рояците от мухи и мирисът на болните човешки маси беше непоносим. Неговата ревност се запази и в студена Норвегия и Финландия. Той се молеше непрекъснато за болните. Често му казваха: “Не е възможно да организираш три събрания, никой няма да дойде, а дори и да дойдат, три служби са много за един проповедник.” Независимо от това, държеше на трите събрания. Хората идваха. Така той продължаваше по цял месец. Дори и в големите палатки, където се провеждаха служби при тежки условия, той запази силата си седмица след седмица. Така доказваше Писанието, че Божието иго е сладко. За него беше удоволствие да върши волята Божия. Храната му бе да върши делото Божие. Радостта в Господа го оживотворяваше до края на живота му. В неделята служеше повече, отколкото през останалите дни. Години наред, всяка събота той провеждаше събрания на открито. Същите завършваха с обединяваща молитва. В неделя сутрин обаче, той ставаше рано за неделната служба. През зимните месеци се занимаваше и с отоплението, забърсваше праха от столовете и приготвяше Господната трапеза. След това ръководеше молитвените събрания. В първите години на служението му службите са били ръководени от съпругата му. Съпругата му се е грижела за многото гости, които пълнели къщата им. Вечерната служба в събота е продължавала до късно през нощта - той се молеше и водеше души при Исуса. Уигълсуърд се прибирал късно през нощта. Въпреки това той прекарваше известно време с определени гости и след полунощ.

Уигълсуърдови бяха за нас пример за истински духовни родители. Те не само **водеха човека до новородението, грижеха се за него, хранеха го със Словото Божие, но и работеха чрез молитвата, бореха се за всеки така, че да се усъвършенствува в следването на волята Божия в практическия живот.** Техният свят живот и Божието влияние бяха подтик за много млади християни. От различни части на света много Божии чада хвалеха Бога за влиянието и благословието, което получиха чрез живота на Уигълсуърд.”

Брат Залтер каза още: “Преди да си отиде от този свят, ние забелязахме нещо у него, което вероятно беше обусловено от старостта му.” Веднъж връщайки се у дома, след една конференция, където работи дълго време, той каза като се молехме: “Не разбирам младите проповедници. На моята възраст аз проповядвам три пъти дневно и то с толкова любов, освен това, се моля с болните, а те след обяд си почиват и ме оставят сам. Ако бях млад, щях да проповядвам цял ден, щях да се моля цяла нощ, щях да търся хора, които са изпълнени със Святия Дух.” Уигълсуърд работеше ден и нощ, той издържаше до залеза на слънцето.”

Чудеса в Австралия и Нова Зеландия

През пролетта на 1922 г. Уигълсуърд посети за първи път Австралия. Представяме ви част от писмото до английския вестник “Конориденс” на госпожица Андрю от гр. Виктория:

“Нашият мил брат имаше в Мелбърн през последния четвъртък едно чудесно събрание. При все, че даде ясно да се разбере как за него е по-добре да види един грешник да се кае и да бъде спасен, отколкото 10000 да бъдат изцерени, той покани тия, които имат болки да излязат напред и да се моли за тях. След като евангелистът се молил за едно 6-годишно момиченце, то било изцерено. Майката викала: “Вижте детето, което преди това не можеше да ходи!”

Изцерен е бил един мъж, който в следствие на ревматизъм и подагра в продължение на 4 години е бил неподвижен. След като победоносно е донесъл на подиума патериците, същият дал мощно свидетелство за силата, която е дошла в тялото му. Той скачал и славел Бога. Още от първата вечер станаха чудесни изцерения. Снощи е била доведена една жена, която от шест и половина години не е могла да се движи. Слава на Бога, тя напуснала количката си и вървяла. Нейният мъж бутал празната количка, докато тя вървяла към дома.

Станаха и много покаяния. На едно събрание излязоха 40 души и приеха Христа като Спасител. Огънят на благословието се лееше. Бог действуваше. Някой може да зададе разумния въпрос: “Доказани ли са тези изцерения?” Пред нас лежат куп свидетелства, които са били писани 15 месеца след посещението на Уигълсуърд. Между тях има 18 свидетелства, касаещи особени изцерения, чрез това негово първо пътуване до Австралия.

Ние притежаваме екземпляр от в-к “Аустрелия Евангел” от 1 февруари 1927, в който се съдържат 15 свидетелства, станали 5 години преди това. Притежаваме и екземпляр от вестник, в който една жена свидетелства, че е била възкресена от клинична смърт. Това свидетелство е забележително и бихме желали точно тази жена да разкаже историята си, а именно г-жа В. Е. Бриквил от Виктория: “Приех Исуса Христа за мой личен Спасител и бях новородена на 17 години, след един живот, изпълнен с грях. Това беше една чудесна утрин, в която аз се пробудих със съзнанието, че съм доведена от смъртта към живот, изведена от силата на греха, на сатана, към чудната свобода на чадо Божие. За жалост обаче след 16-месечно служение на Господа, преживях нещастен случай, при който получих сериозни увреждания. Над мен се съветваха четирима лекари и заключиха, че без операция няма да мине. За жалост операцията нямаше необходимият ефект, тя бе началото на моите 14-годишни страдания, които прекарах на легло. По-късно се установи, че туберкулозата по най-ужасен начин е заробила цялата ми същност. Тази страшна болест обхвана тялото ми, причиняваше ми безсъние ден и нощ. Успокоявах се само, когато вземах опиати, често обаче и те нямаша никакво действие. Имаше симптоми и за други нарушения. Вътрешните ми органи бяха разядени, последица от това беше безапетитието ми. Не можех да приемам храна, повръщах и малкото, което приемах. Даже понякога беше невъзможна да поема напитки. Лекуваха ме водещи специалисти, но без особен успех. Често заключваха, че краят ми е дошъл и, че не може да се направи нищо. Смъртоносното заболяване се беше разпространило и върху бъбреците ми. Външните белези на заболяването се виждаха върху лявото ми рамо, върху бедрото и хълбока. Тези части бяха толкова засегнати, че картината беше отблъскваща. От мен бе останал само скелетът, тежах 42 кг.

След като лекарите ми обясниха, че ще живея 6 седмици, ми се струваше, че смъртта ще бъде край на страданията ми. И когато в началото на февруари 1922 г. чух, че един евангелист от Англия ще проповядва в Мелбърн и че чрез неговото служение болните се изцерьвали, тогава в душата ми просветна искрица надежда. Този евангелист беше Смит Уигълсуърд. Когато ми беше казано всичко това, започнах да чувствам силата на вратата в Господа. Аз изказах желанието този евангелист да дойде у дома ми и да се моли за мен. Щом чух обаче, че е прекалено зает и че не може да дойде у дома, се почувствах обезкуражена, но

слава на Бога, вярата ми беше умножена. Попитах родителите си дали не мога да бъда заведена на това събрание. След много молби получих разрешението им. На 16 февруари бях заведена на неделно събрание. Когато бях там, усетих Божието присъствие и вярата ми беше укрепена. Това беше едно свято време. В края на службата евангелистът се обърна към мен и ми каза: “Сестро, вярвам, че Бог ще те изцери. Не се страхувай, вярвай!” Тогава завършиха всички мои болки, моята слабост изчезна, болестите свършиха. Алелуя! Душата ми беше свободна. Станах и хвалих Господа! След като бях посетена от Господа, бързах за в къщи, за да споделя случилото се с мен. Свидетелството виждаха всички, аз можех да вървя без ничия помощ. Идвайки у дома, почувствах глад, хранех се с лакомство, което не мога да опиша. Домашните ми гледаха със загриженост как уголявам глада си, те се страхуваха от възвръщането на предишните симптоми на заболяването ми. След храната, която поех, ми бяха отстранени всички превръзки. Установено бе, че Господ изцери не само слабите ми нозе, но язвите, които покриваха тялото ми, бяха покрити с бяла детска кожа. Сетивата ми бяха възобновени. Тази нощ аз спях за първи път спокойно, а това беше моят първи истински сън от началото на заболяването.

От тогава до сега са изминали 5 години и Божията ръка ме докосва и понастоящем. Той ме пази и изпълва с Духа Си! Бог ми намери работа на Неговото лозе и чрез Неговата милост успях да спечеля много души за Господа. Съпругът, който ми даде Господ преди 3 години, е също Божий работник. Желанието ми е, чрез свидетелството на живата сила на Господ, да помогна на някои отчаяни души да повярват в Него. Всичко е възможно за този, който вярва! Исус Христос е същият вчера, днес и вовеки!” (Марко 11:23 и Евреи 13:8).

По същото време получихме и едно писмо от правителствен Божий служител - Вухман, който описва посещението на евангелиста Уигълсуърд по следния начин: “Три седмици наред ние преживяхме триумфална победа на събранията, а мнозина бяха изцерени. Имаме и свидетелства на такива, които са почувствали изцерението си по-късно.

След като Уигълсуърд беше благословение за много части на Австралия, той отиде в Нова Зеландия. Получихме следното писмо от председателя на Новозеландската Евангелска мисия във Вилингтон Пинингтон: “На 22 юни 1922 Смит Уигълсуърд дойде във Вилингтон като непознат човек. Не беше посрещнат с фанфари и нито един вестник не спомена за пристигането му. Първото му събрание беше посетено от 1000 души, всяко следващо се увеличаваше с 500-600. Нарастването броя на хората беше пречка за настаняването в зали със стоящи места. В големите градове, където имаше зали с 3000 места, те бяха препълнени. Хората стоеха пред вратите и не желаеха да пропуснат възможността да чуят великото свидетелство за Исуса Христа. Никога преди това не съм преживявал при призоваване да се последва Христа, хората да се решават за това така мигновено, а съм виждал събранията на Торей Чапалан и др. Понякога числото на новоповярвалите беше 400-500 души. По време на събранията във Ви-лингтон бяха под 2000, но цели семейства влязоха в царството Божие. Някои статии във вестниците не бяха приятелски настроени. Пред нас стои една статия: “Вярвате ли в изцерението чрез вяра?” Тя започва така: “Естествено е да не вярвате. С други думи: не вярвайте в това, което не сте видели, а може би вече сте видели нещо подобно и сте изпаднали в неудобно положение, както аз бях в такова. Ако не сте попаднали в такова положение, то сигурно сте по-вярвали в Господа. Във Вилингтон се покоя една голяма част, някои излизаха напред, други поради страх от присмех си останаха по местата, за да се молят. Дали вярвате или не, изцерението чрез вяра е факт и то е предмет на силен интерес. Наблюдавайте хилядите, които тичат към залите, където Смит Уигълсуърд проповядва. Доказаният интерес ни дава кураж да наблюдаваме всичко това. Пред мен стоят редица клетвени декларации на хора, изцерени по време на събранията на Смит Уигълсуърд. Тези клетвени декларации са факт, те ми бяха предадени от един швейцарец, който е страдал от хронична подагра и обездвижване на двата крака и който можел да се движи само с патерици. След като бил помазан от евангелиста, той му предал патериците и си отишъл

здрав у дома. Освен това, той признава, че от 14 години имал на врата си оток, голям колкото яйце. Често разговарял с лекари да отстранят тумора. На утринта след неговото изцерение установили, че отока е изчезнал. Едно от свидетелствата е на 20-годишно момиче, което от дете страдало от двойно изкривяване на гръбнака. То не могло да стои на земята, нито да повдигне двете си ръце. Освен това единият ѝ крак бил със 7 см по-къс. Тя успяла да убеди родителите си да я заведат в залата. Там евангелистът положил ръце върху главата и гръбнака ѝ. “Аз бях изцяло изцерена. Гръбнакът ми се изправи след няколко дни, болният ми крак се изравни с другия. Ходилата ми бяха възобновени. Имах такова желание да посетя неделната служба. След изцерението ми изминах целия път пеша, тъй като влак не пътуваше, при това не почувствах никакви симптоми на заболяването.” Предавайки ни 5-те клетвени декларации, репортерът каза: “Съществуват още клетвени декларации от подобен характер, но не можех да ги публикувам поради липса на място.” И сега какво мислите за изцелението чрез вяра? Вярвате ли в него или още сте в редиците на съмняващите се?”

През 1927 Уигълсуърд е бил отново в Австралия и Нова Зеландия. Този път бил придружаван от дъщеря си Алис и зет си Джеймс Залтер. В много градове той прави плодоносна евангелизация. Словото му е било подкрепено с множество знамения. Две свидетелства говорят за това, те са се появили в “Австралия Евангел” на 1 април 1927 г. Госпожица Тод от Нарембург свидетелства: “По време на работа в Сидни, където работя като санитарка, претърпях тежка катастрофа. В следствие на това ми беше строшена капачката на коляното. Използвах най-добре подготвените лекари в Сидни и Орандж, но не успях да намеря лек. За кратко време можех да стана от леглото, обаче трябваше да се върна отново там. Така изминаха 18 месеца. Това беше тежко, мъчително време - след 14 месеца имаш нещастieto да скъсам мускулни влакна на другия крак. Така останах неподвижна на легло за 6 седмици. Болките ставаха понякога непоносими. В действителност бях инвалид и нямаше изгледи да се върна към професията си. Останалите части на тялото ми бяха здрави и ми беше трудно да гледам към бъдещето, като виждах зависимостта си, поради болните си крака. Откакто бях включена в листа на инвалидите живеех, сред хора, които вярваха в Божественото изцерение. Те желяеха да ме убедят в тази Божествена истина. Аз обаче бях сляпа за нея. В действителност Библията разказва за чудни неща, които са се случили в миналото. За мен обаче, това минало не съществуваше. Сега понастоящем нещата стояха някак си по-друго. Мнозина говореха за Смит Уигълсуърд, аз обаче не се интересувах от него. След като евангелистът започна мисията си, която щеше да трае само 5 дни, брат ми говори с мен и ме убеди в истинността на Божественото изцерение. Тъй като до този момент аз бях против, взех Библията си и подобно на изгубения син, заставайки накрая на силите си, аз можах да кажа: “Ще стана и ще отида при моя Отец!” Така, вярваща от много години, сега трябваше да се събудя и то преди да чуя гласа на Бога и преди да бъда помазана. Докато четях Библията, очите ми останаха върху следния текст: “Едно зная - бях сляп и сега виждам.” (Йоан 9:25) Този стих не излезе от главата ми през целия петък и събота, заедно с думите на Бога: “Аз съм Господ и не се променям.”

Тези слова заседнаха здраво в сърцето ми. Още същата вечер аз реших да отида на службата, за да се молят за мен. На единия си крак имаш апарат от стомана и кожа, който затваряше капачката на коляното ми и ми причиняваше огромни болки. Другият беше цял в превръзки. С патерици отидох до една кола, тя ме заведе на събранието и въпреки, че имаш страшни болки, вярвах, че ще бъда изцерена. След проповедта се реших да пристъпя заедно с тези, за които мисионерът щеше да се моли. Когато евангелистът положи ръце върху мен, почувствах как нещо, наподобяващо водна струя премина под местата, където болката беше голяма. Тръгвайки за дома в никакъв случай не се чувствах по-добре, освен това трябваше да се боря с моите разочарования. По целия път към дома плаках и изливах сърцето си пред Бога, като казвах: “Вярвам, Господи, помогни на моето неверие.” Помогнаха ми да сляза от колата. Направила няколко крачки почувствах, че мога да се движа. И когато достигнах

прага, разбрах, че мога да се движа сама. При достигане на прага бях обляна от светъл лъч, уплаших се и извиках: “Слава на Тебе, Господи, аз съм изцерена!” Аз действително бях изцерена, можех да вървя както преди катастрофата. Като видях патериците, казах: “Дайте ги на приятеля, който някога ми послужи с тях. Те не са ми необходими. Алелуя!”

На другата сутрин освободих апарата от крака си и от тогава не се нуждая от него, тъй като съм изцяло изцерена. Два дни по-късно бях кръстена със Святия Дух, съобразно Деяния 2:4. Библията означаваше за мен нещо повече от преди. Сега виждах моя Спасител, виждах Го като кръщаващ ме със Святия Дух, като Този, който скоро ще дойде за Своята невеста.”

Другото свидетелство е от М. Легас Попл от Оранж: “Господ ме води по правия път.” (Битие 24:27). Мисля, че това е най-доброто обяснение за чудното Божие благословение, което можах да преживея преди пет седмици. Желаях да умра! Бедното ми сърце беше болно и при най-малките движения можеше да спре. Шестнадесет седмици лежах на легло. Не чувствах нито глад, нито жажда. Само от време на време опитвах една лека супа, която ми носеха и с която засицах глада и жаждата. Исках да умра и да се освободя от тези земни болки.

След като ми разказаха за брат Смит Уигълсуърд, попитах дали ще се моли за мен, но вътре в себе си казах “не”. Толкова приятели от всякъде се бяха молили за мен, че не смятах за необходимо да занимавам други хора - всичките ми мисли бяха заети с небесни неща. Аз не знаех какво великолепно благословение е приготвил за мен моят Спасител - тук на земята - преди да стигна пред небесните двери. От два месеца очаквахме брат Уигълсуърд. Непрекъснато променяха датата на пристигането. Бяхме решили да нямаме нищо общо с мисията на евангелиста, но както се казва в Словото: “Вашите мисли не са като Моите, вашите пътища не са като Моите.” След като обаче събранията бяха организирани, аз и моята приятелка започнахме да изследваме в Библията дали всичко, което става наоколо е съобразно Словото - много от нещата обаче се потвърдиха. Независимо от мнението си, тя беше ръководена от истината за Бога: “Аз съм Господ и не се променям!” - каза тя, влизайки в стаята - “Реших да отида на събранието и да оставя да положат ръце върху мен.”

През оная вечер я видях с каква мъка достигна до автомобила с помощта на патерици. В себе си почувствах, че тя ще бъде изцерена. Когато вечерта се върна, скачаше по стълбите към моята стая. Подобно на мъжа в Деяния на апостолите скачаше и славеше Господа, като викаше: “Сестро, аз съм изцерена! Тя действително беше изцерена. Това е чудо. Алелуя!

Цяла вечер аз се молих и търсех Господа. В мен дойде мисълта как да се срещна с Господа, Когото обичам от цяло сърце. На следващата сутрин беше последният ден на службите. Аз обаче чаках някой да дойде в стаята ми и да ми каже, че брат Уигълсуърд желае да се моги за мен след сутрешното събрание. Никой обаче не дойде. Отчаянието се надигна в сърцето ми. Пет пъти предложих тази моя молитва пред Бога: “Брат Уигълсуърд да дойде у дома и да се моли за мен.” Чакането ми се стори страшно. Най-после моята приятелка дойде и със сияещо лице каза: “Той пристигна!” Погледнах към него. Сякаш Самият Исус влезе в стаята. Евангелистът каза на дъщеря си да положи ръце върху коляното ми, той положи ръка върху главата ми и се помоли като заплаши смъртта, след което попита: “Тотова ли си да се изправиш?” Казах “да”. Изправих се без да си давам сметка, че няколко минути преди това аз дори не се осмелявах да мръдна. Обсеби ме една мисъл: да се облека и да поздравя моите братя и сестри, с които изучавах Библията. Бях почти готова, когато вратата се отвори и мнозина от тях нахълтаха през нея. Когато ме видяха права и облечена, някои от тях започнаха да плачат от радост, други величаеха Господа, а някои ме прегръщаха. Поисках да ям. Всичко ми беше толкова вкусно. Почувствах се ново създание, изпълнено със Свято присъствие на Бога, събудено от сянката на смъртта, приведено към живот, за да Му служа. На следващия ден след моето изцерение бях кръстена със Святия Дух, съобразно Деяния 2:4. И тъй, Господ ме ръководи всекидневно и всеки час, изпълва ме с неопикуема радост и великолепие.

Посещението в Швейцария и Швеция

През 1920 г. Уигълсуърд работи в продължение на 6 месеца из различни части на Европа. За едно известно време бе във Франция, от където премина в Швейцария. Следващият доклад е от г-жа Дебот от Париж, превеждала му е във френските Алпи: “Във френските Алпи, в Шатрас имаше конференция, на която дойдоха четирима ръководители от “Свидетелите на Йехова”, да видят какво става там и след това да говорят против делото Божие. И четиримата обаче бяха убедени, че действието на Петдесетните е дело Божие. Единият от тях извика: “Аз стоя под небето на Бога!” Пред дома, където се провеждаха събранията, доведоха един човек, лежащ в кола, теглена от волове. С вярата, че ще бъде изцерен, той беше изминал голямо разстояние. Страдаше от рак на стомаха и не можеше да се храни. Върху колата имаше кошница с храна. Попитаха го защо носи храната, когато не може да яде, а той отговори: “Не, аз не мога да се храня, но ще бъда изцерен и ще използвам храната по обратния път към дома.” Той притежаваше невероятна вяра и Господ го излекува.

При напускането на събранието попитах една жена: “Ти изцерена ли си?”-”Разбира се”- отговори тя. Изцерени бяха много глухи хора. В един от случаите не беше налице дори тъпанчето, но независимо от това, този човек чуваше. В Лозана имаше един сляпо роден човек. Съпругата му страдаше от туберкулоза и се намираще в ужасно състояние. Чула за събранията и попитала мъжа си дали вярва в изцерение чрез Бога. Той й отговорил с насмешка и с явно неверие. Въпреки това двамата дошли на събранието. Бяха изцерени, спасени и кръстени. Лицата им се промениха - преди това жената имала невероятно грозно лице, мъжът постепенно се оправял, като зрението му се възвръщало. Там имаше един човек, който беше глух, при това имаше и херния. Той мислеше, че не може да иска две неща едновременно. Затова помолил първо да бъде освободен от глухотата. Беше изцерен и от двете болести. Голям брой куци хора оставиха патериците. В Говил бяха изцерени 3 души от туберкулоза, между тях беше и едно 19 годишно момиче, което бе на смъртно легло. Бог я благослови чудно и кръсти със Святия Дух. Във Февей имаше един брат на име Цанд. Той жадуваше и гладуваше да научи нещо повече за Бога. Беше от баптистите и каза: “Не съм доволен дори и да съм помазан и кръстен в Духа.” След като изрече това, останалите братя помислиха, че е противник на Бога и му казаха, че трябва да се освободи от тези мисли. “Да, ще сторя това” - каза той. Той дойде и беше кръстен със Святия Дух. Присъстваха младежи, ръководещи евангелизации по улицата. Четирима от тях се качиха на един връх и се молиха. Някои от минаващите светски люде хвърляха камъни по тях. Те влязоха навътре в гората и продължиха да се молят до сутринта. И четиримата бяха кръстени със Святия Дух.

На сутринта имаше конференция. Доведоха човек в количка и от няколко години не можеш да се движи. Неговото изцерение беше подобно на това, което стана някога при Прекрасната порта. Той скачаше и се радваше, отиде у дома си пеш, съпроводен от момчето, буташо количката му. Един друг човек беше изцерен от нерви. След изцерението отишъл при един лекар, който го посъветвал да се върне и благодари за това, че е изцерен. В Женева дойдоха около 300 души напред и предадоха сърцата си на Господа. По същия този начин Бог благославяше и в немско езичната част на Швейцария. Чудесно беше действието на Бога в Найхател. Един човек, който преживял чудното кръщение със Святия Дух, повтори цялата проповед на планината. Друг говореше със силата на Духа на италиански и немски.

За посещението си в Швейцария Уигълсуърд сподели, че е великолепно да гледа как Божият Дух слиза върху хората, независимо от това, че проповядваше с преводач. Една жена с рак на носа и върху лицето излезе напред, за да се молят за нея. Той я обърна към хората и каза: “Погледнете тук! Утре вечер тя ще бъде отново тук и вие ще видите какво е сторил Бог за нея.” Той се моли за нея. Тя напусна събранието. На следващата вечер дойде отново и всички видяха как рактът беше изчезнал от лицето ѝ, как болното място беше покрито с нова

кожа. Друга жена имаше обезобразено лице. Той се моли и за нея. На следващия ден тя дойде с ново лице. Един младеж, който беше дошъл в събранието, за да се подиграва, падна на пода и не можеше да говори. Уигълсуърд заповяда на злия дух да излезе от него и той беше освободен. На друго събрание бяха изпратени трима душевно болни, които стояха на първия ред с намерението да създават безредие. Той заповяда в името на Исуса на демоните да пазят тишина. Те повече не се обадиха. Когато беше в Швейцария, при него дойдоха двама полицаи, искащи да го арестуват, тъй като лекувал хората без разрешително. Полицаяте отишли при пастора на Петдесятната църква в Годвил, а той им казал: “Т-н Уигълсуърд отсъства понастоящем, но преди да го арестувате, бихме желали сами да се убедите в резултатите от неговата служба. Пасторът завел полицаите в най-изоставената част на града при една жена, която поради пианството си често бивала арестувана и така прекарвала голяма част от годината в затвора. Пасторът казал: “Тази жена дойде в събранието пиана. Независимо от това, Уигълсуърд положи ръце върху ѝ, като помоли Господа да я освободи. Тялото ѝ беше унищожено и тя имаше страшни болки. Бог обаче я освободи от пианството и от болките.”

Тази жена свидетелства пред полицаите: “Бог говори на душата ми и от тогава насам аз нямам никакво желание да пия алкохол.” Чули това, полицаите казаха: “Ние отказваме да прекъснем подобен вид работа. Някой друг трябва да арестува този човек, ние не сме в състояние да сторим това.” Те си отидоха и не се върнаха повече.

Един ден на едно от събранията във Вайшател дойде един зъболекар. Той си казал: “Този човек е мошеник. Проповядва Божествено изцеление, но вероятно е с изкуствени зъби. След събранието ще се кача горе и ще го помоля да си отвори устата. Ако е с изкуствени зъби, ще го изблича като лъжец.” И тъй, на края на събранието зъболекарят помолил Уигълсуърд да си отвори устата, за да види зъбите му. Бил изненадан и по-късно свидетелствал: “Видях зъби, каквито не съм виждал до сега. Уигълсуърд вярва в Бога и Той му е запазил всеки зъб. Независимо, че е на 87 години, той притежава всички зъби.” Това помогна на д-р Ланц да повярва в Бога. Няколко години по-късно той каза в Лондон: “През последните три години ние преживяхме великолепно нещо в Швейцария.” В немско и френско говореща Швейцария възникнаха с помощта на Уигълсуърд нови църкви. Много от нашите хора преживяха Петдесятното благословение, а именно кръщението със Святия Дух, заедно с последващите ги знаци. За всичко това ние му благодарим най-сърдечно. До преди 2 години на събранието в Берн идваха 15-20 души. Днес имаме голяма църква и хубава сграда. Младежите проповядват по улиците радостни свидетелства, освободени от греховете. Всяка събота вечер в центъра на града има събрание - много хора бяха спасени, изцелени и кръстени със Святия Дух.

Смит Уигълсуърд разказва: “На два пъти бях хвърлен в затвора в Швейцария, но слава на Бога, винаги успях да изляза.” Един офицер признал: “Не намирам вина във Вас. Вие сте голямо благословение за нас в Швейцария.” В полунощ той ми каза: “Можете да си вървите.” “Не - отвърнах аз - ще си отида при едно условие, когато всеки офицер падне на колене и аз ще се моля за вас.”

Една жена от Найшател страдала от дълго време от тумор в бъбреците. Тя ходила при много лекари, никой обаче не можел да ѝ помогне. Отишла в една болница в Берн, където трябвало да бъде оперирана. Лекарите установили 7 тумора и заявили, че не е възможно да я оперират. Чула за събранията и дошла с надеждата да ѝ се помогне. Беше напълно изцелена, а освен това и кръстена със Святия Дух. Тя имаше особена радост, тъй като на събранията присъствува синът ѝ. Той беше спасен и призван от Господа да Му служи. По-късно замина с мисия в Белгийско Конго.”

Една датчанка г-жа Левини, която е била театрална актриса, по-късно става мисионерка. Придружавала Уигълсуърд в Дания и Швеция за 3 месеца, и ето нейното свидетелство:

“Беше чудно време, време на посещение отгоре. Осмелявам се да кажа, че стотици приеха Исуса Христа за свой Спасител. Хиляди бяха изцелени от различни заболявания, мнозина се пробудиха за нов живот и приеха Святия Дух, както в дните на Петдесетница. И за всичко това можем да кажем: Слава на нашия Господ и Спасител Исус Христос!

Ето и няколко примера, които видях с очите си! Бих желала да започна с първото събрание. То се състоя в Юребро, Швеция. След дълги години непрекъснато служение на Господа, аз бях много уморена. На втория ден се състоя изцерително събрание.

След проповедта дойдоха хиляди мъже и жени, за да предадат сърцето си на Господа. Ние не бяхме разочаровани. Когато той положи ръце върху мен силата Божия премина по един особен начин през мен. Бях изцяло изцелена. Беше чудесно да наблюдаваш през следващите събрания силата на Бога, преминаваща през хората. Някои вдигаха ръце и викаха: “Аз съм изцелен!” Други падаха на пода. Едно сляпо момиче извика: “Я, колко прозореца има в тази зала?!” По време на трите седмици, през които се проведеха събранията, залата беше препълнена. Много хора бяха изцелени и много спасени. Невероятни бяха събранията, на които се свидетелстваше. Един човек каза: “Бях глух. Помолиха се за мен и Господ ме изцери.” Друг продължи: “Страдах от туберкулоза, Господ ме освободи.”

В Сковде за тия, които искаха кръщение в Святия Дух, бяха наели една малка зала. Святият Дух се изля върху търсещите и върху болните. Имаше и един младеж, чието тяло беше обезобразено от греха. Господ се смили над него, Божият Дух се изля върху него. Той изкрещя: “Аз съм изцерен!” След това падна на земята и започна да плаче като малко дете. В същия момент беше спасен. Той също засвидетелства изцелението и спасението си.

В Стокхолм залите се оказваха тесни, за да поемат вярващите. Често се налагаше те да стоят часове навън, за да могат да влязат вътре. Имаше един човек, който беше с патерици, тялото му трепереше. Беше повдигнат върху платформата. Същият беше помазан в името на Исуса Христа и върху него се положиха ръце. Независимо от това, продължаваше да трепери. Той повдигна единия си крак, повдигна и другия, обиколи платформата, а после и сградата. По време на това събрание една жена започна да крещи. Проповедникът ѝ каза да пази тишина. Вместо да стори това, тя скочи върху стола, разпери ръце и извика: “Аз съм изцелена! Имах неизцерим рак в устата, но в това събрание, след като чух Божието Слово, Господ ме спаси и изцели.” Тя изкрещя отново: “Аз съм спасена! Аз съм изцелена от рака!”

Хората плачеха и се смееха от радост. Имаше една жена, която не можеше да ходи. Тя стоеше на стола докато се молеха за нея. Последва я съдбата на стотиците. Беше изцелена и след като се изправи, се огледа учудено, сякаш всичко е сън. Изведнъж се засмя и извика: “Кракът ми е изцелен! Аз съм спасена!” Сълзите течаха като потоци по страните ѝ. Молеха се за нея. Напусна залата спасена и изпълнена с радост.

Един мъж дойде в Осло с такси, в което беше и синът му. И двамата бяха с патерици. Бащата лежал 2 години на легло и не можеше да постави крака си на пода. Той хвърли патериците си и славеше Господа. След като синът видя всичко това, той извика: “Помогнете ми!” Не след дълго баща и син тръгнаха към дома без патерици и без такси.

Всекидневно службите в Копенхаген бяха посещавани от хиляди хора. На сутрешните служби за молитва с болните имаше 200-300 души. Независимо от това, платформата беше заобиколена всяка вечер с болни. Нови и нови души търсеха спасение. Мнозина бяха кръстени със Святия Дух. От Осло Уигълсуърд написа писмо, в което описваше множествата тълпящи се към събранията. Хиляди останаха вън от огромната сграда, наета за събранията.

Той каза: “Молих се над 3 часа за болните след като съм проповядвал час и половина. Стотици бяха изцерени. Върху платформата останаха огромен куп патерици, бастуни, тояги и други спомагателни средства. Прилагах дара изцерение на обществено място. Хората както наблюдаваха, възкликваха. Гледката беше великолепа - слепи проглеждаха, куци проходаха. Наехме зала с 5000 места за сядане и пак казаха, че е малка.”

Един човек, който бил в болницата, помолил за разрешение да посети събранията, но му било отказано. Независимо от това решил да посети събранията, въпреки че лекарите му казали при това: “Ако отидете, няма да се върнете повече.” Човекът отговорил: “Не, няма да се върна.” След молитвата бил цялостно изцерен и захвърлил патериците. Казах ви, че делото Божие е велико. Само вярвайте! За работата си в Швеция, Смит Уигълсуърд каза:

“Духът Божий действаше мощно над мен, когато бях в Швеция. Затова, че проповядвах и че се молих за болните, бях арестуван. Лютеранската църква и лекарите бяха срещу мен. Същите са влезли дори при краля с молба да бъде екстрадиран. Двама тайни полицаи ме придружаваха.” Една от прислужниците на краля обаче беше изцерена от заболяване върху крака. Не мога да си спомня дали имаше счупване или изкълчване на ставата. Тя отишла при краля и казала: “Аз бях чудно изцерена чрез служението на този човек. Вие виждате, че сега мога да ходя.” - “Да - отговорил кралят - зная за него. Кажете му да продължава така. Аз не желая екстрадирането му. Ако сам реши да си отиде, може да стори това, но може да дойде отново.” Благодаря на Бога, че не бях изгонен, а напротив - въведен в страната.

Петдесетните отидоха в полицията и попитаха дали на Петдесетница могат да организират събрание на открито в парка, където мога да говоря. Офицерът отговорил: “Има само една причина, поради която можем да откажем, а тя е, че когато този човек започне да се моли за болните на открито, тогава са ни необходими 30 полицаи повече, за да можем да контролираме ситуацията. Ако той ни обещае, че няма да полага ръка върху всеки поотделно, тогава ще ви дадем парка на разположение.” Те дойдоха и ме помолиха за съвет. Аз отвърнах: “Обещайте им, че ще изпълня желанието им.” Знаех, че Бог не е ограничен и че не е необходимо да се полагат ръце. Вярата е големият действащ фактор. Когато вярвате в Бога, тогава всяко нещо е лесно. Те направиха амвон, от който можех да говоря на хиляди човеци.

Аз се помолих: “Господи, ти познаваш ситуацията. Ти си Господ и владееш всяко положение. Покажи, че можеш да изцериш и без полагане на ръце. Покажи това и на мен!”

На хората казах: “Всеки от вас, който желае да почувства изцерителната сила на Господа, да си вдигне ръцете.” Хиляди ръце бяха издигнати и аз извиках към Господа: “О, Господи, покажи ми!” И Той ми показа, че трябва да извикам само един човек, който стоеше върху една скала. Помолих хората да си снемат ръцете, с изключение на тази жена, която стоеше върху скалата. Помолих я да каже болките си. Тя започна да изрежда страданията си.

От главата до петите беше в болки, тя не можеше да се движи. Казах ѝ да си вдигне ръцете, след което се помолих отново: “В името на Исуса Христа забранявам на злото, нека то те напусне и вярвам, че Бог те освобождава!” О, каква радост! Жената започна да скача, да величае Бога. Това беше първият път, в който Бог ми откри колко малко нещо е за Него да изцери някого, че Той изцери и без да се полагат ръце.

През този ден преброихме повече от сто изцерени, стотици бяха спасени. Нашият Бог е силен. О, колко е чудно, колко е великолепно да бъдем в чудния палат на вярата. Ние имаме велик Бог! Ние имаме един чудесен Исус. Аз вярвам и в Святия Дух!”

Тайната за неговата духовна сила

Някои могат да запитат - имал ли е Уигълсуърд някаква духовна тайна? От къде идва неговата сила? В неговия духовен живот имаше два основни фактора: той разчиташе на Божия Дух, а също и на Божиите обещания. Това са фундаментите за неговата духовна смелост, за неговото постоянство и решителност по време на действие. По един чудесен начин той беше човек на Словото, едновременно с това беше и човек на Духа, което той обясняваше така:

“Библиотеките правят така, че да ви болят главите, Бог създава нови, широки сърца. Ние трябва да притежаваме широки сърца, изпълнени със сладкия дъх на любовта Божия,

оповестяваща живота и силата на Господа. Вярата идва от проповедта, а проповедта от Словото Божие, а не от четене на тълкования. Вярата е основата в Словото на Бога. Святият Дух, който дава Словото е Духът на Истината. И когато приемем засятото Слово със старание, то непременно ще роди вяра в сърцата ни, вяра за пролятата кръв на Исуса, вяра в Този, който понесе нашите немощи и който днес носи живота на Словото Божие - живо и мощно. В Неговата съкровищница ще намерим вечен живот. И ако се осмеляваш да вярваш в Този Княз на Живота, ще имаш всичко, от което се нуждаеш. Не съм чел друга книга освен Библията.”

Един критик, който чу това, написа: “Как е възможно да казва, че не е чел друга книга освен Библията, та самият той е издал книга, а именно: “Непрекъснато растящата вяра”, публикувана чрез вестник “Пентакостъл Евангел”.

На този добър човек изпратихме следния отговор: “Смит Уигълсуърд няма никаква вина, че тази книга се е появила на бял свят. Тя е възникнала по следния начин: през 1923 г. той дойде в Спрингфилд, САЩ, където проповядваше в новосъздадено училище сутрин на учениците, а вечер на всички останали. Тези проповеди записахме и изпратихме на гореспоменатия източник, след което те се появиха под формата на книга. Смит Уигълсуърд обаче не ги е чел дори. Ние сме уверени, че Господ чрез тази книга донесе благословение, спасение и изцеление на много души. Езекиил също прие Словото Божие: “Отвори устата си и яж това, което ти давам.” Уигълсуърд разказва: “И ето видях ръката на Бога, простряна към мен и в нея беше една книжна ролка и Той ми каза: “Сине човешки, яж това, което виждаш, изяж тази ролка хартия и отиди и говори.” Пророкът продължава: “Напълни стомаха си и тялото си с ролката, която ти давам.” Уигълсуърд яде от тази ролка и то без прекъсване и тъй той отиде и говори с пълна сила и вяра, които получи от Бога.

Зет му, който често пътуваше с него, казваше: “Той беше главно човек на Библията. Не се чувстваше цялостно, комплетно облечен, ако в джоба му липсваше Библията. Той не само я държеше в себе си, но и я използваше. Докато някои хора, които пътуваха с влак, вземаха в себе си вестници, той четеше Библията. Когато беше на борда на кораб, или край езеро, или в любимия си парк в близост до дома, той носеше Новия Завет. Никога не напускаше масата без да прочете нещо от Библията - тя беше като десерт след всяко хранене. Неговият непрекъснат съвет към младежите беше: “Пълнете главите и сърцата си със Словото. Учете части от Библията наизуст заедно с мястото и стиха от където са, така че да можете да ги използвате в проповедта или по време на събрания по улиците. Ако правите това, вие сеете семето, което ще израсте чрез Святия Дух. Той може да върне в съзнанието ти това, което си научил някога. Ти трябва да си изпълнен със Словото така, че да се превърнеш в жива част от Евангелието, което да може да се чете от всички хора. Вярващите са силни само, когато Словото Божие остане в тях. То е Дух и Живот за тия, които Го приемат с вяра. То оживява всички, които признават Неговата сила. Опознай Библията си! Живей с Нея! Вярвай ѝ и я следвай! Съхранявай Словото в сърцето си! То ще стопли душата ти, тялото ти, ще оживотвори твоя разум и ще те просвети. Словото Божие е свършено, решително, без грешка, надеждно и неостаряващо. Отношението ни към Него трябва да е с послушание, а не свързано с принуда.

Щом Библията ти представя нещо, тогава то е така, както е представено. Необходимо е да го приемем и да действаме. Бездействието във вярата е крадец, отнемащ благословенията.

Растежът идва чрез действие и чрез приложение на това, което имаме и знаем. В този живот трябва да се отива от вяра във вяра. Той учеше непрекъснато, че Словото Божие трябва да се следва безусловно. Той винаги повтаряше: “Послушанието е по-добро от жертва. Послушанието за него е нормален плод на вяра. Понеже се осмеляваш да вярваш, действаш в послушание.” Всеки ден намираше време да чете Словото Божие, отиваше встрани от хората, за да бъде сам с Господа. Той имаше един приятел проповедник, който бе много смирен човек. Когато веднъж посети Англия, чрез него дойде една невероятна за

времето си степен на Божието присъствие. Проповедта му беше обикновена, без украшения, той обаче създаде една съзнателна връзка с Бога. Много ревностни души потърсиха тайната, чрез която получава сила, но той не пожела да я открие. След като се молиха и Господ даде свобода, те отново го попитаха за тайната на неговия духовен живот. Той каза: *“Преди години Божият Дух започна да говори с мен. Аз обаче бях много зает и не обръщах внимание на гласа му. Гласът обаче настояваше, тогава отивах в страни и слушах какво има да ми каже Господ. Това е тайната в моя живот. До ден днешен следвам гласа, сега оставям всичко и всички, за да бъда в Божието присъствие.”* Уигълсуърд взе като пример този духовен брат и със Словото в ръка, той можеше да се включи към всяко множество и общество.

Един ден той пътувал в купе, където били една майка с болната си дъщеря. Той казал, че в чантата си има лекарство за всяка болка, дори и за безнадеждни случаи. До сега се прилага без отказ, но трябва да са изпълнени някои условия. Той толкова работи наприказвал за това, което имал в чантата, че те помолили накрая за една кутия от лекарството. Тогава отворил чантата, взел Библията и прочел мястото: **“Аз, твоят Господ, съм твоят Лекар.”**

Помолил ги да вярват в този лечител. След известно време и двете засвидетелствали, че са изцерени. Веднъж в град Кадиф, Южен Вилис се молил за една жена, която била изцерена напълно. Тя дошла на следващото събрание и засвидетелствала какво е направил Господ за нея. Освен това помолила Уигълсуърд да ѝ даде няколко трактата. Отговорът бил, че най-добрите трактати относно изцерението, които познавал са в Матей, Марко, Лука и Йоана. Те са изпълнени със силата и действието на Исуса Христа. “Той е същият вчера, днес и до века. По-добро от това не можете да имате.” Веднъж се молил за един болен младеж. След молитвата младежът казал: “Брат, искам да зная едно от обещанията, върху които да се опирам.” Уигълсуърд сложил Библията върху пода и му казал: “Качи се върху Нея!” Той се качил и тогава Уигълсуърд му обяснил: “Сега ти стоиш върху куп обещания. Вярвай в тях!”

Той беше кръстен в Святия Дух през 1907 година. След този период започва нова ера в живота му. От този момент той сляпо разчита на Святия Дух и се стреми да отдаде всичко от съществуването си. За него дарът говорене на езици беше с невероятна стойност. Много пъти през деня сърцето му беше изпълнено с любов и молитва и то не с оплетения човешки език, а с езика на любовта, с който Бог милостиво го беше дарил. Той знаеше, че говоренето на езици е източник на духовно израстване. Той живееше съобразно Посланието на Юда, стих 20: “А вие, любезни, като назидавате себе си на вашата просветна вяра и се молите в Святия Дух...” На друго място се казва: “По всяко време се молете в Духа.”

Джеймс Залтер казва относно неговия начин на проповед: “Често с помощта на словата той изграждаше Божия олтар и приготвяше всичко за жертвата, а след това Бог изпращаше огъня и запалваше олтара. Той завършваше действието. Уигълсуърд изследваше Писанията и се молеше ден и нощ Господ да го запази като работник и да не се срамува при разпределението на Словото на Истината. Божият Дух, помазанието от небето, личността и силата на Святия Дух са тия, които го направиха силен в Господа. Той знаеше това и ревностно пазеше онова, което му беше поверено: “Аз съм нищо без Святия Дух.”

Другата тайна на неговата сила беше съчувствието. Той виждаше, че Христос е източникът на чудесата. Сълзи се стичаха от очите му, когато виждаше душите, унищожени от греха и телата, разядени от болестите. Той гореше чрез ревността си да разруши делата на дявола, той действаше неуморно в продължаване делата на Учителя - да изцерява всички, които са победени от дявола. Един човек, който го е познавал добре написа следното: “Когато пристигнеш пощата и дойдеш времето за отваряне на писмата, ние трябваше да оставим всичко и всеки трябваше да се моли заедно с него над кърпите и дрехите, които болните изпращаха. С тези предмети той се отнасяше сякаш самите хора присъстваха по време на молитвата. Разглеждаше всяка молба и хиляди благодарни люде засвидетелстваха по целия свят неговото свидетелство. Един ден беше донесено дълго писмо, в което се

описваха сериозните страдания на една жена. Той познаваше доказателствата на Божественото изцерение и доказа всичко, в което вярваше. Прочете писмото на тази жена един два пъти и ми каза: “Какво мислиш относно това писмо?” Прочете го още веднъж и най-отдолу написа: “Ако вярвате в това писмо, тогава поставете в него една кърпичка, след което поставете същата върху тялото си и вие ще бъдете изцерена.” След това пусна писмото обратно. Не след дълго получи писмо от тази жена, в което се казваше, че е напълно здрава.

Предизвикателят

Има един влак, който пътува всекидневно от Чикаго до Калифорния и се нарича “Предизвикателят”. Това е най-подходящото име за Смит Уигълсуърд.

Той се стареше да започне проповедите си с въпроса: “Ти готов ли си? За какво? Да вярваш в Исуса? Да видиш какво има Господ за теб? Готов ли си да приемеш Божия план за теб?” Уигълсуърд беше винаги готов. Павел изпратил писмо до централата на римския цар, в което обяснил: “Готов съм да проповядвам Евангелието на ония, които са в Рим.” (Рим. 1:15). Уигълсуърд предприе пътуване до Рим и беше готов да проповядва.

На улицата срещнал един брат италианец, който го бил слушал вече в Калифорния. Там той се чувствал особено радостен, че може да проповядва. По-късно заедно с брат и сестра Салдо отново посетил Рим с цел евангелизация. Те посетили катакомбите.

Придружавани били от млад английско говорещ проповедник. Той сякаш забравил останалата част от гостите и се прилепил към Уигълсуърд - бил особено впечатлен от това, което виждал и чувал. Всеки от посетителите бил снабден с дебела свещ, за да може да осветява пътя си. Пасторът се обърнал към него: “Навярно сте католик? Трябва да сте католик.” - “Аз съм католик, но не от римокатолическата църква.”

Проповедникът продължил своята проповед. Дошло времето да се изкачат по стълбите и да напуснат катакомбите. В този момент Уигълсуърд използвал възможността да каже нещо на проповедника: “Вие ще станете добър християнин, ако бъдете спасен. Коленичете на пода и аз ще се моля за Вас, ще помоля Господ да ви спаси.” Пасторът особено се развълнувал - река от сълзи потекла по страните му. Уигълсуърд положил ръка върху главата на този човек и се помолил Бог да спаси душата му. Проповедникът целувал горещо ръцете му. Уигълсуърд се освободил доста трудно от прегръдките му.

В Кардиор (Валдес) била организирана конференция, на която се събрала внушителна група от религиозни водачи. Тема на конференцията била: “Единство и Единомислие”. Подчертана била необходимостта от Святия Дух и от изцерението. И както е прието при подобни събирания, всички говорители се опитвали с отбрани думи и старание без да обидят някого да достигнат до темата. Всичко вървяло добре, а организаторът сияел от радост.

Един човек от събранието станал и с изказването си смутил всички: “Тези хора тук говорят за най-доброто, което Бог е приготвил към тях. Чувствам неудобство, ако не стана и не попитам преживял ли е всеки от вас мощното кръщение в Святия Дух, както в дните на апостолите и във времето на Петдесетница?” Този човек бил Уигълсуърд - той се изправил, свалил връхната си дреха и излязъл напред по риза. Започнал да разказва: “Когато бях на осем години бях спасен при методистите. Малко по-късно бях конфирмант във Висшата английска църква. Основите на Библейското учение получих при “Отворените братя”. Марширувах заедно с кръвните и огнени радетели от Армията на спасението и се научих да провеждам събирания на открито, да спасявам души. Бях благословен, изцерен и получих чисто сърце. След това чрез вяра получих и даровете на Святия Дух, за които се молих десет дни. През 1907 в Съндерланд преживях описаното в Деяния на Апостолите 2:4. Святия Дух дойде върху мен и аз говорих нови езици, както това стана в Горницата. Прилагам свидетелството си като съответствие на Словото Божие. Господ ми даде Святия Дух, както стори това в самото начало. В Деянията на Апостолите става дума за говорене на нови езици.

Това е придружаващо свидетелство за изпълнението и изливането на Святия Дух и аз вярвам, че Бог не е променил методите Си на работа.” Събранието било изпълнено с много обтегната атмосфера. Председателят на събранието побързал да приключи.

Смит Уигълсуърд представил предпоставките. Той чувствал, че петдесятното свидетелство има стойност, че човек трябва да се държи за него, да се бори за доброто - една борба за благородното свидетелство на Петдесятница. Считал, че преживяното този ден не трябва да се продава за една паница леща. Засвидетелствувал без страх, че говоренето на нови езици, което Духът дава, е съпътстващо събитие. Той непрекъснато напомняше: “Бъди готов! Докато се мотаеш и търсиш възможности по пътя си, може да е късно за теб. Не трябва да се подготвяш, а трябва да живееш в готовност.”

Когато бил в Америка за първи път чул, че има лагер в Казарета, Северна Каролина, където се провеждали събрания. С радост се съгласил и той да вземе участие. На първата вечерна служба говорили много проповедници, един брат се обърнал скептично към него: “Вие сте наред. Готов ли сте?” Уигълсуърд се усмихнал и казал: “Винаги!” Свалил връхната си дреха и без много да говори завладял събранието със свидетелството си. От този ден нататък го помолили да ръководи събранията сутрин и вечер. За него говорили: “Този човек има особено свидетелство за вярата и ние желаем да го слушаме.” След Конференцията той бил канен в различни градове на Калифорния. Смит Уигълсуърд подканял слушателите си: “Всички, които вярват в молитвата, нека вдигнат ръка. Всички, които вярват в силата на молитвата, нека вдигнат двете си ръце. Искайте това, което желаят сърцата ви!”

В началото този метод бил приет със смесени чувства. Някои го приемали, други възразявали. Но като цяло това довело до голямо благословение. В консервативна Англия често упрекваха неговия начин на молитва. Той беше сигурен, че действва както светиите от първата църква, издигали винаги смело гласа си към Господ. Това издигане на ръце не е откритие на Уигълсуърд. Описано е още в първата глава на Библията. Авраам е правил това. А в последната книга четем, че и ангелите са правили същото. Мойсей, Аарон, Давид, Еремия, Езекия - всички те са издигали ръце към Господа. Издигането на ръце е разликата между победители и победени. Мойсей също издига ръката си при победата на амаличаните. В Посланието към евреите четем: “Издигнете нагоре уморените си ръце!”, а в Псалм 134, псалмистът заповядва на всички Божии слуги: “Издигнете ръце в святост и хвалете Йехова!” В I Тим. 2:8 четем: “И тъй, искам мъжете да се молят на всяко място, като издигат ръце святи, а не гневни и препирливи!” И Ездра хвали Йехова, великия Бог и цялото множество отговори: Амин. Амин. И при това издигнаха ръцете си, поклониха се и наведоха лицето си до земята.”

Виждате, че така можем да следваме Библията. Често накрая на събранието той молеше слушателите: “Кой желае да дойде по-близо до Бога? Кой желае да приеме едно особено благословение? Всеки, който е гладен, гладен за Господа, нека се изправи. Всеки, който гледа сериозно на Господа да излезе напред. Дори да направиш крачка напред, това ще означава, че ти желаеш това. Ако дойдеш напред, ще се молим за теб и Господ ще те срещне.” Хората изблизаха напред. Тогава той ги окуражаваше с думите: “Кой желае да издигне ръцете си и да моли Господ за своите нужди? А сега благодари на Господ! Отново моли Господ за него! Благодари отново!” Това упражняване във вяра даде стотици отговори, мнозина биваха кръстени със Святия Дух още щом издигнеха ръцете си. В тия събрания за кратко време той достигна онова, до което някои проповедници достигаха за години. Той учеше, че определената вяра предизвиква определени преживявания. Той показваше на слушателите как да преодоляват трудностите и пречките по пътя към целта. Наставленията му бяха много мили: “Моли се за онова, което желаеш! Приеми от Господа! Благодари на Господа! Дори и да си се молил седем пъти за едно и също нещо, то шест пъти молбите са били изпълнени с неверие.”

Има един типичен негов израз: “Дори и някога да чувстваш нещо или желаеш да почувстваш нещо знай, че чувствата са лъжа. Вярата е по-добра от чувствата. Ако имаш вяра, ще имаш и чувства. Когато онази жена, страдаща от кръвотечението се докосна до дрехата на Исус, тя почувства сила, че е освободена от болестта си.” Животът му беше едно единство от молитва и хваление. Всяко негово слово и дело бяха молитва, никога не отлагаше поста и молитвата. Стараеше се да живее живот на упование в Бога, в готовност за всякакво събитие. Словото Божие означаваше за него: “Само вярвай! Само вярвай!” Искрено ценеше факта, че неговата дейност се подкрепяше от молитвена група. В писмата си молеше непрекъснато, да не го забравят в молитва. Проповедникът не трябва да казва на слушателите си какво мисли, а онова, което знае и да предостави самите тях да мислят. Когато започваше да проповядва, водеше мнозина до размисъл. Понякога беше критикуван, че проповядва учения, поставящи пред слушателите сериозни въпроси. Когато използваше думата “смърт”, някои си мислеха, че проповядва празни учения и че смъртта е необходимост. В действителност противниците на това учение имаха сериозни нападки спрямо Уигълсуърд. Твърдяха, че според Римляни 8:11 възкресението на Христос може да се преживее в това смъртно тяло.

Той непрекъснато говореше за силата на вярата: “Страхът мълчи, а вярата говори. Никога не изпускайте целта си! ...Ако те оставя, както съм те намерил, аз не съм те довел до Бога. Аз не стоя тук, за да те забавлявам, а за да променя мнението ти. Ти трябва да победиш онова, което не можеш да видиш, да усетиш Божията благодат в страната на живите. Вярващият трябва да бъде с добро име. Ние трябва да се отървем от нашата мяра. Мярквата Божия е голяма, тя е неизмерима.” Ето и някои твърдения: “Мнозина от нас живеят в равнината на спасението. Можеш ли да чуеш гласа, който те призовава към милост? Да се изкачваш нагоре е изпитание. Излез от равнината, пред нас е Хеврон. Нека приемем неоспоримото ни наследство. Изпълвай се със Святия Дух! Потапай се в Святия Дух! Потапай се така, че тъканта на тялото ти да приеме същността на Духа! ...Служителите от Петдесетната църква са духовни служители, те търсят място за служение, а не място да показват себе си. Те умират в страдания, желаят да се харесат на небесните служители, а не на земните... Необходимо е да се стараем да се сдобием с богат и благороден характер, вместо с голямо име. Заради една песен ти можеш да бъдеш обичан от хората и тази обич да бъде продадена за едно врабче, благородният характер обаче е резултат от дългогодишно възпитание в Бога... Християните не страдат заради бедност, а поради скъперничеството и завистта. Защото липсва радостта от молитвата, от сърца, желаещи добруването на враговете. Хората работят само за себе си, за децата си и за собственото си удоволствие... Мнозина се трудят цял живот, за да гарантират съществуването си, тази нисша, обусловена от времето цел спира и осакатява растежа... Да преминеш от смърт в живот е царствено, правдиво и свято определение на човека... Един живее в затвора на собственото си “АЗ”, друг живее в простор, който може да се ограничи само, ако безкраят и вечността имат граници... Малките души превръщат в идол търсенето и намирането на грешки, големите установяват стойността на душата... Средните хора са отрицателни люде, хората с големи сърца са тия, които създават плусове, които увеличават, прибавят, умножават... Изпълвай се с живот! Ако нямаш живителни сили в себе си, животът навън ще престане... Много от нашите театрални петдесетни организации не са нищо друго, освен една “великолепна” празнота, докато някои спокойни и скромни общества се радват на великолепно Божие присъствие... Ние се докоснахме до важния извор на големия поток, носещ живот в Духа; там в неприкосновеното царство на Божията любов са скритите чудеса, там има нови пътища, изпълнени с тропическа пищност, по които трябва да минем чрез милостта Божия... Изпълвайте се със Святия Дух! Изпълвай се с Духа така, че да няма място за друго нещо! ...А какво е предимството на този живот? Ние можем само да получаваме и съзираме онова, което достига до съзнанието ни... Като не вършим зло, ние предотвратяваме и последствията му. Изпълвайки себе си с присъствието и величието на Бога, отнемаме мястото за критиката,

която напада, разрушава, както и на горчивината на двуличната навъсеност... Всички можем да говорим за изкушението, но за победата над него могат да говорят само ония, които са я отстояли. Всички победи се печелят в битка. Всеки ден трябва да се изкачваш нагоре. Ти трябва да се ограничиш от себе си, от всичко в теб, което е нечисто и гнусно... Бог те желае с чисто сърце. Той желае у теб стремежа към святост. Словото Божие не ползва до момента, в който не бъде обединено с вярата на тези, които слушат. Бог желае да се изпълваш с Дух! Да Го величаеш през целия си живот, да живееш в Неговата слава. Големия план на Христос, който Той оповести е служение. Когато достигнеш до този момент да служиш от чиста любов, тогава Божията ръка ще бъде над нас и нищо няма да ни липсва... Две неща се изискват от теб, чрез които ще се сдобиеш с Божиите обещания: едното е чистота, а другото е вяра. **Вяра, нажежена с чистота**... Бог няма място за хората, гледащи назад. Там, където има единство, там има и благословение. Смелостта е ключът към победата. Съблюдавай това, което вършиш и нека в устните ти не идва нищо, което да руши единството. Живей така, че да помагаш на всекиго, ако искаш да влезеш в съвършенството... Не се страхувай да простиш, защото Господ е на Трона и Той е готов да отговори. Ако живееш с чувствата си, ти винаги ще бъдеш тъжен. Знай, че Бог е издигнал Христос над всяко нещо. Той казва: "Всичко е ваше." Ние сме наследство и сънародници на Христа!

Една неделя Уигълсуърд бил в чужд град. Търсел място да се моли и изведнъж видял къща, в която се събирали от Армията на спасението. За едно известно време стоял спокоен, както всички останали. После обаче сторил подобно на това, което псалмистът казва: "Докато чаках, огън излезе от езика ми." Огън излязъл и от неговата уста. Накрая на събранието го обкръжили и запитали: "Колко бързо се раздвижва Духът ти? Къде е тайната за това?" Отговорът му ги стреснал: "С удоволствие ще споделя с вас. **Ако Духът не се движи в мен, тогава аз Го задвижвам.**" Несъмнено начинът на изразяване при него изглежда необработен. Често го слушахме да казва: "Щом започна с вяра в естественото, Божият Дух идва и ме благославя. Започвам с естественото, но завършвам със свръхестественото."

За Уигълсуърд може да се каже, че е невероятен, оригинален, безграничен. Той беше твърде откровен и прозрачен, за да бъде повтарян. За ония, опитващите се да подражават на стила му, се оказваше, че това е нещо невъзможно. За тях той беше неподходящ, както беше неподходящо оръжието на Саул - за Давид, както пръта на Елиас - за Геезия, както страшното преживяване на седемте сина на Силва, които се опитаха да изгонват демони.

Открояваше се с още нещо. Ревностно и решително той защитаваше вярата. Знаеше, че е по-добре да умреш вярващ, отколкото да живееш в съмнения. Ако някой свидетелстваше, че е изцерен, смесвайки Бога с медицината, такива свидетелства не одобряваше. Петър искаше да построи три шатри, но сигурно щяха да останат две, защото Исус щеше да си отиде.

Освободен от алчността

"Не се впримчвайте в сребролюбие: задоволявайте се с това, което имате." Евреи 15:5 Уигълсуърд вярваше и следваше това слово. Той винаги се стараше да вярва и следва словото на истината. Веднъж бил гост на известен милионер от Лондон. На утринта се разхождали заедно в Хайд парк. Уигълсуърд казал: "Брат, аз не се притеснявам за нищо в този свят. Аз съм щастлив и волен като птица." В момента обаче, той носел в себе си писма от дома, чието съдържание би смутило повечето от нас - писма, изпълнени със страдания и мъки. "Какво каза? Би ли повторил още веднъж?" - помолил милионерът. Той повторил, а милионерът отвърнал: "Бих дал всичко, което притежавам, за да мога да кажа същото." Ако Уигълсуърд би по-молил този човек, той сигурно щеше да уреди финансовите му проблеми. Би му дал толкова, колкото поиска. Стойността обаче в очите на Бога е личната свобода, която е от огромно значение за финансовата зависимост от даден човек. "Не бива да

приемаш подарък, тъй като заслепява и променя словото на праведния.” Той често цитираше това. До края на живота си остана чист, неопетнен по отношение на парите и можеше свободно да каже: “Нямам сребро и не тичам за злато.” Умееше да мълчи, да запечата сърцето си, да се смее, макар да носи в себе си товар на великан. В присъствието на Бога се стараяше да даде всичко, да моли небето докато се убеди, че е помогнал на всекиго. Когато биваше повикван от някоя църква, едно от неговите условия било, да бъдат проведени няколко мисионерски събрания. Никога не искаше нещо за себе си, а се молеше за ония, които проповядват. Веднъж ни каза: “Бих желал да бъда фотографиран, когато получавам чек за мисията, тогава ще бъда особено щастлив.”

По време на служение беше предаден чек със значителна сума. Той се осведомил относно дарителя. Беше уверен, че няма изисквания относно дарението. Парите изпрати на християнска мисия. По-късно обаче Уигълсуърд установи, че в живота на дарителя има нещо, което не одобряваше. Той върна на части от сумата, тъй като заплатата му не позволяваше цялото връщане. Ненавиждаше прахосничеството и се задоволяваше с това, което има. По време на войната, когато заплатите бяха ниски, а цените високи, разбереш ли, че храната на масата е много скъпа, не я докосваше. Той беше много строг спрямо себе си, а спрямо другите и особено за делото Божие - особено щедър. Стараяше се да не пръска пари, като подчертаваше, че те не бива да стоят над Господа, а са само наши слуги. Дълбоко замислен казваше: “Умният човек не дава всеки грош за нищо. Това прави глупакът.” При завършване на една евангелизация му беше предадена значителна сума. И какво мислите, че направи? Тези пари бяха предадени на двама мисионери, за които чул, че се нуждаят, за да започнат дейността си. Често постъпваше по такъв начин. Години наред постъпленията от продажбата на книгата “Растящата вяра” предоставяше за мисионери. Получаваше писма от всякъде с молба за по-мощ и на никого не отказа, а помагаше до колкото беше във възможностите му. Имаше и такива, които злоупотребяваха с щедростта, използвайки средствата за други цели. Често пътуваше до Австралия и Нова Зеландия. На връщане веднъж премина през Америка и Бог изля Духа Си по един особен начин. Докато беше в Австралия летиаха от Щатите телеграма след телеграма. Той прекъсна работата си и се запъти натам. Пътуването траеше три седмици. Църквата, която го канеше, бе обещала да заплати обратния билет към Англия. По време на тези събрания се получиха огромни помощи, продаваха проповедите на Уигълсуърд, а от стенографите събраха доста пари за Библейското училище. Когато обаче дойде краят, ръководителите го помолиха да се откаже от парите за билета. При все че беше в нужда, напусна този град, по-беден от преди, но и по-богат, благодарение на придобитата опитност. На онова място в Америка, той служи по-късно три месеца. Ръководителите на църквата искаха да го задържат. Предлагали му огромна сума. Уигълсуърд казал: “Каквото Бог пожела, това сторих. Сега нито пари, нито каквото и да е в този свят може да ме задържи тук. Имам небесен мир и той ми е по-мил и сладък, отколкото всичко останало. Съберете старейте на църквата, бих желал да се помоля още веднъж за тях.” Помолил се по следния начин: **“Усмивката от небесата има по-голяма стойност от милионите долари. Една минута под Божието помазание е по-ценна от всичко в този свят. С какво мога да заплатя всичко това?”**

Уигълсуърд имал много богати приятели по целия свят. Той обаче не бил техен роб. Ако е бил алчен човек, би могъл да бъде много богат. Обичаше да казва: “Парите се получават само за определен период от време.” Жената на един производител на бира, милионер, биела болна. Най-добрите специалисти не са могли да ѝ помогнат. Той чул за Уигълсуърд и обещал значителна сума, ако същият посети дома му. Смит обаче отказал. Много други родители, чиито деца били обременени душевно и телесно, изпращали телеграми със следното съдържание: “Ела колкото е възможно по-бързо! Парите нямат значение!” На такива повиквания не обръщал внимание, но не желал да направи нищо във волята на Бога.

Познаваше силата на парите, а когато правеше плановете си за пътуването и служението си, те не играеха никаква роля. Знаеше, че когато човек постави Бог на първо място, Той ще отвори, ще предостави източника Си на разположение. По всяко време имаше Слово в сърцето си: “Върши добро и раздавай на другите! Бог обича тези жертви.”

Веднъж ме посети у дома, а по онова време ние бяхме финансово много зле. Забеляза, че костюмът ми е овехтял. Взе мен и жена ми под ръка и отидохме в града, където ми купи един костюм, а на жена ми подари рокля. Вътре в себе си беше особено развълнуван, че могъл да помогне на двама бедни люде, отиде в един тъмен ъгъл на магазина и там избърса сълзите от очите си.

Използваше всяка възможност да задвижи хората към доброволна жертва. На една конференция в Лондон каза: “Днес имам рожден ден. Зная, че ме обичате и че желаете да ми направите подарък. Вие, сестри, имате нови дрехи и не е необходимо скоро да си купувате нови, същото касае и братята. Нека сега жертваме за мисионерите по целия свят. Нека тази рождествена жертва бъде за слава Божия. Така бяха събрани много пари.

За него беше по-блажено да даващ, отколкото да вземаш. Един приятел от Мелбърн, Австралия писа: “Никога няма да забравя конференцията в Съндърланд през 1908 г. Беше събрана жертва за мисионерите. Когато беше съобщено, че са били събрани 70 фута, някои изръкопляскаха. Уигълсуърд беше разочарован, за него тази жертва беше малка. Той се изправи и със сълзи на очи каза: “Преживяхме Петдесетница, а успяхме да съберем едва 70 фута.” На следващата конференция се събраха 1300 фута.

Живот на радост

Смит Уигълсуърд обичаше да казва: “Никой не е получил повече от живота, отколкото самият аз. За една минута аз получавам онова, което другите получават за месец.” В радостта си приличаше на младеж. Обичаше да се разхожда в гората, познаваше птиците, техния начин на живот и различаваше песента им. Когато веднъж бяха на разходка, неговият по-голям син каза: “Татко, намерихме едно малко кукувиче недалеч от тук.” Той пожела да го види. Въодушевяваше се, като гледаше как малкото птиче дори и при най-малкия шум отваря човчицата си. Тогава прочиташе Псалм 81:10 “Отвори широко устата си и ще ги изпълня.”

Възкликваше, когато наблюдаваше цветя, лилии, рози и карамфили.

Джеймс Залтер разказва как веднъж отишъл с него на брега на едно блато: “Дължината на блатото беше няколко мили. Покриваше го великолепна искряща пурпурно червена трева.

Уигълсуърд повдигна рамене, постави ръцете си отзад и каза: “Това е великолепно! Това е живот! Това е здраве!” Един по-възрастен човек се спря и учудено наблюдаваше забележителните му движения. Уигълсуърд каза: “Който живее тук, не умира!” Отговорът беше: “Да, господине, само веднъж...” Тихо ромолящия поток разглеждаше като мил припев на песен. “Желая да остана тук през цялата, цялата нощ.” Държеше се като младеж, ловеше пъстърва, пееше, възкликваше, надсвирваше се с птиците, с червенушките, квичеше със зайците. Отпуските бяха за него святи дни. Стремеше се към определено спокойствие, но никога не оставяше работата, която обичаше. Дори през почивката печелеше души.

Когато той и съпругата му бяха млади, често пътуваха с велосипеди през Шотландия. В един град се натъкнали на събрание на улицата. За сестра Уигълсуърд това била чудесна възможност да се нареди сред присъстващите и да разкаже радостното си свидетелство за спасението. Ръководителят поканил двамата да гостуват и възникнала една чудесна седмица с поредица от събрания. Вечер проповядвали Словото на Бог, а през деня се катерели по хълмовете. По време на тези разходки из планината, той довел при Бога трима души. Той обичаше Северен Валис. Дори когато беше в напреднала възраст, се изкачи до върха на високия Сноудон и изпълнен с недоумение, наблюдаваше изгрева на слънцето.

Един ден през 1905 г. по време на съживлението във Валис, срещнал огромно множество, което стояло на открито. Те се молели, пеели, свидетелствали. Това събрание нямало директен ръководител. Всеки се молил на Господ, както може. Подобри събрания били без начало и без край. Уигълсуърд се радвал на святата атмосфера. След известно време казал на дъщеря си: “Хайде да похапнем нещо! Ще тръгнем по този път и ще видим къде ще ни изведе.” И тъй, те стигнали до чифлик. Срещнали една селянка и попитали: “Искаме храна, а си нямаме и нищо за пиене.” Селянката се извинила заради вида си и всичко наоколо. Тя стояла твърде малко у дома си, голяма част от времето си прекарала на събранията. У дома се връщала, за да нахрани и издои кравите. Приготвила им чай. Уигълсуърд запитал: “Спасена ли сте?” - “Не - отговорила жената. - Не по начина на Еван Робъртс, тъй като аз съм методистка.” - “Добре - казал Уигълсуърд. - Вие можете да бъдете спасена само чрез Исус Христос.” Той отворил Словото и обяснил пътя към спасението. Така имал радостта да доведе тази душа до Исуса. По обратния път намерил и още две души.

Когато бил в Калифорния обичал да бъде в природозащитния парк на Джозеф Валеј. Всяка вечер точно в 21.00 часа там имало фойерверки. Хиляди се събирали и когато последвала команда “огън”, от една височина (над 300 м) изхвърляли горящи дървета, та се образувало нещо като огнен водопад. При тези случаи той викал със силен глас: “Алелуя!” Това стряскало хората в долината. Картината на горящи дървета запалвала Петдесетницата в душата му, а огънят се запечатвал дълбоко в него. Веднъж бил на представление, където представяли “Месия”. Ораторията достигала най-високата си точка с мощното “Алелуя”. Тогава всички станали прави. Когато хорът изпял последната си сричка и последната си нота, Уигълсуърд се изправил и извикал: “Алелуя!”, но така, че цялата зала била пронизана от него. На следващия ден във вестниците било поместено: “През целия си живот не съм чувал такъв глас.” При пътуванията си през много страни, той не пропускаше да види Божиите творения. Особено впечатление му правели огромните водопади, тунелите потоци в Швейцария, или Ниагара. Когато ги наблюдавал, сълзи се стичали по страните му: “Господи, Боже мой, нека Живата Вода в мен да тече като тези водопади!” След Ниагарския водопад обикновено посещаваше Ню Йорк, където провеждаше събрания и от него течаха потоци, подобни на ония, които наблюдаваше. При вида на тези великолепни Божии творения, душата му биваше обновена и той хвалеше и величаеше Господа. Виждал съм го да скача, когато Духът беше на него. Той хвалеше Господа с издигнати ръце, а сълзите се стичаха.

За него всяко място беше Ветил, а всяка група от хора, молитвена армия. Тази радост не го напусна до края на живота. Казваше: “Няма за какво да съжالياвам. Няма и нищо, за което да се връщам назад.” Когато за рожден ден, или преди Коледа го питаха какъв подарък желае, отговаряше: “Не желая нищо от този свят. Имам всичко, от което се нуждая.” Скръбта не беше никога малко в живота му. През 1913 г. почина неговата толкова обичана съпруга. Тя служи на Бога до последния си дъх. Връщайки се от богослужение, сърцето ѝ спряло да работи. Имала сърдечно увреждане, но благодарение на служението на Уигълсуърд получи особено помазание. През 1915 почива и най-малкият му син. Смъртта остави дълбока рана в сърцето на Уигълсуърд. От писмата може да се счита, че така той се приближил още повече до Господа, че дейността му за Бога станала още по-мощна, обемна и приятна.

Голямата духовна борба

Във 2 Книга на Царете 23:8-12 се споменават имената, били при Давид: Тахмонецът Йосев-Васвет, който с копие то си уби 800 души, Елиазар, който поразяваше филистимците, докато ръката му залепна за меч. Израел се сдоби с много користи. След него беше Сама, като стоеше в една нива с леща, застана и я защитаваше и Господ извърши голямо избавление.

Подобно на тези мъже Уигълсуърд воюваше в борбата за вярата. На общия въпрос как можем да се сдобием с голяма вяра, той отговаряше: **“Голямата вяра е резултат от голяма борба. Голямото свидетелство е продукт от голямото изкушение. Големият пример може да дойде само чрез големи изпитания.”** Показателен за това е фактът, че най-голямото войнско отличие във всички страни е кръстът за храброст. Той е знаме на голяма борба и победа.” Все още има хора, отричащи факта, че Исус Христос изцерява болни.

Уигълсуърд обаче базираше проповедите си и действията си върху Словото, върху факта, че Исус Христос е същият вчера, днес и вовеки. На болните и на нуждаещите се казваше: “Аз, Господ Съм твоят Лекар.” Един негов приятел Томас Майеркоуг се изрази така: “Оня, който има преживяване в себе си, е повече от оня, който носи разпра.”

Уигълсуърд беше много твърд по отношение на Божественото изцеление. Господ лично го изцери. Той виждаше и изцелението на хилядите, на които служеше.

Господ позволи в опитността си да премине през много трудности и изкушения, той обаче свидетелстваше: “Господният валяк ме притиска, но никога не ме е свалил и оставил на пода.” В началото на книгата споменахме как Бог го изцели от вътрешни язви, когато като млад ревностен човек се бореше в молитва за изцеление от сериозно страдание на хемороиди.

Мястото от Словото, което Господ му е дал за този случай е: “Още от дните на Йоан Кръстител, Небесното Царство се грабва насила.” Той разбираше това като повик да упражнява една невероятно силна вяра за преодоляване изкушенията в тялото. Молеше се за подтиснатите от дявола, стараше се да изпълнява поста, споменат в Исая 58, да развързва несправедливите окови, да разхлабва връзките на ярема, да пуска на свобода угнетените...

Отношението му към угнетяваните от дявола не беше както отношение на дете, галещо котенце, а отношение на мъж, който изважда жертвата из устата на дракона. В последните дни на живота си той претърпя три ужасни изкушения. Първото започна преди 15 г. Тогава той беше в невероятна сила на вярата си. Отишъл при един лекар да се прегледа и чул съвета му: “Г-н Уигълсуърд, тук имам рентгенови снимки, показващи състоянието ви, а то е много сериозно. Имате камъни в бъбреците, в една много напреднала форма. Ако послушате съвета ми и се оперирате, ще живеете. По-късно операцията няма да бъде възможна. Това е единственото средство, чрез което можете да се спестите продължителна и изпълнена със страдания болест. При определени обстоятелства тези камъни могат да причинят смъртта Ви. Позволете ми да се обадя в болницата и да поръчам легло за Вас.” Гледайки загриженото лице на лекаря, Уигълсуърд отвърнал: “Докторе, Господ, който е направил това тяло може и да го изцери. Докато живея, нож не трябва да минава през него.”

”А какво ще правите с камъните?” - попитал лекарят.

“Господ си има грижата за това.” - бил отговорът.

“Ако Той те изцери, бих желал да видя това.”

”Ще Ви уведомя” - отговорил Уигълсуърд и си отишъл. Ден и нощ страдал, като при това болките растели. На определено място оставяли съд, за да го използва при уриниране.

Един ден имал необичайни болки и когато дъщеря му отишла да изхвърли съда, забелязала в него сива сол. В нея имало нещо подобно на черупка от орех с много ъгли. Отделянето на подобни парчета от бъбреците причинява страшни болки. Когато му показали парчето сол, той казал: “Това е началото на края. Господ ме оперира.”

Трябваше да минат много години в огромни болки, докато бъде изхвърлен и последния камък. Той показал на лекаря какво е излязло от него. Лекарят потвърдил, че е чудо да се отдели такъв камък от бъбрека. За ония обаче, които знаеха неговата борба, това беше нещо покрусяващо. Той отделяше камъни и всеки негов нерв трепереше от болка. Но той не остави пътя си, а продължи да работи. Един ден стана от леглото, за да предприеме пътуване до остров Ман. Очакваха го няколко болни. Пътят бил много дълъг - три часа с влак и няколко часа с кораб, при зимни условия. Една медицинска сестра, негова роднина, го посрещна и го

помоли да си легне. Той не легна, а остана на острова до тогава, докато служеше на болните, до тогава, докато те бяха изцерени. Освен това трябваше да се бори с камъните.

По време на пътуването загубил толкова кръв, че страните му побледнели. Когато се върна, бе необходимо да го завиваме с одеяла, за да го стоплим. По-късно пътува до Швеция и Норвегия. Бил придружаван от зет си. През цялата нощ се е търкалял на пода, за да може да изхвърли камъните. Независимо от това е ставал и се е молил два пъти дневно за болни.

В голямата църква “Филаделфия” службата за болните била невероятно трудна. Накрая пасторът брат Леви Петрус казал, че след обяда са присъствали над 800 души, на вечерната служба над 500 души, за които се е молил. В името на Исуса Христа били изцерени много хора, а по това време Уигълсуърд страдал повече от всички тия, за които се е молил.

Действително той може да каже: “Служих в слабостта на плътта.”

В Швейцария преминаваше като огън през църквите. След служението му последваше съживление, души се спасяваха. Болни от всякакъв вид бяха изцерявани. Огромните зали биваха изпълвани, а хората благославяни. Малцина знаеха, че той преминава през тежки изкушения на тялото. Над всичко това обаче, Уигълсуърд стоеше непоколебим като скала. Когато беше в Америка, се моли за хиляди хора, а изтезанието на плътта му не преставаше. Често зет му и дъщеря му трябваше да го оставят в леглото. Служеше ли в събранията, той страдеше. Понякога слизаше от платформата, търсеше място, където да се освободи и отново се връщаше в събранията. Джеймс Залтер свидетелства: “Тъй като по време на пътуването често трябваше да делим стаята, се учудвах на факта, че независимо от огромните си страдания, беше изпълнен със състрадание към болните. Аз го познавах както никой друг, имах възможността да го опозная, ние споделяхме тайни. Той представляваше желязна направа, имаше воля от стомана и качества, които не биха изневерили при никакви обстоятелства. Носеше страданието си със знанието, че изпълнява целта на Бога и вътрешно в себе си почиташе това. Притежаваше стъкленница, в която събираше камъните, отделящи се от него. Накрая събра няколко стотин камъка. След едно шестгодишно изкушение той излезе от огъня с укрепнала вяра и обновено упование в Господа. Стремеше се да наподобява Йов, чрез когото дявола искаше да триумфира пред Бога. През цялото време на изкушението изразяваше надеждата си чрез думите на Йов: “Защото Той познава съдбата ми и като ме изпита, ще изляза като пречистено злато. В стъпките Му задържам дъха си, наблюдавам пътя Му и не се отклоних.”

През 1937 год. Уигълсуърд посети Южна Африка. Често казваше, че това е било най-трудното, изпълнено с най-много изпитания пътуване през целия му живот. Още когато напускаше Англия, не се чувстваше добре - при качването на кораба имаше огромни болки. През цялото пътуване по море страдал от подагра, причиняваща болки и възпрепятстваща движенията му. Независимо от пречките, тези пътувания бяха богато благословени, а резултатите от това негово служение да спасява души, стоят пред очите ми и до днес. Един човек, който бил благословен, четейки неговата книга, купил голяма кола и го придружавал по време на пътуването в Южна Африка. Зет му и дъщеря му също го придружавали на това пътуване. Една вечер след особено тежка служба, той затворил вратата на стаята и признал на брат Залтер, че е получил херния. Предполагаше, че това е станало при качване и слизане от колата. По време на служението си той скачаше от високи платформи, а това без съмнение е нещо опасно за един 78 годишен човек. Събранията се провеждаха в големи зали, пътувахме хиляди мили по лоши и опасни пътища. Навсякъде се молеше за болните, независимо от това дали са черни или бели. Хранеше се с храна, с която не беше свикнал, печеше се на слънце и никога не се щадеше. Това е тайната, за която Бог го крепеше. През есента на 1944 настъпиха тежки години за тялото му. Тогава той беше на 85 години. Съобразно обичая си стоеше в парка близо до жилището си. Като се прибираще у дома, забелязахме как лицето му беше изкривено и, че половината от тялото му е безчувствена. Той се усмихваше, но явно говорните му органи бяха засегнати. Нахраниха го и го поставиха

в леглото. През остатъка от деня не беше в съзнание. Вечерта синът му повика лекар, който беше посъветвал да се оперира. Уигълсуърд помоли да го оставят сам. Лекарят установи слънчев удар. След два дни се възстанови, изправи се. На два пъти падна, олюляваше се, но при все това вървеше. Роднините му полагаха грижи за него през цялата зима. На следващата година беше докоснат в духа и тялото.

Започна да пише писма и излизаше както обикновено. През това време Господ му обясни по особен начин Римляни 8:11 “И ако във вас живее Духа на Тогова, който е възкресил Исуса от мъртвите, ще съживи и вашата смърт чрез Духа Си, който обитава във вас.”

Писмата и говоренето му бяха в Духа на това свидетелство. Той беше подмладен и засвидетелства изцерението си. На Великден отново зае мястото си като председател на Пестонската конференция. Едвам изчака да свърши песента след откриване на събранието, за да засвидетелства. Римляни 8:11 беше текстът през всичките му събрания. Отново можехме да чуем неговите мъдри, изпълнени с упование слова: “Не знаех, че съм имал и тяло...”

Той си остана в това състояние на духовен и физически блясък до края на живота си. Достигна 87 годишна възраст. Години преди това един негов приятел каза, че Уигълсуърд се е молил на Бога да му даде още 15 години живот. Господ му ги подари до последната седмица. Това бяха години, през които Бог чрез Словото Си и чудесата, свидетелстваше за Себе Си в различни страни на Европа, Южна Африка и САЩ.

Уигълсуърд почина в деня на погребението на един свой приятел, като преди това се моли за една болна от рак жена. Връщайки се от погребението, което водил зет му, се осведомил за състоянието на болната. Когато му съобщили, че е малко по-добре, въздъхнал дълбоко и тази въздишка на състрадание съкратила сърцето му. Брадата паднала на гърдите му и без видима болка, той отиде при Господа, Когото обичаше от цялото си сърце.

Подборка от негови проповеди относно духовните дарби

В 1 Кор. 12:1 се обръща внимание на това, че хората трябва добре да разбират същността на духовните дарби. Аз сега забелязвам, че една от големите слабости в Христовата църква е, че царува голямо незнание относно Святия Дух и духовните дарби, макар че Той дойде при нас, за да ни ги възвести. Бог разкрива Своята воля чрез силата и изявата на Своя Дух. Той иска да ни види силни, винаги въоръжени, иска да ни употребява, да ни вижда гладни да приемаме все повече и повече от Неговия Дух. През изминалите години водих много конференции и разбрах, че е по-добре да накараш да говори някой некръстен със Святия Дух, но гладен за всичко, което Бог можеше да го дари, отколкото да накараш да говори някой, който е приел Святия Дух, но е вече сит и самодоволен. Разбира се все пак бих предпочел някого, който е духовно покръстен и се стреми все повече към Бог. Този, който е наситен, не изпитва глад да приема повече Бог, той излиза от пътя. Невъзможно е да се надцени изпълването с Божия Дух.

Не можем да посрещнем успешно нуждите на деня, не можем да покоряваме царства, не можем да постигнем справедливост или да укротим силата на сатана, ако не сме изпълнени постоянно със Святия Дух. Ние четем, че в ранната църква хората са били верни на учението на апостолите, на разчупването на хляба, на молитвите. И за нас е много важно да останем верни на тези неща. Дълги години имах съжителства с така наречените Плимудски братя. Те спазват точно Словото, спазват водното кръщение, не пренебрегват чупенето на хляба и го извършват всяка неделя. Тези хора имат сякаш всичко, освен огън. Наистина притежават дървото, само гдето им липсва огънят. Ако биха го имали, дърветата щяха да се разгорят. Понеже им липсва пламъкът на Святия Дух, в техните събрания липсва Животът.

Един млад мъж, който посещавал техните събрания, приел водното кръщение и Святият Дух го възнаградил с голямо красноречие. Но когато неговите братя чули как говори, излезли извън кожата си. Отишли при баща му и казали: “Трябва да дръпнеш сина си настрана и да му кажеш да престане.” Те не искали да бъде смутен скучния ред и тон на техните събирания. Бащата се обърнал към сина си и му рекъл: “Сине мой, от 20 години до сега не съм чул такова нещо. Ние стигнахме до нашата истина, имаме си твърди правила и не желаем нищо ново, не искаме новото.” Синът отговорил: “Ако такива са волята и планът на Бога, ще бъда послушен, но на мен ми се струва, че не е така.” Когато двамата след това са тръгнали с каруцата за вкъщи, изведнъж конят спрял мирно и неподвижно и не е могъл да върви по-нататък, колелата на каруцата започнали да приплъзват на едно място. Бащата дръпнал юздите, но конят не помръдвал от мястото си. Сега бащата попитал: “Какво смяташ, че се случи?” Синът отговорил: “Ние заседнахме и боксуваме на едно място. Да пази Бог църквата да не заседне и да боксува!” Бог иска да имаме пълно разбиране на духовните дарби, да се стремим сериозно към тях, да се стараем да стъпим на плодотворния път към тях.

Трябва да молим Бог за тези дарове. Много сериозно нещо е да имаш духовно кръщение и въпреки това да заседнеш. Трагедия е, тъжно е ако някой чувства извисеното положение на кръщението само няколко дни. Трябва да бъдем готови да дадем всичко, за да приемем откровението на Божествената истина и силата на Духа. Само това би задоволило Бога.

Един млад руснак прие Святия Дух и получи голяма сила от Всевишния. Тайнството на неговата сила беше в постоянното очакване на Бога. Когато Святият Дух изпълни руснака, започна да му изглежда, че всяко дишане се превръща в молитва. Познавам един мъж, който беше изпълнен със Святия Дух и който проповядваше само, когато знаеше, че е помазан със силата на Бог. Веднъж беше поканен да говори пред събрание на методисти. Събранието трябваше да бъде открито, Святият Дух каза на този човек: “Иди в църквата, аз ще дойда после!” Църквата беше препълнена, а очакваният гост го нямаше. Пасторът на методистите започна да се безпокои и изпрати дъщеря си да види защо госта не се появява. Когато отиде до вратата на стаята му, тя го чу да казва три пъти на висок глас: “Не искам да отида!”

Момичето се върна при баща си и му каза, как чула госта да казва три пъти, че не искал да отиде в методистката църква. Но щом най-после той влезе в църквата и започна да проповядва, силата на Бога се откри по необичаен начин. След това пасторът го попита: “Защо си казал на дъщеря ми, че няма да дойдеш?” Той отговорил: “Зная кога съм изпълнен със Святия Дух. аз съм обикновен човек и казвам на Бога, че не мога да тръгна да проповядвам, без Бог да ми изпрати от Своя Дух. И едва когато бях изпълнен и преизпълнен със Святия Дух, тогава се отправих към събранието.”

О, да! Има сила, благословение, сигурност и спокойствие в присъствието на Святия Дух. Можеш да доловиш Неговото присъствие и да знаеш, че Той е с тебе. Не трябва да пропуснеш нито час, без да чувстваш Неговото присъствие. Щом върху тебе почива Неговата сила, няма да имаш неуспехи. Ще имаш поглед върху всички неща.

“Вие знаете, че когато бяхте езичници, отвличахте се към немите идоли, както и да ви водеха” (12:2). Сега е времето за прошка на езичниците. Когато евреите пренебрегваха благословиите на Бога, Той ги разпръсна и присади неверниците на маслиненото дърво, откъдето евреите се разпръснаха. Нали никога преди това Бог не беше покровителствал народ, който още “не беше народ”. Той присади неверниците, за да изпълни намерението, евангелието да бъде проповядвано пред всички народи, да бъде приет Святия Дух. “Затова ви уведомявам, че никой, който говори с Божия Дух, не казва: да бъде проклет Исус! И никой не може да нарече Исуса Господ, освен със Святия Дух!” Много зли, много измамни духове има напоследък, които искат да отнемат господството и мястото на Исус. Мнозина отварят врата на тези демони и на модерните течения в теологията, теософията,

християнските науки и други. Лошите култове отричат основните истини на Словото Божие. Всички те отричат вечните мъки и наказанието, както и Божествеността на Исус Христос.

Никога няма да видиш, че някой, който е изпаднал в заблуждение, иска кръщение в Святия Дух. И нито един убеден вярващ член на римокатолическата църква няма да иска да получи Святия Дух. Католиците поставят Мария на мястото на Святия Дух.

Покажи ми един единствен католик, който наистина да знае, че е спасен. Никои не може да знае дали е спасен, щом стъпва на грешна основа. Говори с някой католик и ще видиш, че той не знае какво е новородение. Той не може и да знае. По-нататък: ти няма да намериш такъв свидетел на Йехова, който да е кръстен със Святия Дух, защото те не признават Христос като личен Спасител. Знай, нито една църква не може да бъде кръстена със Святия Дух, щом тя не поставя Исус Христос над всичко, ако Той не стои в центъра.

Най-важното е Исус да бъде признат като Господ. Ние можем да се заблуждаваме, да бъдем едностранчиви, ако подчертаваме само Божественото лечение или проповядваме постоянно водното кръщение. Но никога няма да сгрешим, ако славим Исуса Христа, ако определяме място и Го величаем едновременно като Господ и Христос, като истински Бог. Божествената повеля към нас е да бъдем изпълнени с Неговия Дух. Не е достатъчно ако имаме пълна чаша, ние трябва постоянно да разполагаме с препълнена чаша. Тъжно е, ако ти живееш под чертата, защото според Писанието трябва да живееш над чертата. Слава на Бога!

Дарбите са различни, но Духът е същият. Всяко свидетелство на Духа е предназначено да донесе полза. Щом в някое събрание Святия Дух действа и там са били ужасно измъчвани, те са вярвали в дарбите, на пророчествата, но са употребявали тези дарби без силата на Святия Дух. Ние трябва да внимаваме за Святия Дух, за да може да ни покаже кога и как да се задействат тези дарове, които не могат да бъдат употребени без силата на Святия Дух. Аз не зная по-лошо от това хората да се осмеляват да се възползват от дарбите без силата на Духа. Никога не прави това! Бог да те предпази от такова действие. Щом човек е изпълнен със Святия Дух, духовните дарове могат да се проявят без той да е наясно, че ги притежава.

Аз бях на много места, за да помагам и установих, че при помазанието на Святия Дух, в средите на вярващите се извършват чудни неща, щом Господ Бог ги е спуснал. Всеки, който е изпълнен с Бога и с Неговия Дух, може всеки момент да очаква, че някой от деветте дарове ще се изяви в него, без той да знае, че го притежава. Понякога считам, че би било по-добре по всяко време да си изпълнен със Святия Дух и да виждаш свидетелства и чудеса, без да имаш чувството или съзнанието, че притежаваш някой дар. Щом си приел някой духовен дар и ако той е благословен, знай, че ти не бива никога и при никакви условия да го ползваш без силата на Бога. Трябва да е върху теб сила, която дава тласък, за да се прояви дарът. Някои употребяват пророчеството без да бъдат докоснати от Святия Дух, оперират с пророчеството, но носят с това само разруха и бъркотия, разделят и убиват сърца, носят смут и объркване в църковната общност. **Даровете трябва да се изявяват само под силата на Святия Дух.**

Господ ще разреши да бъдеш много опиянен от Неговото присъствие, но ти трябва да бъдеш много трезв сред хората. Много ми се приятни хора, изпълнени със Святия Дух, както онези 120 души в деня на Петдесетница, но не обичам да гледам хора, опиянени не където трябва. Не малки трудности ни създава някой, който е въодушевен в събранието и дойдат хора, които не знаят за какво става дума тук. Ако прогонваш тези хора, тогава те не гледат към Бога, а към тебе. Те осъждат тогава всичко, защото ти не си се опомнил, когато трябва.

Апостол Павел пише: “Защото ако сме отишли до крайности, то е било за Бога; или ако сега умерено мъдруваме, то е заради вас” (II Кор. 5:13). Ти можеш да бъдеш извън себе си, дори да преминеш границата и да се опияниш, от опиянение дори да подкачаш, но това трябва да става, когато му е времето. Много неща са уместни и са приятни за гледане, щом обаче са в Святия Дух. Много неща изглеждат глупави и са си глупави, щом ти си

заобиколен от хора, които не са в Духа. Ние трябва да внимаваме да не проявяваме някое свое духовно възнасяне за сметка на хора, които са в неведение за нашите дела.

Искаш ли да прекараш хубави часове, тогава гледай духовната атмосфера да е пригодена за това, всички хора да са еднакво готови и тогава благословието ще бъде действително.

Хубаво е да се стремим към най-добрите духовни дарове, но трябва да признаем, че най-важното е сами да бъдем изпълнени със Святия Дух. Никога няма да имаш затруднения с хора, които са изпълнени със Святия Дух, но ще имаш затруднения с хора, които се пъчат, че притежават дарби, но не им е дадена силата от Бога. Господ не иска да ни липсват някои дарове, но иска да ни вижда изпълнени по всяко време със Святия Дух, и Самият Той да се проявява чрез даровете. Когато единствената цел е да се прослави Бога, тогава можем да гледаме и да очакваме от Него справедливи дарове. Да се прославя Бога е много по-важно, отколкото да се обожествяват даровете. За всеки дар е необходим Святия Дух.

Трябва да признаваме и да очакваме цялото Триединство, защото даровете са различни, но Духът е Един и Същ; служенията са различни, но Господ е Един и Същ; свидетелствата са различни, но Бог е Един и Същ. Разбираш ли какво би означавало, ако Триединният Бог се разкрие в Своето Триединство на нашите събрания?

Наблюдавай големия котел на локомотива, когато е препълнен с пара. Щом локомотивът е спрял и изпуска малко пара, изглежда, че всичко ще се пръсне. Така е понякога и със светците. Те започват да викат, но не за духовно извисяване. Но тръгне ли локомотивът, тогава парата действа според предназначението си и тегли редицата вагони след локомотива.

Прекрасно е да си изпълнен със Силата на Святия Дух, да Му служиш, като изпълняваш Неговите намерения и цели. Нашите устни могат да произнесат Божествени цитати и сърцата ни могат да бъдат изпълнени с радост, но това става благодарение на дадената ни от Святия Дух сила, която се проявява в нас, за да слави Исус Христос. И щом твоята вяра в Него се оживи и освежи, тогава от тебе, от твоята същност текат потоци от Жива Вода. Святия Дух ще извира от тебе като голяма река и хиляди ще бъдат благословени, защото ти си каналът, по който тече Той. **Най-важното, първото нещо в нашия живот е да внимаваме да бъдем постоянно изпълнени със Святия Дух. Нищо не е по-противно на Господ от това да бъдем нехайни спрямо Неговия Дух. Бог ни заповяда да бъдем пълни със Святия Дух.**

Господ иска да ни вижда да крачим напред, защото не е хубаво, ако постоянно връщаме мислите си към миналото. Трябва да бързаме напред към по-високо ниво на усъвършенстване, където да се осмелим да вярваме в Бога. Той ни декларира, че след като Святия Дух дойде върху нас, ние ще придобием сила. Вярвам, че можем да почувстваме като лавина силата върху нас, само ако имаме очи за нея. Бог ни постави в положение, в което очаква от нас да вземем участие в Неговото последно откровение, че Христос е в нас, и ни казва какво точно означава това. Ние можем да бъдем напълно съпричастни с Христос, ако бъдем преизпълнени със Святия Дух. Само чувството, че сме приети за откровения на по-високо ниво, може да ни донесе защита, че няма да изпаднем в някогашното си старо положение.

Причината, поради която толкова подчертавам важността на преизпълването със Святия Дух, е следната: искам да те откъсна от всички човешки планове и мисли, да те откарам в цялостното откровение на Господ Исус Христос. Искаш ли спокойствие? То е в Исус. Искаш ли да бъдеш защитен от всичко, което в тези последни дни дяволът иска, за да обърка Божиите деца и да ги прелъсти? Приеми и остани непрекъснато изпълнен със Святия Дух, тогава Той ще ти покаже, че всичко, което ти трябва по всяко време, е нашият Господ.

Особено искам да подчертая важността на духовното служение и на духовното откровение, които ни се дават, за да бъдат полезни за всеки. Доколкото ти сам се оставиш на

Господния Дух, дотолкова Той има власт над твоя разум, над твоето сърце, над твоя глас. Святият Дух има властта да ти покаже лицето на Христа, да ти Го представи така, че да Го славиш и то по начин, по който ти не би могъл да го сториш без силата на Духа.

Никога не казвай кога си изпълнен със Святия Дух, а действай! Ти си длъжен да действаш. Когато хората казват, че “трябва” да направят това или онова, тогава то не иде от Святия Дух, а от техния собствен дух, който ги тласна да вършат безполезни и незначителни неща. Мнозина смушават събранието, като крещят. Ако наистина идват и “трябва” да крещят, нека си потърсят някоя изба. Крещенето не може да предизвика възвишено чувство.

Мисля, че ако Святият Дух е над тебе и те предизвиква да говориш, както е редно, това ще предизвика у теб и слушателите възвишено чувство. Събранието няма да се провали, ако ти престанеш да крещиш, като следваш собствения си дух. Кой проваля молитвеното събрание? Този, който започва с Духа и завършва с плътта. Няма нищо по-мило от молитвата, но молитвеното събрание може да се провали щом следваш своя собствен си дух, ако Божият Дух е престанал да действа. Понякога, когато се връщаме от събрание, казваме: “Прекрасна беше проповедта, но пасторът да беше привършил само половин час по-рано!”

Научи се да познаваш кога приключва помазанието на Духа. Тялото ти е храм на Святия Дух и Той изпълва този храм не за прослава на човека, а за прослава на Бога. Ти нямаш право да се отклоняваш от Словото, или по своя воля да го допълваш.

Нека разгледаме въпроса и от другата страна. Бог определя продължителността на събранието и ти не бива да полагаш ръка върху делото на Духа, иначе това ще те доведе до някои затруднения. Но бъди готов да простиш на новопокръстените души, ако те попрекалят. Не си ли спомняш, че и ти някога като тях попрекаляваше, когато в началото се потапяше в пълноводието на духовния живот? Но сега си станал прекалено “трезв”.

Жалко е, че мнозина от нас станаха прекалено трезви и вече не се вълнуват така, както някога. Трябва да молим Бог да ни даде мъдрост, да не ограничаваме Духа или силата на Бога, при проявяването им в нашите събрания. **Искаш ли да имаш църква, изпълнена с живот? Тя трябва да е изпълнена с откровението на Духа. Иначе никой няма да влезе в нея.**

Трябва да молиш Бог да не ни позволява да наблюдаваме духовните неща от гледна точка на делничното. Проповедници, загубили помазанието си, трябва най-напред да се покаят, да се помирят с Бога, за да получат отново помазание. Ние не можем да бъдем употребени, щом сме загубили помазанието на Духа. Ако си изпълнен с Божията милост, няма да съдиш веднага всеки в църквата, а ще се доверяваш всекиму каквото и да става; ще имаш сърце, което вярва на всичко, дори и ако са се случили някои лоши неща, вярваш, че Святият Дух ръководи всичко и внимаваш дали се прославя само Исус и се извършват откровения на души, които имат нужда да опознаят Бога.

Господ иска да ни види доверчиви и радостни. Ние трябва да признаем подобие то си на Исус и да вярваме, че Бог, Всемогъщият бди над всичко. Алелуя!

Святият Дух е Този, Който възвестява Господа Исуса Христа; Този, Който разкрива и подчертава блясъка и великолепието Му. Когато човек е изпълнен със Святия Дух, не е възможно да си държи езика завързан. Можеш ли да ми кажеш, че познаваш някоя безмълвна и кръстена със Святия Дух душа? Такава няма да намериш нито в Писанието, нито извън него. Ние сме изпълнени със Святия Дух, за да прославяме Господа и не трябва да има събрание, което да не хвали, да не слави Господа. Заедно с това искам да ви предпазя от грешни стъпки и от недостатъци, поради забравяне, че сме от плът. Нуждаем се от тялото си, докато сме живи. Но това наше тяло трябва да бъде употребявани и контролирано от Святия Дух. Трябва да разглеждаме телата си като живи, свети и благоуходни Богу приношения.

Всяка част от нашето тяло трябва да бъде пречистена и осветена, за да действа в хармония със Святия Дух. Моите очи бяха осветени от деня, в който прочетох притчата

какво казва Бог за намигването с очи (Пр. 6:13; 10:10). Никога повече не съм намигвал. Считаю, че очите ми трябва да бъдат така пречистени, че винаги да бъдат готови за употреба от Господа. Духът Господен ще вложи в нас състрадание към другите души, четящо се в нашите очи.

Бог никога не променя реда на нещата, а редът е такъв: най-напред е материалното и след това идва духовното. Например ако започнеш да се молиш, първата дума може да бъде за материалното, втората може би ще бъде в силата на Духа. Ти започваш, но Бог завършва. Ти започваш да говориш, а Духът определя изказването, това, което Той иска да оповести.

Хиляди се стремяха към прекрасните благословения, но не можах да ги получа, защото не пожелах да прекратя извън естественото, да се доверя на Господа, да повярват, че Той може да ги вземе в сферата на свръхестественото. Щом приемеш Святия Дух, получаваш и Божествен дар, в който са всички дарове на Духа. Бъди сигурен, ти няма да започнеш преди да си се отдал на Бога и да си изпълнен с Духа. Ако нашите действия са предизвикани от страх, ако ние сме отдадени на страха, тогава се предаваме в ръцете на сатана. Той шепти: "Това всичко е твоя собственост." Той е лъжец. Аз стигнах до следното убеждение: ако разпалвам Святия Дух, тогава няма да бъда повече нерешителен, да говоря с езика си. Аз ще говоря, а Духът Господен ще ми даде изказанието и неговото тълкувание.

Намирам, че винаги, когато се отдам Господу, Той ме докосва Божествено, получавам главните мисли от Святия Дух и събранието оживява - оживява чрез вярата.

Да приемем, че посетиш събрание на вярата и вярваш, че ще срещнеш там Бог. Но може би тъкмо тогава евангелистът не е в истинска хармония и няма връзка с Бога. Участниците в събранието не получават това, което Бог иска да им даде. Господ знае това. Той знае, че Неговите деца са гладни. Какво ще се случи? Може би ще вземе най-малките съдове и ще положи в тях Силата Си. Ако те, чедата на Бога, се отдадат на Духа, ще им се развържат езиците, Господ ще им даде изказание и тълкувание. **Господната община трябва да търси храна, а Господ ще намери средства да говори с чедата Си.** Петдесетните не могат да се задоволяват с някакво обикновено послание. Те са в съприкосновение с Божествените неща. Те чувстват, ако нещо липсва на събранието, поглеждат към Бог и Той им дава това, което им липсва. Щом сме изпълнени със Святия Дух, ние губим понятие какво притежаваме. Нашето възприятие е така ограничено, че не можем да разберем какво притежаваме. Единственият път да познаеш силата, която ни се дава, е повишената активност, щом служенето и манифестацията на Святия Дух се проявяват чрез нас.

Мислиш ли, че Петър и Йоана знаеха какво притежаваха, когато тръгнаха нагоре към храма, за да се молят? Те бяха ограничени само в намерението си да бъдат приети от Бога. Колкото по-близо отиваме до Бога, толкова по-ясно ни обзема съзнанието за това колко беден е човекът и започваме да викаме към Исуса: "Аз съм недостоен, аз съм нечист!" Но Господ ще ни изпрати Своята Скъпа Кръв, Своите пламтящи вългени и ще бъдем пречистени, облагородени и избрани, за да работим за Него, въоръжени със силата на Неговия Дух.

Бог изпрати изливането на Духа, за да прозрем своята синовност, а това означава: ние сме синове на Бога, мъже на силата, трябва да бъдем подобни на Господа Исуса, да притежаваме силата на синовността, силата, която може да задуши слабостта.

Кръщението с Духа ни прави синове на Бога, въоръжени с дарбите на кръщението. Слава на Бога! Трябва да осъзнаем своето човешко несъвършенство, своята ограниченост, но не бива да ограничаваме Святия Дух, дошъл да живее в нас. Трябва да вярваме, че откакто Святия Дух се спусна над нас, сме наистина синове на Бога, въоръжени с Божествена сила.

Никога не казвай, че ти не можеш да бъдеш такъв. За този, който вярва, всичко е възможно. Потопи се вътре в дълбочината на Духа и вярвай: Бог има всичко за теб и ти можеш да направиш всичко чрез Него! Само чрез Него, Който те прави силен!

Словото на познанието и вярата

“Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание чрез същия Дух” (I Кор. 12:8). Ние още не сме преминали по този път. Мисля, че сатана има много приемливи фрази, които днес са по-примамливи от вчера, но смятам също, че цялостното признаване на силата и великолепието на Бога на тази земя може да срази всяка примамка на сатана. В четвърта глава на Ефесяни се казва, че трябва да се стремим да поддържаме единството с Духа чрез съюза си с мира, защото това е едно тяло и един Дух, един Господ, една вяра, едно кръщение и един Бог и Отец за нас всички. Кръщението трябва да ни обедини в едно цяло. Павел ни казва в I Коринтяни 12 и 13 глава, че чрез Духа сме кръстени всички в едно тяло и сме проникнати от един Дух.

Божествен промисъл е, че говорим еднакво. Имаме цялостно откровение на Духа и виждаме еднакво. Павел попита коринтяните дали Христос е делим. Щом Светият Дух има пълен контрол, тогава Христос никога не се е делил, Неговото тяло не е делимо. Деленията и разделенията са продукт на телесния дух. Много е важно, че откриването на Словото на знанието заема постоянно централно място в нас. Откровението на Божиите тайни ни е дадено чрез Духа. Затова трябва да притежаваме свръхестественото Слово на знание, за да споделим с другите нещата, които ни открива Светия Дух. Той ни открива Христос в цялото Негово великолепие и ни Го показва от началото до края на Светото Писание.

Това е Светото Писание, което ни прави умни и щастливи, което ни открива висините на небесното царство и цялата Божествена воля. Има хиляди хора, които четат и изследват Словото Божие, но това за тях не е нещо обновяващо. Без Духа, Библията представлява набор от мъртви букви. Словото Божие никога не може да ни обнови и направи силни без Духа.

Словата, които говореше Христос, не бяха мъртви думи, а Дух и Живот. Божествена промисъл е, че Живото Слово, Словото на Истината, Словото на Бога, Свръхестественото Слово на знанието трябва да излиза от нас посредством Силата на Божия Дух. Светият Дух е Този, Който придвижва изказванията на нашите устни и откровенията на всички Божии промисли. Чедото Божие трябва да жадува за Словото и не трябва да знае и познава нищо друго, освен Словото - Исус. “Човек живее не само от хляба, а от всяка дума, която иде от устата на Бог.” Тъй като ние се изхранваме от Словото и размишляваме за посланието, което се съдържа в Него, Светият Дух може да оживи всичко, което чувстваме и чрез нас да предизвика Словото на знанието, което също ще ни изпълни със сила и живот така, както Духът Божий се спусна над светиите и им даде вдъхновеното Писание.

В началото Бог вдъхна живот на Писанието, а чрез същия Дух, Писанието сега трябва да излиза от нас жизнено и живо, мощно и по-остро от двустър меч.

С даровете на Духа би трябвало да дойдат и плодовете на Духа. С мъдростта ние би трябвало да имаме любов, със знанието - радост, а третият дар - вярата винаги се съпровожда от мира. Вярата винаги е спокойна. Вярата се радва за много неща. Здравето иде чрез вяра, чрез милост и е Дар Божий. Ние биваме носени от силата Божия чрез вярата. Бог дава вяра и никой не може да я отнеме. Чрез нея имаме сила да навлизаме в най-трудните неща на Бога.

Има три нива на вярата: спасяваща вяра, което е Дар Божий, вяра в Исуса Христа и Дара на вярата. Спомнете си думите от 26-та глава в Деяния, които Господ Исус каза на Павел - че трябва да отиде при езичниците и **“да им отвори очите, та да се обърнат от тъмнината към светлината, от властта на сатана към Бога и да приемат прощение на греховете чрез вяра в Мене”**. О, тази прекрасна вяра в Господ Исус!

Твоята вяра има край, има някаква крайна точка. Колко често стигах до тази точка, когато трябваше да кажа на Господа: “Употребих цялата вяра, която имам.” Тогава Той положи върху мен Своята Собствена вяра. Един от нашите работници ми каза по Коледа:

“Никога портмонето ми не е било по-празно, отколкото е сега.” Аз отговорих: “Прославяй Бога! Точно сега си пред входа на Божиите богатства.” Едва щом сме в края на нашите богатства, можем да навлезем в богатствата на Бога. **Едва когато вече нищо нямаме, можем да притежаваме всичко.** Господ винаги ще те срещне, щом ходиш в пътя на вярата.

Веднъж бях в Ирландия, отидох до една къща и казах на жената, която дойде на вратата: “Тук ли е брат Валес?” Тя отговори: “О, той замина за Бангор, но Бог те изпрати при мен. Трябваш ми. Влез.” Каза ми, че мъжът ѝ бил дякон в църквата в Пресбург. Тя самата приела кръщението докато била член на същата църква, но приела кръщението не като Божий Дар. Хората от църквата казали на мъжа ѝ: “Това не може да продължи така. Не те искаме повече за дякон в нашата църква и жена ти не е повече желана при нас.” Мъжът се ядосал, бил огорчен и домът, който някога бил мирен, бил обзет от зъл дух. Най-накрая напуснал дома без да остави на жена си никакви пари. Жената ме попита какво трябва да направи. Отдадохме се на молитва и преди още да са минали пет минути, жената беше обхваната мощно от Святия Дух, казах ѝ: “Седни ей там и нека те питам. Често ли си така в Духа?” Тя каза: “Да, че какво бих могла да направя без Святия Дух?” Аз ѝ казах: “Положението е в твоите ръце. Словото на Бог е, че ти си в сила да излекуваш мъжа си! Повярвай на Божествените Слова. Сега най-напред трябва да се молим твоят мъж да се върне тази вечер.” Тя каза: “Зная, че той няма да направи това.” Аз ѝ казах: “Ако двамата сме единни, това ще стане.” Тя каза: “Съгласна съм.” Аз ѝ казах: “Когато се върне в къщи, покажи му всичката мислима любов, дай му разточително всичко. Ако не иска да чуе какво ще му кажеш, остави го да си легне. Положението е в твоите ръце. Падни на колене пред Бога и остави мъжа си на Господа. Навлез навътре във великолепието, както днес навлезе в него. И понеже Святия Дух се моли чрез тебе, ще видиш, че Бог може да изпълни всички желания на сърцето ти.” Месец по-късно видях тази сестра на една конференция. Тя ми разказа, че същата вечер мъжът ѝ се върнал и си легнал, а тя се е молила до пълната победа, а после положила ръце върху него. В момента, когато сторила това, той започнал да вика за милост. Господ го спасил и кръстил със Святия Дух.

Силата на Бог излиза извън нашите мисли. Трудността е в това, че ние нямаме силата на Бог в цялото ѝ откровение, поради ограничените си мисли, но ако отидем по-нататък и дадем място на Бога, тогава няма граници за това, което нашият Безграничен Бог може да направи в отговор на безграничната ни вяра. Вие никога няма да получите нещо, ако не сте в непрекъснат бяг за цялата сила на Бог.

Веднъж, когато в 11 часа се върнах от събрание вкъщи, видях, че жена ми я няма. Попитах къде е. Казаха ми, че отишла при Митчелови. През деня видях Митчел, а знаех, че той е вече в края на живота си. Знаех, че ако Господ не предприеме нещо, Митчел едва ли щеше да доживее до нощта. Мнозина са тези, които се отдават на болестта, а не се отдават на Господ Исус Христос. Бяха ме закарали при една жена, която бе на умираше. Попитах я какво чувство има, а тя ми отговори: “Имам вяра, аз вярвам.” Казах ѝ: “Вие знаете, че нямате вяра; знаете, че умираете. Това, което чувствате не е вяра, а само празни думи.” Има разлика между празните думи и вярата. Видях, че тя беше в ръцете на дявола. Никаква възможност нямаше да остане жива, ако дяволът не бъде прогонен от къщата. Мразя дявола! Извиках силно: “Излез, дяволе! Излез ти, дяволе на смъртта! Заповядвам ти в името на Исус да излезеш!”

Само след минута жената се изправи победоносно на крака. Да се върна пак на случая с брат Митчел. Бързах нагоре към неговата къща. Когато я приближих, чух ужасяващи крясъци и писъци. Вече знаех, че нещо се е случило. Когато на стълбището срещнах госпожа Митчел и попитах какво се е случило, тя отговори: “Мъртъв е. Той умря.” Минах покрай нея, без да кажа нищо, влязох в стаята и веднага видях, че Митчел е наистина мъртъв. Не можах да разбера защо, но веднага започнах да се моля. Жена ми все се страхуваше, че бих могъл да прекаля и да отида далеч. Тя ме хвана и каза: “Нищо не прави. Не виждаш ли, че е мъртъв?” Но аз продължих да се моля. Отидох толкова далеч, че с вярата си трогнах Бог. Вярата ми в

Господ Исус ме грабна изцяло, завладя сърцето ми и аз виках: “Той живее! Той живее!” И наистина Той живее и до днес. Има разлика между нашето вярване и вярата на Господ Исус.

Необходима е вярата на Господа Исуса. Вашата вяра може да стигне до мястото на съмнението. Вярата на Христос никога не се люшка. Ако имаш вярата на Христос, всичко е в ред. Ако имаш такава вяра, че да не виждаш нещата каквито изглеждат, ще се увериш как нещата в природата отстъпват място на Духа и как преходното отстъпва място на вечното.

Преди доста години бях на събрание в един лагер в Калифорния, където се случиха велики дела. Дойде един мъж, който беше напълно глух. Молих се за него и знаех, че Бог ще го излекува. После настъпи пробата. Той все искаше да седи на стол до трибуната, да бъде близо до мен, наостряше уши и искаше да улови всичко, което казвам. Дяволът говореше: “Не е излекуван.” Аз обяснявах: “Излекуван е.” Така продължи три седмици. После дойде откровението и той можеше да чува от приблизително 55 метра. Когато се отпушваха ушите му, това беше за него толкова преживяване, че искаше да прекъсва събранието и да казва на всеки поотделно, как чува. Той чува прекрасно и до днес. Ако бъдем устойчиви във вярата си, ще видим в цялостното откровение това, което вярваме. Хората ми казват: “Имаш ли дара на вярата?” Обяснявам: “Това е важна дарба, но за нас е още по-важно всяка минута да се приближаваме по-близо до Бога. Когато днес гледам Словото Божие, намирам, че Неговото въздействие върху мен сега е по-голямо от вчера. Това е най-възвишената, най-радостната истина, която Бог уголемява! Няма нищо мъртво, сухо или безплодно в този живот на Духа; Бог ни въздига все по-нагоре и понеже ние все повече сме въввлечени от този Дух, нашата вяра ще се превърне в потребност. Така се изявява дарбата на вярата. Ти виждаш цел и знаеш, че твоята собствена вяра не е нищо в този случай.

Неотдавна бях в Сан Франциско. Седях в трамвая и видях, че на улицата някакъв младеж се превиваше от болка. Казах: “Остави ме да слеза!” Забързах натам, където беше момчето. Превиваше се поради спазми в стомаха. В името на Исуса положих ръце върху стомаха му. Момчето подскочи и ме погледна учудено. То беше изцяло освободено от болките.

Дарбата на вярата беше тази, която се осмели да действа. Когато сме в Духа, Духът Божий предизвиква тази Дарба да действа навсякъде и по всяко време. Когато Духът Божий действа посредством тази дарба в някой човек, тогава Той му дава знание какво иска да направи Бог. Когато човекът с изсъхналата ръка беше в синагогата, Исус накара всички хора да видят какво ще стане. Дарбата на вярата винаги знае резултата. Той каза на човека: “Простри си ръката!” Неговото Слово имаше съзидателна сила, Той не живееше в пътя на спекулациите. Той говореше и тогава стана нещо. В началото Той рече и светът се създаде.

Когато Бог говори днес, тези неща трябва да стават. Той е Син Божий и дойде да ни възвърне синовната обич. Той беше първият плод на възкресението и ни призовава да бъдем първи плодове, същият първи плод, както Той Самият. Това е много важно. Ти не можеш да имаш Дарове само, защото ги пожелавах по чисто човешки начин. Святият Дух ги разпределя така, както Самият Той иска. Бог не може да довери на всеки Дарби.

Веднъж бях на събрание, в което присъстваха голям брой лекари, известни хора и много свещеници. Това беше конференция и силата на Бога беше паднала върху събранието. Едно плахо малко момиче, което чакаше на масата, откри своята душа на Господа, беше изпълнено от Святия Дух и започна да говори с езика си. Всички тези големи мъже проточиха вратове, погледнаха насреща да видят какво стана и питаха: “Кое е това момиче?” После научиха, че това е слугинята. Никой не я възприе като слугиня. Тези неща са присъдени да бъдат извършвани от умни и надарени хора, а малките и плахите деца са тези, които ги приемат!

Не можем да притежаваме вяра, ако постоянно чакаме да бъдем оценявани. Човек, който върви с Бога, не чака да бъде оценяван от хората. Бог цени човека, чийто дух е съкрушен. Какво мога да направя и да постигна? Толкова много хора желаят да постигнат

големи неща и да бъде забелязано. Но всъщност **само този, който не иска да бъде забелязан, а да остане скрит може да бъде използван от Бога. Моят Господ Исус никога не казва, че може да направи нещо, Той направо го прави.** Когато траурното шествие в град Наин тръгна и синът на вдовицата лежеше в носилката, Той каза: “Стани!” и върна на вдовицата сина ѝ. Той съчувстваше. Ти и аз никога не бихме направили нещо, ако то не е предизвикано от състраданието. Никога няма да можем да отстраним раковото образувание, ако не сме дълбоко напоени от силата на Святия Дух и да предизвикаме чрез себе си състраданието на Христос. Това го усещам във всичко, което моят Господ върши.

Той казваше, че не върши нищо, а някой друг в Него извършва делата. Какво свещено подчинение! Той е само инструмент за прослава на Бога. Стигнахме ли до това ниво, че да се осмелим да протегнем ръка към дарбата? От 13-та глава на I Коринтяни се вижда, че когато човек има вяра, с която могат да се преместват планини, а не притежава любов, нищо не го ползва. Ако моята любов в Бога е такава, че отдавам постоянна слава на Бога, само тогава могат да ми се открият Дарбите. Бог иска да бъде открит и иска да открие Славата Си пред угнетените души, защото страхливото сърце не може да има дарба на Духа.

Има две необходими неща: първо любов и второ вяра, която ще предизвика Бог да изпълни Словото Си. Когато бях кръстен, преживях прекрасно време и говорих в Духа, но после не говорих езици. Един ден, когато помагах на някого, Господ ми върна отново говоренето в Духа. В един друг ден си вървах нагоре по улицата и дълго време говорих на чужди езици. Няколко градинари си работеха. Повдигнаха глави, за да видят какво става. Аз рекох: “Господи, Ти казваше, че ако някой говори езици, той трябва да се моли за тълкуването. Моля Те за тълкуванието. Ще остана тук, на това място на улицата, докато получа от Теб тълкуванието.” От него час нататък Господ винаги ми дава тълкувания.

Веднъж бях в един английски град. Там се свързах със стар свещеник от епископалната църква. Той ме покани в библиотеката. Не съм чувал нищо по-сладко от молитвените слова, които старият човек произнасяше, когато падна да се моли на колене. Той започна така: “Господи, направи ме свят! Освети ме, Господи!” Извиках: “Събудете се! Събудете се сега! Станете и седнете в креслото си!” Той седна и ме гледаше. Казах му: “Аз смятах, че сте вече осветен.” Той отвърна с “да”. “Защо молите Бога за нещо, което вече е направил?” Той започна да се смее и да говори на чужди езици. Нека да се преселим в царството на вярата!

Дарове за изцеление и чудеса

Бог ни даде много в тези последни дни, а където е дадено много, много ще бъде искано. “Вие сте солта на земята. Но ако солта обезсолее с какво ще се осоли? Тая вече за нищо не струва, освен да се изхвърли навън и да се тъпче от хората.” Подобна мисъл изказа Христос, когато говореше за лозата: “Който не остане в Мен, ще бъде изхвърлен като суха пръчка в огъня.” Каза още: “Ако останете в Мен и Словото Ми остане във вас, каквото и да попросите, ще ви се даде!” Ние крачим ли заедно с Господа, ако сме обезсолена сол и изсъхнала лоза?

Едно нещо трябва да направим: да забравим какво е под нас, да забравим грешките и благословиите и да посегнем към това, което е пред нас, да протегнем ръка към целта, към съкровището на небесното призвание на Бога в Исуса Христа.

Години наред Господ ме учи да крача напред и ме предпазва от спъване и сковавване.

Когато бях в методистката църква знаех, че съм спасен. Толкова сигурен бях, че всичко си е наред, но Господ каза: “Ела, излез от тази църква!” и аз излязох. Когато бях заедно с така наречените “братя” знаех, че всичко е добре, но Господ извика отново: “Ела, излез!” Тогава отидох в Армията на спасението. В нея имаше живот и навсякъде гореше нейният огън, но после тази Армия се забърка в човешките дела, огънят угасна и Господ извика: “Ела, излез!” И така я напуснах. Тъй напусках три пъти. Мисля, че Петдесетното движение, в което сме ние сега, е най-доброто движение в света, но изглежда, че Господ разполага с нещо

още по-добро. **Бог не може да употреби никого, който не иска повече от Него, който не е жаден и гладен за Неговата справедливост.** Бог ни заповядва да се стремим сериозно към духовните дарби, да се стремим към всичко, което увеличава Неговата слава. Трябва да гледаме как действат Дарбите на лекуването и чудото. Някои мислят, че при нас трябва да се появи дарбата на разпознаване на духовете, заедно с дарбите за лекуване и чудеса, но аз считам, че Бог ни дава откровения, когато се занимаваме с болни. Някои смятат, че притежават дарбата да разпознават, но ако се опитат да приложат тази дарба поне 12 месеца над себе си, тогава няма да искат това разпознаване. Дарбата за разпознаване няма нищо общо с критиката и укора. Бих бил доволен, ако в нашите петдесетни среди се гледа с друга представа към дара на любовта. Дарбите на лекуването са от различно естество. Почти всеки случай е друг.

Никога не съм по-щастлив в Господа отколкото, когато седя на леглото на някой болен. Най-много Божествени откровения получавам, когато се грижа за болния. Тогава Господ открива Своето присъствие. Тогава можеш да установиш състоянието на болния. Знаеш, че трябва да се изпълниш със Святия Дух, за да можеш да действаш при тези условия. Когато хората са болни, те знаят обикновено три Библейски места. Те знаят за тръна в тялото на Павел, за слабия стомах на Тимотей, поради което той иска да пийне малко вино, и че Павел не изоставя никого болен. Мнозина мислят, че имат тръни в тялото си. Главното обаче, е да се установи състоянието на болния. Щом имаш служене в силата на Духа, Той ще ти покаже какво най-много ще помогне на болния и как да се разгори пламъка на неговата вяра.

Когато още упражнявах професията си на тенекеджия, много обичах да се моля за болни. Често ме викаха спешно и понякога няхах време да си измия ръцете дори; с черните си ръце им проповядвах, но сърцето ми гореше от любов. О, сърцето ти трябва да тупти ведно със сърцето на болния, с милостта на Бога трябва да слезеш до дъното на рака - тогава ще се задействат Дарбите на Духа.

Веднъж бях повикан в 10 часа вечерта да се моля за едно младо момиче, на което лекарят вече не можел да помогне. То имаше туберкулоза. Когато го погледнах, разбрах: всичко ще бъде напразно, ако Бог не направи нещо. Обърнах се към майката, към другите деца и казах: “Вървете да спите!” Те не искаха. “Добре, казах аз, взех си палтото и поисках да си вървя. Всички извикаха: “Ако останеш, ще отидем да си легнем!” Знаех, че **Бог не върши нищо в атмосфера на човешко състрадание и безверие.** Останах. Коленичих пред леглото и се видях лице в лице със смъртта и дявола. Но Господ можеше да промени най-лошите състояния и да доказва, че е Всемогъщ. Започна борбата. Изглеждаше, че небето е затворено.

Молих се от 23 до 3.30 часа сутринта. Видях да изчезва светлината от лицето на страдащото момиче, то си отиваше. Дяволът шептеше: “Ти не успя. Момичето ще умре под твоите ръце.” Казах: “Това не бива да стане, Господи! Ти не ме изпрати тук напразно. Сега е време да откриеш Силата Си!” В ума ми беше онова място в Библията: “мъжете се молят без съмнение”. Смъртта отстъпи. Аз знаех, че Бог е велик и някога разцепи вълните на Червено море, **Той е велик и сега.** Погледнах към прозореца и в този момент се появи образа на Исус, сякаш милиони лъчи се разпръсваха от Него. Когато Той погледна към умиращото момиче, цветът на лицето му започна да се възвръща, то помръдна и заспа. Събуди се рано сутринта, облече се и седна на пианото. То засвири и запя една прекрасна песен. Майката, братът и сестрата влязоха да слушат. Господ Си свърши работата. Стана чудо. Господ върви заедно с нас по всички трудни пътища. Благодаря Му за такива трудни случаи.

Господ ни избра да Му служим с цялото си сърце. Той иска невестата на Неговото сърце и Дух да бъде с Него и да върши, което Той върши. Тук стана чудо. Дробовете на момичето бяха съсипани, но Господ направи така, че да оздравеят. **Кротостта**, този плод на духа, трябва да съпровожда дарбата за лекуване. Щом Бог е дал някому Дарба на лекуването, Той трябва да го употреби изпълнен със състрадание. По всяко време трябва да е готов да

изрече утешителни слова. Безпомощността и отчаянието на болния могат да бъдат облекчени, ако притежаващият Дарбата на лекуването понесе част от тях. Нашият Господ Исус е пълен със състрадание, каквото и ние трябва да притежаваме, ако искаме да помогнем на страдащите.

Знаем, че има случаи, в които трябва да бъдем сурови. Но тогава няма да се бориш с болната личност, а със самия сатана, който държи дадения болен в плана си. Сърцето ти пак е пълно с любов и милост, но в свещения гняв ти повеляваш на сатана да напусне мястото, което е заел у болния. Значи ти имаш работа не с болния, а със злия дух дотогава, докато той бъде прогонен в името на Господа. Много от болестите биват предизвикани от неочаквани лоши обрати в живота и от други зли неща, защото в такива случаи сатана заема място в човешкото тяло. Тези зли неща трябва да бъдат признати, споделени, да бъдат изповядани. Едва тогава може да се действа в името на Исуса. Виж онова място в I Йоан 4 глава: **“По-велик е Оня, който е във вас, от онзи, който е в света.”** Проумей, че ти не си този, който си има работа със злото, а Господ е Този, Който е по-велик. Прекрасно е да бъдеш изпълнен с Него! Ти не се осмеляваш да действаш самостоятелно, от себе си, но Този в тебе носи победата - устата ти, мислите ти, цялото ти същество биват обработени от Господа и биват изпълнени от Него. Нека се събудим и вярваме в Бога. Преди Бог да ме докара до това място, Той ме пречупи хиляди пъти. Аз плачех, виках и прекарах много нощи в борба. Докато не бъдеш снизен, не можеш да притежаваш тази кротост и сърдечна милост. Дарбите на лекуването и на чудото не могат да действат чрез нас ако не стоим в Божията сила, която Той дава, ако не стоим във вярата, във вярата дори и тогава, когато вече всичко е направено.

Виждали сме прекрасни откровения за силата на Бога, може да видим и още по-големи. Но не мисли, че Дарбите на Духа ще падат в ръцете ти като зрели ябълки. **По определен начин ти ще платиш за всичко, което си получил.** Трябва да се стремим към най-големите и най-добрите Дарби на Духа, но и да кажем Амин за това, че Бог ни учи да станем боязливи и употребяеми съдове, чрез които Той Самият може да действа със силата на Святия Дух.

Разпознаване на духове

“на друг да разпознава духовете” (I Кор. 12:10). Има голяма разлика между естествено и духовно разпознаване. Ако разгледаме естественото разпознаване, ще намерим много хора, които са тежко обременени и намират грешки в своите най-близки. За такива хора важи шеста глава от Лука: “Защо гледаш съчицата в окоето на брат си, а не забелязваш гредата в твоето око?” Искаш ли да прилагаш този естествен “талант” за разпознаване, тогава приложи го на себе си поне 12 месеца и ще намериш толкова много недостатъци, че ще ти мине желанието да се оглеждаш за недостатъците на другите. В шеста глава на Исаия четем, че пророкът казал в присъствието на Бог, че дори и устните му са нечисти, че всичко в него било нечисто. И все пак, слава на Бога! И днес има още разпален огън, огнено кръщение, чистилице за сърцето и ума, обновление на духа. Много е важно огънят на Бог да донесе езици.

В I Йоан 4:1 четем: “възлюбени, не вярвайте на всеки дух, но изпитвайте духовете дали са от Бог.” И по-нататък: “Всеки дух, който изповяда, че Исус Христос дойде в плът, е от Бог; а някой дух, който не изповяда, че е от Спасителя, не е от Бог и това е духът на Антихрист, за когото сте чували, че иде и сега е вече в света.” От време на време, когато видя хора, които са под силата на злото или са имали пристъп, съм казвал на тези дяволски сили: “Исус в плът ли дойде?” А те отговарят изведнъж: “Не!” Понякога те мълчат, защото не искат да признаят, че Исус е дошъл в плът. Въз основа на по-нататъшни констатации на Йоан, “че по-велик е Оня, Който е във вас от този, който е в света” можеш да действаш от името на Господа Исуса Христа, да заповядаш на тези сили да излязат. Като петдесетни

трябва да познаваме коварството и тактиката на злото, да сме в състояние да изхвърляме дяволските сили.

Някога проповядвах в Дончестър (Англия) за вярата и известен брой хора бяха спасени. Там беше един човек, който много се разчувства от това, което чуваше и виждаше. Неговото коляно беше вдървено. То беше увито с много плат и като се върнал вкъщи, казал на жена си: “Посланието, което пасторът отправи, ме развълнува истински. Искам да действаш по начина на пастора и да бъда излекуван. Бъди и ти с мен!” Той хванал коляното с двете си ръце и заповядал: “Излез навън, сатана, в името на Исуса!” После извикал: “Добре е, жено!” и свалил превръзката. Коляното оздравяло. Следващата вечер посетил събранието на методистите.

Много млади хора там се оплаквали от тежки болести. В името на Исуса той отправял заповеди към онези болести, причина за които бил дяволът. И вярата му във величието на Исуса му помогнала да постигне победа над врага.

Бях в Гьотеберг, Швеция. Помолиха ме да водя едно събрание. Когато събранието беше в разгара си, един мъж се строполи на пода пред входа и злият дух го обзе изцяло. Изтичах до вратата и заповядах: “Сатана, въл! Излизай! В името на Исуса, излез!” После заповядах на човека да стане и да тръгне. Не зная дали някой друг освен моят преводач разбираше какво казвам, защото говорих на английски. Но демоните в Швеция се вслушаха в заповедите ми и напуснаха мъжа. Подобен случай преживях и в един друг град на Швеция.

Дяволът се опитва да се вселява в телата, посредством всички сетива. Веднъж при мен беше докарана млада жена, влюбена в пастор. Той обаче не искаше да се ожени за нея. Дяволът използва случая, за да я изкара извън равновесие. В такова състояние ми я докараха от далече, от около 400 км. Малко преди това приела Духовно кръщение.

Ще попиташ: “Как е останало място за дявола, след като е била кръстена в Святия Дух?” Нашата единствена сигурност е постоянно да бъдеш изпълнен със Святия Дух. Не трябва да забравяме Димас. Можем да предположим, че той е бил кръстен в Святия Дух, защото е бил съратник на Павел. И въпреки това, дяволът успя да го докара до там - да предпочете света и той да тръгне по света. Веднага познах злия дух в момичето и заповядах в името на Исус да я напусне. Беше голяма радост за мен да я представя на събранието здрава.

Има живот в пълна свобода и в него Бог иска да ни види. Когато забележа, че моето спокойствие е някак нарушено, зная, че сатана действа. Как и поради какво съм сигурен в това? Защото Бог пророкува да пазим сърцата си в пълен мир. Павел ни казва, че трябва да дадем телата си в жертва на Бога - жива, свята и благодатна, което е и съдържанието на нашето послушание. Павел ни казва да се променяме чрез обновление на сетивата, по които ще бъде проверено каква е Божията воля. В 4 глава на Филипяни четем: “Най-после, братя, всичко, що е истинно, ако има нещо добродетелно и ако има нещо похвално, това зачитайте.” Ако зачитаме това, което е чисто, ще бъдем и ние чисти; ако се замисляме за праведното, ще бъдем и ние праведни и ако в нашите мисли е Господ, ще бъдем като Него. Нас ни оформя това, което гледаме. Искаме ли да разпознаваме духовете, трябва да останем с Него. Той ще даде откровение и ще разбулва сатанинските сили. В Австралия бях на едно място, където имаше доста разведени семейства. Сатана беше направил тъй, че мъжете да напуснат жените си. Постараха се да си основат един вид нова общност, това е сатана. Дано Господ ни спаси от такива лоши явления. Няма по-добър спътник в живота от този, който Бог ти дава. Видях толкова много съкрушени сърца и разрушени домове. Господ трябва да ни даде откровение за тези изкушаващи духове, искащи да ни омагьосат чрез някакво мнимо благочестие, чрез някаква мнима духовност, за да злепоставят делото на Бога. Такива неща нямат нищо общо със святостта. Зад тях е скрита плътта и над тях господстват сатанински сили. Искан ли сатаната да те забърка в такива работи, веднага търси убежище в Исуса - Той ще те освободи!

Посредством Святия Дух получаваме дарбата за разпознаване. Щом се стремим към това, ще получим необходимите откровения, за да разпознаем сатанинските сили, които искат да ни провалят. В нашите събрания идват спиритисти и хора от така наречените християнски науки. Трябва да си в състояние да срещнеш такива духове. Те не могат да имат сила над нашето събрание, но ти трябва да разпознаеш и разобличиш тия духове. Не си играй с тях, а ги разобличи! Помни предупреждението на Господ, че крадецът иде, за да краде, да руши и да убива. Преди сатана да изпрати духовете си, трябва да намери отворена врата. Чуй какво казва Светото Писание: “Лукавият не се приближава към Него” (I Йоан 5:18). “Господ ще те пази от всяко зло; ще пази душата ти” (Пс. 12:7). Кога и как намира сатана отворена врата? Когато светиите престанат да търсят святост, чистота, справедливост и истина; когато престанат да се молят и да четат Библията - тогава те се отварят за плътта и тогава иде сатана. Често болестта е следствие на непослушание. Давид казва: “Преди да бъда унизен, събърквам”.

Търси Господ и Той ще освети всяка твоя мисъл, докато бъдеш проникнат от желанието да бъдеш само с Бог и с истинската святост, за което ти беше създаден от Него.

О, тази святост! Можем ли да стигнем до нея? Разбира се, да. Всеки дъх, всеки повей от греха трябва да изчезне. Бог може да изчисти всяка мисъл. Чрез Него можем да намразим всеки грях и да заобичаеме справедливостта. Той изема всяко каменно сърце и го напръсква с Жива Вода. **Кога Той прави това? Тогава, когато Го търсиш, за да постигнеш чистота.**

Дарба за пророкуване

В 1 Коринтяни 12 глава, Павел говори за различните дарби на духа и споменава за дарбата на пророкуване. Важността на тази дарба разбираме от 14 глава. В нея пише, че ние се стремим към любов и към духовни дарби, но най-много да се стремим към пророкуване. После виждаме, че който пророкува, говори на хората за съзидание, за предупреждение и за утеха. Поради това е важно да се оповести тази дарба в Христовата общност, за да могат светиите да действуват силно и изпълнени с утеха. Но трябва да внимаваме да се знаят и други дарби, чрез силата и помазанието на Святия Дух, за да може да разбере всеки, който слуша някакво пророчество, че то е от Бога и служи за съзидание.

Чрез помазаните пророци, Святия Дух споделя дълбинните идеи на Бога. Предсказанията възвисяват и просветляват истината. Те не произхождат от преднамерени разсъждения. Те са нещо много по-дълбоко. Чрез предсказанията разбираме смисъла и намерението на Господ и когато приемаме тези благословени думи, нашата църква е поставена в прекрасна духовна атмосфера. Нашите сърца и чувства, нашите тела ще бъдат оживени и освежени. Открива се блаженство, сила и здраве, поради това трябва сериозно да се стремим към тази дарба.

Въпреки че ценим високо истинските предсказания, не бива да забравяме, че Светото Писание съвсем недвусмислено ни предупреждава за неща, които са грешни. В I Йоан 4:1 се казва: “Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, но изпитвайте духовете дали са от Бога, защото много лъжепророци излязоха по света.” Йоан ни казва ясно и разбрано, как можем да правим разлика между вярното и невярното: “По това познавайте Божиия Дух - **всеки дух, който изповяда, че Исус Христос дойде в плът е от Бога.** Никой дух, не изповядващ Спасителя, не е от Бога, това е духът на Антихриста, за когото сте чували, че иде и сега е вече в света.”

Има гласове, които се представят като пророкувания и звучат убедително. Но мнозина изпадат в мрак и умопомрачение, защото слушат такива фалшификации. Истинското пророкуване е по всяко време прослава на Исуса Христа и Неговата Кръв. Фалшивото пророкуване има общо с неща, които не действат съзидателно върху слушателите, а разрушително - водят не към истината, а към заблудата. На много картини сатана е изобразен

като отвратително чудовище с големи уши, изпъкнали подути очи, огромни рога. Библията не го изобразява по същия начин. Сатаната се изобразява като светещо същество, чието сърце се е надигнало (Езекиил 28). И той се показва днес навсякъде като ангел на светлината. Сатаната е изпълнен с високомерност и надменност и ако ти не се самонаблюдаваш можеш да му повярваш, че си велик. Това обикновено той иска да ти внуши. Никой от нас не е нещо голямо и **ако ние знаем колко сме малки, Бог може да ни използва за канал на силата Си**, да ни предпази от такава мълчалива уловка. Истинското пророкуване ще ни открие Христос във всичко и навсякъде. Лъжливите пророкувания забраняват да славиш Христа, а ти внушават да си мислиш, че някой ден ще станеш велик. Искам да те предпазя от глупостта да искаш да чуваш постоянно някакви гласове. Отправи поглед към Словото Божие! В Него е гласът на Бога, който някога е говорил на отците чрез пророците, а сега в тези последни времена, говори на нас чрез сила. Не бягай от този глас заради някакви дребни неща! Ако искаш да доловиш наистина гласа на Бога, Той е идентичен със Словото Божие.

В Откровение 22:18-19 ни се показва на каква опасност се излагаме, ако се опитваме да добавяме или избягваме пророчествата на Словото. Истинското пророчество, донесено от силата и помазанието на Святия Дух, никога няма да се отклони от Словото Божие, а само би подкрепило и оживило вътре в нас това, което вече сме приели от Словото.

Святият Дух ще ни напомня постоянно всичко, което Исус е казал и направил.

Въз основа на истинското пророчество оживява и укрепва в нас Словото. Някои могат да отвърнат: “Щом си имаме Светото Писание, защо са ни необходими пророчествата?” Писанието отговаря дори на този въпрос. Бог каза, че в последните дни ще излива от Своя Дух върху всяка плът, а синовете и дъщерите ни ще пророкуват. Господ знаеше, че в последните дни пророчеството ще бъде за нас благословение, ние се съобразяваме с това и очакваме, че Той чрез Святия Дух ще ни изпрати истинно пророческо послание.

Нека да ви предпазя от така наречените гласове, като ви посоча един пример. В град Лайзлай, Шотландия се запознах с две млади жени. Работеха като телеграфистки, но желаеха да бъдат мисионерки. Бяха току-що получили духовно кръщение, бяха много мили сестри и говориха с мен съвсем откровено. Независимо от това в какво духовно състояние се намира човек, всеки е поставен постоянно на изкушения. Така бе и с едната от тези сестри. Явно беше обладана от някаква нечиста сила, защото говореше съвсем самонадеяно: “Ако ме слушаш - ми казваше тя - ще направя от тебе най-добрия мисионер.” Дяволът беше, който я караше да говори такива думи - дяволът, престорен на светъл ангел. Сестрата говореше тъй разгорещено и фантазираше до там, че приятелката ѝ си помисли, че нещо не е наред.

Когато двете останали сами, сатанинската сила я обхванала още повече. Тя започнала да чува гласове, говорещи ѝ, че още същата нощ трябвало да замине някъде като мисионерка. Нечистият дух ѝ казал: “Не споделяй това с никой друг, освен със сестра си”. Считам, че ако Бог говореше, нямаше да я ограничава. Ако не можеш да споделяш каквото вършиш, нещо не е в ред. Никак не е хубаво щом трябва да пазим нещо в тайна и да го вършим в тъмно.

После нечистата сила прошепнала в сърцето на момичето: “Идете още днес на гарата. Има един влак, който ще пристигне в 7:32 часа, купете си билети. Ще ви останат 60 пфенига. В купето ще срещнете милосърдна сестра, а срещу нея ще стои един мъж, който носи парите за вас”. Те купили билетите и наистина им останали 60 пфенига. Влакът навлязъл в гарата в 7:32 часа. Всичко до тук било вярно, но другото не се изпълнило. Те претърсили целия влак, но напразно - не видели нито медицинска сестра, нито мъж, подобен на описания.

При това гласът бил категоричен - този мъж трябвало да я заведе в банката в Глазгоу и да ѝ предплати необходимите пари. Освободиха ли се сестрите от тази нечиста сила?

Да, но след дълга караница с Бога. Отвориха им се сърцата, но нали преди това бяха подведени да слушат какво им шушне дявола, а не Бог. Днес те изпълняват благословена служба в Китай, според волята на Бога, като мисионерки.

Ако и ти бъдеш по подобен начин заблуден и се объркаш, знай, че има един изход: “Да славим Бога!” Павел ни дава указаниято: “Пророците нека говорят само по двама или трима, а други да разсъждават. Ако дойде откровение на някой друг от седящите, първият нека млъква. Защото един след друг всички можете да пророкувате, за да се получат всички и всички да се насърчават”. Ако не си достатъчно смирен и се противиш да бъде проверено твоето пророчество, тогава и то е толкова объркано, колкото и ти самият. Събранията, провеждани в смисъла на Павел са най-хубавото нещо, което човека може да има. Слава на Бог! **Всичко ще бъде в ред, ако църквата има само една цел: прославата на Исус Христос.**

Свързан с предсказанието е духовният плод на благодатта. Светите мъже говориха някога, движени от Святия Дух. И днес пророците трябва да бъдат движени от Святия Дух. Ако те напуснат Духа, ако не се явява при тях Духовният плод, то те са в опасност и са инструмент в ръцете на дявола. Познавам хора, които притежаваха добри имоти на село и имаха добро име сред съседите си. Но те чуваха гласове, които ги подтикваха да продадат всичко и да отидат в Африка. Гласовете така ги обзеха, че добрите хора нямаха време да изразят с думи това, което чуваха. Накрая си продадоха имотите на смешно ниски цени.

Гласовете им наредиха да заминат до пристанището. Там щели да намерят кораб, който да ги откара. Те заминаха, но не можаха да намерят такъв кораб. Трудността с тези хора се състоеше в това, че не искаха да повярват, как са чували грешни гласове. Те потърсиха друг кораб и с него достигнаха Африка. Езика не разбираха. Завърнаха се разочаровани, бедни, разорени, не вярващи в нищо. Ако не бяха загубили здравия си разум, щяха да отидат при действителни Божии служители да потърсят съвет и от тях. Така сигурно щяха да узнаят, че гласовете не идваха от Бога, а от дявола. Четем в Откровението на Йоан, че свидетелство за Исус е Духът на пророчеството. Бъди убеден, че агнецът Божий ще преживее истинско пророчество, но едно пророчество е само тогава от полза, ако съдържа огън. Не очаквам да бъде употребен от Бога, освен ако огънят е започнал да гори. Когато говоря, трябва да бъде задействан от Духа. Знай: “пророчеството трябва да бъде съобразено с вярата”. Ако се събудиш в слабост и любовта те тласне да славим Бога, започни с поглед нагоре към Бог и ще усетиш присъствието Му. Дано Господ ни води натам и да живеем в Святия Дух!

Дарба за езици

“Следвайте любовта, но копнейте и за духовните дарби, особено за дарбата да пророкувате, защото, който говори на непознат език, той не говори на човеци, а на Бога, защото никой не му разбира, понеже с духа си говори тайни” (I Кор. 14:12).

Необходимо е да имате нужда от духовните дарби. Трябва да жадуваме за тях, да ги търсим сериозно, защото са много важни и необходими, за да станем инструмент на Бога. Бог разпореда говоренето на нови езици, отправени лично към Него, за да бъде чудотворното и свръхестественото средство на църковната общност и на общуването в Духа. Когато се обръщаше към Него на нови езици, произнасяше чудесни тайни в Духа.

В Римляни 8:27 четем: “А тоя, който изпитва сърцата, знае какъв е умът на Духа, защото той ходатайства за светиите по Божията воля”. Често, когато говорим на Бога на чужди езици, извършваме застъпничество. Молейки се в Духа, се молим за волята на Бога.

Искам да цитирам Вили Бъртан, който служи на Бог в Белгийско Конго. Брат Бъртан е благословен от Бога човек, посветил живота си на Африка. Веднъж имаше изключително висока температура. Напълно безпомощен лежеше, умираше. Какво можеше да се направи? Угасваше надеждата ни. Всички стояха около леглото му със съкрушени сърца и се чудеха какво трябва да стане, за да бъде вдигнат. Накрая го представиха на смъртта. И ето, съвсем неочаквано, той се изправи напълно здрав. Никой не можеше да разбере как стана това. Брат Бъртан можеше само да обясни, че е дошъл на себе си, че го обхванала чудесна топлина, така

че да стане. Как се е случило всичко това било тайна за него, докато дойде в Лондон и сподели пред събранието своето чудно преживяване. Тогава една сестра го помоли за разговор.

Тя го попита: “Водите ли си дневник?” Той отговори: “Да”. Тогава му разказа: “Един ден, когато коленичех за молитва, пред очите ми се яви вашият образ, облада ме Святият Дух и започнах да говоря на чужди езици. Лежахте безпомощен в някакво легло. Виках към Бога на чужди езици, докато Ви видях да ставате и да напускате помещението.” Тя каза в кой ден е станало това и щом брат Бъртан потърси в дневника, установи се, че сестрата е имала видение точно по време на неговото събуждане.

Открива се голяма възможност за благословение, щом напълно се отдадем на Святия Дух и общуваме с Бога на чужди езици. Бог иска да те види така изпълнен със Святия Дух, че всичко в теб да бъде заредено от действителната сила на небето.

Който говори на чужди езици, назидава себе си, а който пророкува, назидава събранието. Така е - преди да назидаваме събранието, трябва да поучим себе си.

Не мога достатъчно добре да преценя до каква степен дължа лично аз духовната си радост точно на този вид и начин на действие на Святия Дух. Стоя тук пред вас като една от най-големите световни загадки. Никога тук, на този подиум не е стоял по-слаб мъж, отколкото аз сега. Дали говоренето на чужди езици е един вид талант за говорене? Не е. Това е някаква неспособност - такава аз притежавам повече от всеки друг. Всички естествени потребности в живота ми не са показвали, че някога ще възвестявам евангелието, а точно обратното.

Тайната се състои в това, че Святият Дух беше дошъл и ми даде тази прекрасна радост. Доколкото можех, упорито четях Словото Божие. После дойде Святият Дух и ми отвори Словото. **Святият Дух е диханието на Словото.** Той ми го обяснява, Той слага думи в устата ми толкова бързо, че не насмогвам да ги произнеса. Толкова бързо, защото има Бог, Алелуя! “Когато дойде Утешителят, Той ще ви научи на всяко нещо!” Той ми дава свръхестествената способност да говоря на езици и тогава мога да зарадвам събранието.

В 1 Йоан 2:20 четем: “А вие сте помазани със Святия Дух и знаете всичко”. Понататък (ст. 27) се казва: “А колкото до вас, помазанието, което приехте от Него остава във вас и нямате нужда да ви учи някой. Затова, както Неговото помазание ви учи за всичко и е истинно, а не лъжовно, пребъдвайте с Него, както ви е научило да правите”.

Щом се покръстваш в Святия Дух, знай, че получаваш помазание. Благодарни на Бога, че ти дава помазание. В този момент Святият Дух казва, че остава у теб. Ти се намиращ в прекрасно и пълно с надежда положение. Трябва да вярваш в Словото на Бог, че си получил помазание, че то ще остане у теб. Когато се събуждаш сутрин, вярвай на тази сила!

Отдадеш ли се на присъствието и силата на Святия Дух, ще отвориш очи, говорейки на чужди езици. Като правиш това, ще усетиш, че започваш да се радваш. Всичко, което бръщолевят за теб, приеми като празни приказки, нека само думите на Бог имат стойност за теб. Дяволът ще каже: “Ти си най-жалкият човек и никога не ще направиш нещо за Бога”, но ти вярвай в Словото: “Помазанието, което приехте от Него, ще остане у вас!”

“Желал бих всички вие да говорите езици, а повече да пророкувате и който пророкува е по-горен от този, който говори разни езици, освен ако тълкува, за да се назидава църквата” (1 Кор. 14:15). Знай, Бог иска да те вижда по всяко време да пророкуваш, защото всеки, приел Святия Дух, има право да пророкува. В 31 стих е написано: “Един след друг можете да пророкувате, за да се поучават всички и всички да се насърчават”. Да се пророкува е нещо много повече от говоренето на езици, освен ако заедно с говоренето тълкуваш - тогава говоренето на езици има същото значение като пророкуването. В стих 13 четем: “Който говори на непознат език, нека се моли за дарбата и да тълкува.” Това е важна мисъл.

След като се кръстих в Духа и като свидетелство на приемането говорих на непознат език, в продължение на девет месеца след това не говорих езици. Това много ме смути, още

повече, че поставях ръце върху вярващите да приемат Духа. Те говореха езици, но на мен ми беше отнета тази радост. Бог искаше да каже, че говоренето на езици, което Духът ми даде по време на кръщението е нещо различно от дарбата за езици, придобита по-сетне. Когато полагах ръце върху вярващите и те приемаха Святия Дух, си мислех: “Господи Исусе, дай и на мен да говоря на езици!” Той ме лиши от тази дарба, защото знаеше, че ще срещна мнозина, казващи, че духовното кръщение може да бъде прието без знака на езиците и защото други пък получават заедно с духовното кръщение дарбата езици. Лично аз не получих дарбата за езици по време на духовното кръщение. Въпреки че отдавна говорих на езици, получих я след девет месеца. Когато едно ранно утро вървах по улицата и в сърцето си говорих с Господа, изведнъж се изпълних с нови езици. Когато отминаха, казах на Господа: “Никога сам не съм вършил, не съм търсил това, Ти го направи. Няма да мръдна от мястото си, ако не ми подариш и тълкувание.” Доиде тълкувание, което беше изпълнено в цял свят.

Кой говори? Святият Дух ли говори? Ако е така, само Той може да даде тълкуванието. Затова който говори езици, трябва да се моли и за дарбата да ги тълкува! Господ ще му даде това. Не трябва да отстъпваме от молитвата си, докато не разберем какво има да ни каже Бог.

“Тогава що? Ще се моля с духа си, но ще се моля и с ума си, ще пея с духа си, но ще пея и с ума си” (стих 15). Разбираш ли за какво се молиш? Ако не, това не е плодотворно за останалите. Можеш да почувстваш силата, ако се молиш и с помазание, и с ума си. Когато се молиш самият ти, в началото всичко, което вършиш е от самия теб. Коленичи за молитва.

Първите две изречения могат да бъдат от мен, но щом аз престана, започва да се моли чрез мен Самият Дух. Първото в началото може да дойде от теб самия, после Святият Дух ще премине в теб. Слава на Господа! Безверието ще каже: “Не е вярно!” Вярата ще каже: “Вярно е!” Алелуя! Павел казва: “Ще се моля с духа си, но ще се моля и с ума си” и той извършва всичко това с вяра. Дяволът и твоето лично “аз” са против. Дано Бог да ни доведе до това място на пътя ни, където да живеем в Духа, да се обръщаме към Него, да се молим и пеем, а едновременно с това да се молим и да пеем с ума си. **Вярата ще стори това. Ушите на вярата са глухи за дявола и за човешките дела, но са отворени за Бога.** Чудесно е да се молиш в Духа, да пееш в Него, да се молиш на езици и да пееш както иска Духът.

Сутрин не ставам от леглото си преди да съм общувал с Бог. Това е най-хубавото нещо на земята! Много е хубаво да бъдеш в Духа, докато се обличаш и после излизаш в света. Бъди сигурен, тогава големият свят няма да те привлича: ако по този начин започваш деня, през целия ден ще бъдеш воден от Духа. “Благодаря Богу, че аз говоря повече езици от всички ви, обаче в църквата предпочитам да изговарям пет думи с ума си, отколкото десет хиляди думи на езици.” Те изпускат едната част от изречението: “Благодаря Богу, че аз говоря повече езици от всички ви!” Павел сочи тук прекомерното публично говорене на езици без тълкуване, което не води до поучаване на събранието. Ако няма тълкувател, трябва да говорите само за себе си и Бог. Да допуснем, че няма кой да проповядва и 20 или 30 души говорят езици - това няма ли да предизвика сериозно объркване? Църквата би искала да чуе поне пет думи за подкрепа, утеха и поучение, отколкото десет хиляди думи на неразбираеми езици.

Ако си имал дълго съприкосновение с Духа, не си задължен веднага да започнеш да говориш на езици. Господ иска да ти даде здрав разум, за да владееш своето тяло и да допринесеш за духовното извисяване на събранието. Павел пише как говорел повече от всички на езици, значи повече отколкото коринтяните, които са отдадени толкоз на говоренето на езици. Ден и нощ той ще да е говорел, но винаги, когато трябва. Той самият бил така усъвършенстван чрез това средство, че проповядвал в църквата по начин, включващ десет хиляди думи към Бога. От тях ще да е имало пет думи на разум, дух и живот, усъвършенстващи духовно събранието. В Закона е писано: “Чрез друго езични човеци и чрез

устните на чужденци ще говоря на тия люде и нито така ще Ме послушат” казва Господ. Прочее, езиците са белег не за невярващите, а за вярващите” (ст. 21-22).

Един от тези невярващи “вярващи” беше методистки пастор. Някой му беше препоръчал да си прекара отпуската в нашия град и му беше дал адреса ми. Като пристигнал на място, разпитал хората за мен. Предупредили го, че съм бил “петдесятен”, трябвало да бъде много внимателен да не се повлияе, защото това било дяволска работа. Отговорил: “Няма да ме арестуват, я!” Той беше много зле с нервите. Беше му необходимо спокойствие.

Като дойде, каза: “Ваш приятел ме изпрати при вас. Може ли?” Отговорих: “Добре сте ми дошъл”, но нищо не можахме да започнем. Поведението му беше невъзможно. Приказваше и приказваше, без да спира. Дойде петъчното събрание, определено за чакащите светото кръщение. Помещението започна да се изпълва, а той говореше и говореше. Никой не можеше да го спре. “Брат - казах аз, - трябва да спреш, искаме да се молим”. Обикновено преди молитва пеехме песни. Сега Бог поиска друго. Започнахме веднага молитва.

Веднага две млади сестри започнаха да говорят всяка на свой език. Този пастор, за когото всичко това беше чуждо, отиде при едната, после при другата, да чуе какво говорят.

След малко попита: “Мога ли да отида в стаята си?” Казах: “Иди, брат, както искаш.”

Отиде си и ние преживяхме един чудесен час помежду си. Към 11 часа си легнахме да спим. В 3:30 сутринта се почука на вратата на спалнята. “Мога ли да вляза?” - се чу високо.

Беше гласът на същия пастор. “Да, ела, ела!” - отвърнах. Той отвори вратата и каза: “Той дойде, Той дойде.” И веднага замлъкна, изведнъж му стана трудно да говори на английски. “Легни си пак и утре ни разкажи какво си преживял.”

Езиците са белег за невярващите - значи този човек е бил невярващ, всъщност един невярващ повярва. Отново и отново после срещях хора, които посредством говорене на езици биваха освободени от греховете си. Следващата сутрин пасторът дойде на закуска и каза: “Каква чудесна нощ беше! Зная гръцки и староеврейски, а онези две сестри говореха на тези два езика. Едната каза на гръцки: “Помири се с Бога!” И другата повтори това на староеврейски. Знаех, че Бог говореше, а не двете жени. Най-напред трябваше да се изповядам. Дойдох като невярващ, но намерих, че Бог е жив. През нощта Бог ме повали на пода, показва ми Своята сила и моето безсилие. Два часа лежах безпомощен. Изведнъж Господ ме накара...” Той засече и започна отново да говори на езици, сутринта, на масата за закуска.

Бог иска да има свидетели, които да изповядат Неговата сила. Ще узнаеш, че когато говориш чужди езици, Святият Дух говори чрез теб по такъв начин, че грешниците да бъдат смутени на улични събрания, и ще се согласиш, че по този начин Бог ги уличава.

Ще се постарая да ти покажа как можеш да приемеш дарба. Прочети втора глава от Четвърта книга на Царете и ще видиш как човек приема дарбата. Илия беше употребен по най-велик начин от Бога. По негова молба падна огън от небето, след това падна дългоочакван дъжд и станаха още много чудеса. Елисей, неговият ученик, видя тези мощни откровения на Бога и той пожела да притежава същите дарби. И ти можеш да се стремиш към дарбите на Бога. Бог ти го позволява. Когато Илия му каза: “Седи тука!”, той отвърна: “Заклевам ти се в живота на Господа и в живота на душата ти, няма да те оставя!” Нищо не можеше да го спре. Когато в Ерихон Илия отново го принуждаваше да спре, той каза решително: “Не искам да спра!” Който стои, не приема нищо. Не спирай в Ерихон, не спирай на река Йордан, никъде не спирай! И ако Бог иска, трябва да навлезеш в цялото Му богатство, което Той пази за теб.

Когато стигнаха до река Йордан, Илия свали кожуха си и удари с него водата. Тя се раздели и двамата преминаха по сухо. Тогава Илия се обърна към Елисея: “Искай какво да сторя” и Елисей поиска каквото трябва да бъде. Алелуя! Колко чудесно е това! Жадувай и ти за всичко, което казва Бог, че трябва да притежаваш. Елисей каза: “Моля нека бъде в мене двоен дял от духа ти!” Това беше момчето, което вървеше след пророка като слуга - момчето,

което изми ръцете и краката на учителя си. Неговият дух обаче се възнесе толкова на високо, че пожела от цяло сърце да заеме мястото на Илия, щом Илия напусне полесражението.

Илия отвърна: “Мъчно нещо поиска ти, но ако ме видиш, когато ме отнемат от тебе, ще ти бъде така, но ако не, не ще бъде.” Нека да помогне Бог никога да не спираш, докато получиш това, към което се стремиш. Нека твоят стремеж е голям, нека твоята вяра се възнесе високо, докато огненото ти желание стигне до най-доброто, което Бог има за теб.

Напред и заедно вървяха двамата. Елисей възнамери да не отделя поглед от учителя си. Огнена колесница с огнени коне дойдоха, за да ги разделят един от друг и Илия възлезе с вихрушка на небето. Мога да си представя как вика Елисей: “Татко мой, пусни кожуха!” Кожухът падна долу и Елисей го хвана, удари с него по водата и каза: “Где е Господ Илиевия Бог?” И водата се раздели на едната и другата страна и той мина по сухото дъно. И пророческите ученици, които бяха в Ерихон, казаха: “Илиевият дух остава на Елисея.”

Така се приема дарба. Ти не знаеш, че я притежаваш, щом действаш с вяра.

Братя и сестри, молещи се за дарби, вярвайте!

Какво означава изпълнен със Святия Дух

В дните, когато броят на учениците се увеличаваше, се стигна до състояние, в което дванадесетте трябваше да вземат едно особено решение, а именно - да не се занимават с обслужване на трапезата, а да се отдадат на молитва и служение на Словото. Колко важно е за всички служители на Господа да бъдат в постоянна молитва и да се хранят от Словото на Истината. Никой не може да бъде силен в Господ, ако не постоянства и прилежно слуша онова, което Господ иска да каже чрез Словото Си. Ако ти нямаш връзка с Неговото вдъхновено Слово, тогава не познаваш силата и природата на Господа. Чети сутрин, вечер и при всяка възможност, която ти се предлага. Вместо да се отдаваш на празни разговори след ядене на масата, прочети една глава от Словото и прекарай известно време в молитва.

Аз лично се старая да правя това по всяко време, независимо при кого съм и с кого имам работа. Псалмистът казва: “**Съхраних Словото Божие в сърцето си, за да не съгреша пред Господа**”. Скоро ще проумееш, че колкото повече от Словото Божие е съхранено в теб, толкова е по-лесно да водиш свят живот. Едновременно с това ще засвидетелствам, че Словото оживотворява. Ако приемеш Словото Божие в себе си, тогава То ще оживи и укрепи цялото ти същество. Приеми Словото с доброта и смирение и в теб ще израсне живата вяра.

Дванадесетте казаха на останалите, че желаят да изберат седем мъже за обслужване на трапезата. Те трябваше да бъдат мъже, радващи се на добро име и изпълнени със Святия Дух. Тия, които избираха, бяха обикновени човеци, но изпълнени със Святия Дух и това ги издигаше над другите. Да служиш Господу не са необходими висше образование, ученост, а свят, предан живот. От устата на човек с предаден на Бога живот излезе огън. Потопи се в Духа и огъня! Множеството избра седем мъже, за да служат на трапезата. Без съмнение това са били верни люде, но ние виждаме, че за двама от тях Бог има нещо по-добро. Филип беше изпълнен с Духа и където и да го поставяше Господ, щеше да предизвика съживление.

Хората го посочиха да служи на трапезата, а Бог го избра да печели души. О, ако мога да те въодушевя сам да видиш, че щом си верен на служението си, ще си верен и на Бог!

Той ще те изпълва със Святия Дух, ще те направи съд за почтена употреба, ще ти намери място в това велико служение да спасяваш души и да изцеряваш болни. Няма нещо, което да е невъзможно за човек, изпълнен със Святия Дух. Ние не можем да проумеем тези възможности. Ако си изпълнен със Святия Дух, Бог ще действа чрез теб там, където отиваш.

Ти изобщо не можеш да си представиш онова, което Бог може да стори с теб, когато си изпълнен с Духа. Всеки ден, всеки час ти можеш да се радваш на Божие ръководство. Изпълнен със Святия Дух означава много във всяко отношение. Зная хора, които години наред бяха болни, но когато бяха изпълнени със Святия Дух, болестта им изчезна. Святият

Дух мо-же да ви предаде живот и свобода от всяка слабост и болест. Погледни Стефан! Той беше обикновен човек, избран да помага при раздаване на Господната вечеря. Святият Дух беше в него, той беше изпълнен с вяра и със сила. Никой не можеше да устои пред Духа и силата, чрез които той говореше. О, колко е важно всеки от нас да е изпълнен с Духа! Божията воля е ти да бъдеш изпълнен с Него! Силата на Духа ще те изпълни с Бога! Бог не поставя пречки пред човек, изпълнен с Духа. Запомни, аз не ти давам изцеление, а Живият Христос! Чудно нещо е, че Исус дойде на този свят, за да освободи вързаните. Защото от момента, в който си изпълнен със Святия Дух, за теб няма прегради. С Исуса Христа също бе така. Преди да дойде Святият Дух върху Него във вид на гълъб, нямаше гонение. Малко след това четем, че когато проповядвал в собствения си град са искали да Го унищожат. Същото касаеше и дванадесетте ученика. Преди Петдесетница те не са били преследвани, но вече изпълнени със Святия Дух, бяха хвърлени в затвора. Дяволът и проповедниците на мъртви религии се вълнуват по особен начин, когато един изпълнен с Духа човек върши чудеса чрез силата на Святия Дух.

Преследването е велико благословение за църквата. Ако бъдем преследвани, ще получим чистота. Ако желаем да бъдем изпълнени със Святия Дух, не трябва да забравяме и преследването. Господ дойде да донесе мир, това ни казва Словото. И докато имаш този мир в сърцето си, ще бъдеш преследван отвън. Ако останеш на пътя на вярата, тогава дяволът и неговите ангели не могат да ти навредят. Продължиш ли по целия път с Господа, тогава за дявола ти си прицел, мишена, но Бог ще те пази във всяко нещо, от всяка опасност.

Един човек, стоящ напред в едно събрание, се изправил и казал: “Искам да опитам.” Излезе да се молят за него. Положих ръце и той се сгромоляса. Отново положих ръце в името на Исуса и казах: “Сега вярвай!” На другата вечер пак дойде. Стана като лъв и каза: “Искам да ви кажа, че този човек ви заблуждава, вчера той положи ръце върху разбитото ми тяло, за да ме изцери, а за жалост нямам никакво подобрение.” Аз го прекъснах и рекох: “Вие сте изцелен. Грешката ви е там, че не искате да вярвате.” На третото събрание, когато помолих за свидетелство, той стана отново: “Аз съм строител. Днес работих с един човек, който трябваше да постави на едно място огромен камък. Помогнах му, а от предишните ми болки нямаше и следа. Та, в тази връзка си казах: “Как стана това?” Отидох на едно място, където мога да се съблека и с почуда установих, че съм изцелен.” С това свидетелство той си върна обвинението назад. О, слава на Бога! Неговото Слово е вярно! **Обещаните знамения следват ония, които вярват.** Върху болни ще полагайте ръце и те ще оздравяват, и всичко това чрез силата в името на Исуса Христа. Святият Дух дойде, за да открие Словото, за да стане То за нас Дух и Живот. Вие, които желаете да бъдете кръстени в Духа, не забравяйте, че ще има преследване. Вашите приятели, най-добрите ви приятели, ще ви оставят. Независимо от това, заслужава си да вървиш по този път. Чрез силата на Святия Дух ти влизаш в царството на просветлението и откровението. Той ни открива великолепието и силата на Исусовата кръв.

Чрез откровението на Духа, аз установявам, че кръвта ме очиства от всичко. Бог ме прави свят, кръвта проявява действието на Духа. Стефан беше обикновен човек, но облечен в Божественото, той беше изпълнен с вяра и сила, чрез него ставаха чудеса и знамения. О, този живот в Святия Дух! О, този живот, пълен с вътрешно откровение! Води от една яснота към растеж в милостта, към приемане на познание в силата на Духа, води ни към откровение и приемане на сила. Само този живот в Святия Дух ни дава способността да устоим.

Господ те поставя в най-различни ситуации и след това ти открива Силата Си. Бях в Ню Йорк и тръгнах за Англия с кораба “Луситания”. Отидох в кабината си, там ме чакаха двама души. Единият каза: “Ще останете ли с нас?” После извади бутилка ракия, една чаша, изми я и наля и за мен. “До такова нещо не се докосвам” - казах аз. Човекът продължи: “Месеци наред съм под влиянието на алкохола. Казаха ми, че съм руина и че скоро ще умра. Искам да се освободя, но не мога, трябва да пия. Да можех да спра да пия! Баща ми умря в

Англия и ми остави имот, но каква полза от всичко това?” Попитах: “Ти каза, че желаеш да се освободиш?” Той замълча и не можеше да проговори. Казах му да остане спокоен. Положих ръка върху главата му, проклетх демоните, причиняващи пиянство и ограбващи неговия живот. След това той изкрещя: “Аз съм свободен! Зная, аз съм свободен!” Взе двете бутилки, които носеше и ги изхвърли през борда. Господ го спаси, отрезви и изцери. През цялото пътуване проповядвах. За да бъдеш радостен, ти се нуждаеш от докосване с Исуса. Силата на Бога е същата и днес. За мен Бог е мил. За мен Той е спасяващо здраве, Той е прекрасна лилия. О, този благословен Назарянин! Този Цар на царете! Алелуя! Ще Му предоставим ли волята си?

Ще се предадем ли Нему? Ще направим ли така, че силата Му да ни принадлежи? Каквото и да струва, си заслужава да бъдеш изпълнен със Святия Дух! Прочети в Деяния на апостолите 7 глава мощното свидетелство на свят човек. Той заявява без страх: “Вие всякога се противите на Святия Дух, както правеха бащите ви, така правите и вие.” И като чува това, сърцата им се късаха от яд. Те скърцаха със зъби, изхвърлиха го извън града и убиха с камъни.

На Петдесетница обаче, щом Словото премина през сърцата им, те извикаха: “Какво да сторим?” Ако искаш дяволът да има път в теб, той ще те подтикне към убийство. Когато обаче срещнеш Исуса Христа, ще се покаеш. Стефан беше изпълнен със Святия Дух, погледна към небето и видя славата Божия. О, да бъдеш толкова изпълнен със Святия Дух е чудно нещо. Стефан извика със силен глас: “Господи, не им зачитай този грях!” Той беше изпълнен със Святия Дух, изпълнен с любов и като Исус на Голгота, имаше същото състрадание. Да бъдеш изпълнен със Святия Дух означава непрекъснато изпълване, оживотворяване и приемане на нов живот. Това е нещо мило. Ние имаме чудесно Евангелие и Велик Спасител.

Ако желаем да бъдем изпълнени със Святия Дух, то тогава ще имаме в себе си Този Извор. Ако вярата е изцяло насочена към Христа, от теб ще потекат потоци Жива Вода.

Силата в името на Исуса (Деяния 3:1-6)

Всичко е възможно в името на Исуса. Отец Го е въздигнал, дал Му е сила над всички. В името на Исуса Христа има сила, чрез която може да се преодолее всичко в този свят. Няма друго име под небето дадено за хората, чрез което да можем да искаме спасение. Бих желал да спомена стойността и величието на Това Име. Шест души отишли в дома на един болен, за да се молят. С тях бил един пастор. Когато болният лежал безпомощен на леглото, пастора прочел от листче молитвата, произнасяща се над болни, така тези люде вярвали, че изговарят молитвата с вяра. Болният бил помазан съобразно Яков 5:14 и понеже изцерението не станало мигновено, болният започнал да плаче. Шестимата напуснали стаята не по-малко съкрушени от факта, че състоянието на болния не се променило. Когато били вече вън, единият от тях казал: “Има нещо, което трябва да опитаме!” Отново се върнали и застанали пред леглото. Брата казал: “Нека просим в името на Исуса!” Първоначално не ставало нищо, но те тихо изговаряли името на Исуса. Когато престанали да викат Исус, силата паднала и те видели как Бог започнал да действа, тяхната вяра станала по-силна; радостта се увеличила, те започнали да викат силно името на Исуса. През това време болният сам станал от леглото и се облякъл.

Тайната не е в това, че шест човека са повдигнали погледа си от болния към Исуса, а в това, че всички те са станали съучастници на силата, произтичаща от името на Исуса. О, ако хората използваха силата в името на Исуса, кой знае какви чудеса биха станали! Зная, че в Неговото име, чрез силата, съдържаща се в името Му, имаме достъп до Бога. Погледа на Исус ни изпълва с величие. Хората по целия свят величат Това име, каква радост е за мен, че мога да Го изговоря! Един ден отидох на близък хълм да се моля. Денят беше чудесен.

Преживях присъствието на Бога, Неговата чудесна сила ме изпълни и насити. Тогава си спомних за две момчета от Валис, които дойдоха при нас преди 2 години. Те бяха обикновени момчета, но изпълнени с ревност за Господа. Като видяха действието на Бога, ми казаха: “Няма да се учудим, ако Господ ви доведе при нас, за да изправите нашия Лазар.” След което ми обясниха, че техния ръководител е човек, който през деня работил в калаената мина, а вечер проповядвал. В следствие на претоварване, заболял от туберкулоза, която го поставила на легло. От четири години лежал като безпомощен инвалид и трябвало да бъде хранен. Като стоях така на върха на хълма, повдигнах очи към Господа и получих следното: “Бог позволява да проумеем величието Му, когато сме на върха, а ни изпраща в равнините, за да изпълним задачите си.”

Живият Бог ни избра като Свое наследство и собственост. Той ни подготвя за служението Си, показващо, че служението на Господа е различно от това на хората. Веднага след това написах картичка на човека, който обслужва този болен, споменавайки, че ще дойда и ще изправя Лазар. Щом пристигнах, ме попита: “Вие ли сте човека, който ще помогне на нашия Лазар да се изправи?” - “Да” - отговорих аз. Тогава той каза: “Заведете този човек до Лазара!” При това отново се обърна към мен с думите: “Като го погледнете, ще се отвърнете. Нищо не може да ви задържи при него.” В действителност от естествена гледна точка всичко, което каза той, беше вярно. Човекът беше само кожа и кости. Като че ли в него нямаше живот. Всичко сочеше към провал. Попитах го: “Искаш ли да величаеш Господа? Знай, хората славят и величаят Господа, при все че стените на Ерихон стоят пред тях. Бог има подобна победа и за теб, но трябва да вярваш!” Аз не успях да раздвижа в него вяра. Той не притежаваше добри частица от нея. При това сам потвърди, че не вярва. Великолепно нещо е да знаеш, че Словото Божие е истинно и не се променя. Не се уповавай на човешки твърдения, Бог може да действа мощно, ако обаче ние постоянстваме в Него, имайки предвид всички човешки страдания. След като се върнах при човека, на когото бях писал картичката, той ме попита: “Сега готов ли сте да си вървите?” Аз обаче не се вълнувам от това, което виждам, а от това, в което вярвам. Едно зная: който вярва, не гледа на обстоятелствата, не внимава за чувствата! **Човека, който вярва в Господа, притежава това, в което вярва.** Всеки, който е дошъл под петдесетното благословение, приема всичко с усмивка и вяра в Господа. Има нещо в Петдесетното движение, което е различно от всяко движение в света. Тук имаш работа с действието на Бог.

Там, където Божият Дух е в действие, се проявяват и дарбите. Там, където дарбите не се проявяват, е необходимо да се постави под въпрос присъствието на Бога. Положението в това село беше тежко. Като че ли беше невъзможно хората да бъдат доведени до вярата.

“Готов ли сте да си вървите?” - бях попитан, но един мъж и една жена ни поканиха да останем при тях. Казах: “Бих желал да зная колко от вас могат да се молят.” Никой не желаше да се моли. Попитах дали не бих могъл да събера седем души, с които да се молим за този болен човек. След като Казах на домакините: “Вие сте първите двама, ще дойде моят приятел и с мен ставаме четирима. Необходими са още трима.” Аз Казах на хората, че до сутринта ще се намерят такива, които ще се молят за изцелението на Лазар. Не е необходимо обаче да се съблюдава човешкото мнение. Щом Бог ти е казал нещо, тогава вярвай.

Казах на домакините, че няма да вечерям. Като си легнах ми се стори, че дявола ме беше налегнал така, сякаш беше събудил всичките ми болести, които навярно Лазар притежаваше. Като се събудих, ме нападна невероятен пристъп на кашлица и слабостта на туберкулозно болен. Въртях се в леглото, търкалях се по пода и виках към Бога. Просех да ме освободи от тези сили на сатана. Виках, за да ме чуят всички в къщата, но ничие спокойствие не бе нарушено. Господ обаче даде победа и аз отново си легнах, бях свободен както никога в живота си, Той ме събуди в 5 часа и ми каза: “Не сядай на трапезата, докато не си служил на Моята трапеза!” В 6 часа Бог ми каза: “Искам да изцерея този човек!”

Скочих, бутнах приятеля ми, който спеше до мен и рекох: “Чу ли? Господ каза, че ще го изцери.” В осем часа нашият домакин каза: “Елате да закусите!” От опит знаех, че поста и молитвата са най-голямата радост и че се проумяват, когато си ръководен от Господа.

Когато пристигнахме в къщата, преброих хората и се оказа, че сме 8 души. Никой не можеше да докаже, че Бог не отговаря на молитвите - Той помага по всяко време, отговаря на всяка молитва. Никога няма да забравя как силата Божия падна върху нас, когато бяхме при болния. О, колко чудно е това! Ние обградихме леглото и си подадохме ръце, като взехме и ръцете на болния. Тогава казах: “Сега няма да се молим, а ще призоваваме името на Исуса.”

Коленичихме и повтаряхме: “Исус, Исус, Исус!” Силата Божия ни повдигаше. Пет пъти тя падна върху нас - болният, обаче остана без да се помръдне. Преди две години пак е идвал някой да се моли за него, но без успех. Като че ли дяволът използваше този неуспех и обезкуражаваше нашия Лазар. Казах му: “Не се грижи за това, което сатана казва, а за това, което Господ казва - Той ще те изцери. Забрави всичко, освен Бога и Исуса. Знай само това, което Те казват!” При това устните на болния започнаха да се движат, сълзите се стичаха като река. Казах му: “Силата Божия е тук. Приеми я!” Той отговори: “Имам горчивина в сърцето, оскърбих Святия Дух. Аз съм безпомощен. Не мога да повдигна ръцете си, не съм в състояние да държа дори лъжица.” Казах: “Покай се и Господ ще чуе молитвата ти!” Той се покая и извика: “О, Господи, изцери ме за Твоя Слава!” След като извика това, силата го грабна и той беше във величието на Бога. Заклех се пред Господ, никога да не преувеличавам тази случка, защото знам, че Бог не обича преувеличението. Когато коленичейки викахме: “Исусе, Исусе, Исусе!” леглото се разлюля заедно с човека в него. На хората, които бяха там казах: “Сега можете да излезете. Бог е тук. Аз няма да му помогна да се облече.” Седнах и наблюдавах човека как стана и се облече сам, а когато той слезе долу изпяхме хвалебствен химн. Помолих го да разкаже какво се е случило. Вестта за изцерението на Лазар се разнасяше бързо. От близо и далеч идваха хора, за да видят и чуят свидетелството му.

Този човек разказа какво е сторил Господ с него. Мнозина се отказаха от греховете си и се покаяха. Всичко това обаче стана в името на Исуса и чрез вяра в Това Свято Име. Да, с вяра, идваща чрез Това Име, Бог даде здраве на болния в наше присъствие.

Петър и Йоан са били безпомощни, необразовани люди и не са посещавали висши учебни заведения. Те обаче получиха великолепно откровение за силата в името на Исуса Христа. Те разпределяха хляба и рибата, които Исус умножаваше. Стояха с Него на масата и Йоан често се вглеждаше в лицето Му. Петър често биваше предупреждаван от Исус, но чрез това Исус показваше любовта си към него. Исус обичаше Петър, твърдоглавия Петър. О, Той обича по един чудесен начин. Аз също бях лекомислен, имах много неконтролируем темперамент, Господ обаче имаше търпение. Тук съм, за да ви кажа, че в Името на Исуса има сила, която може да промени и да изцери всекиго. Ти можеш да получиш това чудно изкупено наследство - спасение, живот и сила само, когато останеш в Него и вярваш в Агнето Божие, в Божия възлюбен Син, върху Който Отец е положил всичките ни грехове. Бедния Петър, бедния Йоан. Те нямаха пари, но имаха вяра, те притежаваха силата на Святия Дух, те имаха Господа.

Ти също можеш да имаш Бог, макар и да не притежаваш нищо в този свят. Дори да си загубил характера си, също можеш да имаш Господа. Видял съм как много лоши хора са били променени чрез силата на Господ. Един ден проповядвах относно името на Исуса. Един човек се беше облегал на стълб и слушаше. Попитах го: “Болен ли сте?” Той посочи дрехата си. Там видях една кама. Каза, че е тръгнал да убие невярната си съпруга, но след като изслушал проповедта, не можел да направи нито крачка. Помолих го да коленичи и там, на пътя, където хората вървяха насам и натам, един грешник намери Спасителя. Алелуя! Взех го у дома и му дадох нова дреха. В този човек видях нещо, което Бог можеше да използва.

На следващата сутрин той каза: “Бог ми откри Исус.” Дадох му назаем малко пари, не след дълго той си построи малка къщичка. Невярната му съпруга живеела с друг мъж, но той

я помоли да се върне и да живее с него. Тя се върна. Там, където е имало омраза и враждебност, всичко бе преобразено чрез любовта. Бог направи от този човек Свой служител. **Навсякъде има сила в името на Исуса.** Бог може да спаси човека дори и в най-отдалечения ъгъл.

Пред очите ми е събранието, което имахме в Стокхолм и което ще остане завинаги в съзнанието ми. Там имаше дом за болни от неизцерими заболявания. Един болен беше доведен в събранието сакат и цялото му тяло трепереше. Двама души му помогнаха да излезе напред и точно тогава силата на Бога падна върху него. аз го помазах в името на Исуса.

В същия този момент хвърли патериците и започна да се движи в името на Исуса. Скачаше по стълбите надолу и обикаляше сградата пред очите на хиляди събрани. Всяко нещо е вдъхновение за Господа! Попитаха ме: “Искаш ли да посетиш дома на тези болни?”

Бях заведен до там през почивния си ден. Болните бяха подредени в голям коридор и за един час Господ освободи около двадесет от тях. **Името на Исуса е велико.**

Петър и Йоан имаха всичко чрез Това Име и имаха вярата да кажат на онзи сакат човек: “В името на Исуса Христа от Назарет, стани и тръгни!” Когато Петър го улови за дясната ръка и го повдигна, нозете и костите му се укрепиха. Той стана, скачаше и славеше Бога в храма. **Бог желае да види и теб да вършиш подобни дела.**

А как могат да бъдат сторени те? **Чрез неговото име и чрез вяра в Него!**

Живот в Духа (2 Коринтяни 3 глава)

Авторът на Посланието към Евреите предупреждава да оставим първоначалното учение за Христа и да се стремим към съвършенство. Не желая да полагам нова основа с покаяние и с учения за кръщение и възкресение. Какво би си помислил за един майстор, който непрекъснато разрушава къщата си до основи и всеки път поставя нови фундаменти?

Желаеш ли в живота си да притежаваш силата на Бога, тогава не гледай назад! Със съжаление ще установиш, че колкото си гледал назад, то до такава степен си загубил и от това, което Бог е приготвил за теб. Святият Дух ни показва, че не бива да гледаме назад, към закона, към греха и смъртта, от които сме освободени. Бог ни е поставил в един нов живот, живот на любов и свобода в Исуса Христа, а всичко това надхвърля човешките ни представи.

Мнозина преминали към този нов живот приличат на галатяните, които в началото са вървели добре, после обаче тръгнали чрез закона по пътя към съвършенството. Толкова вярващи са се отклонили от живота в Духа и са преминали отново към живот в плътта. Бог не благоволи в такива, които гледат назад, а това означава за тях, че трябва да се покаят. Ако по някакъв начин си се отклонил, не се опитвай да скриеш това, но изповядай всичко и погледни отново на Бог, за да се укрепиш във вярата и да ходиш в Духа. Всички ние трябва да имаме ясното убеждение, че благоволенieto е от Господа. Успее ли врагът да те извади от живата вяра, тогава той с лека ръка може да те отклони от пътя на Господа. Съгреши ли някой, тогава Божествения живот спира да тече в него, той става безпомощен и жалък.

Бог обаче има собствен план за нас, Неговите чедра. Прочети I Йоан 3 глава и заеми мястото си като чадо Божие. Знай, че си дете на Бог, че си поставил надеждата си в Господа и Той ще очисти живота ти. Святия Дух говори: “Никой, който е роден от Бога не върши грях, защото Неговият зародиш пребъдва в него и не може да съгрешава, защото е роден от Бога”.

Зародишът на Словото съдържа живот и сила. Той е в сърцата ни. Бог е който изпълнява думите: “не може”! В Това Негово Слово се съдържа повече сила, отколкото във всичките наши човешки представи. Божията воля, промисълът Му за всеки от нас е, да бъдем победители, да водим победоносен живот. Ела и виж колко е чудно да си в Господа и колко безпомощен и жалък си без Него! Бог е по-силен от всякаква съпротива, Той победи силата

на тъмнината, като я отхвърли от небето. Искам да ти кажа, че щом си новороден, силата Божия живее в теб.

Осъзнаваш ли това? Водиш ли победоносен живот? Когато срещнеш хора, обсебени от зли сили, попитай: “Исус Христос дошъл ли е в плът?” От опит мога да ти кажа, че подобни хора никога не казват “да”. **Установиш ли, че даден човек е обсебен от зъл дух, тогава ти имаш силата да го изгониш!** Вярвай в това и действай така, защото “по-велик е оня, който е във вас, от оногова, който е в света” (I Йоан 4). **Бог желае да те види като победител.** Той е вложил сила в теб, с която ти си в състояние да победиш дявола.

Всички ние сме подложени на изкушение и ако не си в състояние да усетиш това, тогава ти не струваш дори шепа прах. Йов казва: “Изпитай ме като злато и аз ще бъда пречистен”. Ако си послушен във време на изкушение, ти няма да бъдеш съкрушен, защото в центъра на изкушението Бог спасява Своите Си. Бог действа чрез Силата Си и прогонва дявола, прогонва силите на тъмнината и води чадата Си към триумфиращата победа в Исуса Христа. Затова МОЛИ СЕ! Господ да ни помогне да проумеем всичко това.

Ние не можем да величаем Бог, ако не сме готови за изпитания. Не бива да пренебрегваме факта, че грехът влезе в човека чрез плътта. Но Бог дойде и предаде плътта, греховното естество на смърт, за да може Святият Дух да се всели с всичката Своя Сила и свобода в един осветен храм. През цялото време сатана се старае да причини суматоха с гнусните си обвинения. Святият Дух обаче ни осветява чрез Кръвта на Исуса Христа, Той е наш Помощник. Исус Христос Го нарича УТЕШИТЕЛ, Който трябва да дойде. Той е до нас във време на изпитания. Святият Дух е действащата сила в църквата Христова.

Павел ни казва: “и явявате се, че сте Христово писмо, произлязло чрез нашето служение, писано не е мастило, но с Духа на Живия Бог не на плочи от камък, но на плочи от плът, на сърцето”. Делото на Святия Дух започва в сърцето, във вътрешното същество на човека, Той внася в сърцето богатствата на откровението Христово. Внася чистота и святост, така че от сега нататък и по всяко време в сърцата ни да блика слава и величие. Знай, живота на Исуса е вложен в нас! Чрез Него ние живеем и ще живеем през вечността.

О, проумей това безконечно разпространение на славата и живеј в нея! Ние напуснахме стария път, стария начин на живот, старата система, старото същество и сега живеем в един изпълнен с порядък, с духовен блясък живот: “А ония три хиляди новоповярвали не останаха в старата синагога, в законопоучението, но те приеха ново учение, учението на апостолите. Алелуя! Старото премина, ето, всичко стана ново!”

Ние повече не сме в състояние да разчитаме на плътта. Не можем да се докосваме до плътското, защото сме надарени с абсолютната, безусловна вяра в Бог. Законът няма сила над нас. Ние сме освободени от всичко онова, за което Павел пише: “вързаните в Духа” и че не трябва да вършим нищо, което да огорчава Бога. Още и: “които ни и направи способни като служители на един Нов Завет, не на буквата, но на Духа, защото буквата убива, а Духът оживотворява.” За да проумеем важността и обхвата на това Слово, е необходимо не само да Го четем, но и да имаме откровение. Който живее чрез буквата, той е сух и празен в познанието на духовната истина. Когато обаче навлезем в сферата на Духа, тогава изчезват сухотата и несъвършенството, прекъсват критиките и търсенето на грешки.

В духовния живот няма разделения.

Каква великолепна любов и взаимно разбирателство ни дава Бог чрез Святия Дух! Сърцата ни се измиват чрез чистата, свята, Божествена любов! Тази любов е от Господа и ни кара да Му служим доброволно!

Никога няма да мога да оценя на тази земя колко много ми струваше кръщението със Святия Дух. Служението и благословието ми бяха умножени през изминалите три години, а като че ли беше изминала само една година. И колкото по-дълго продължава това, толкова е по-чудно. Да бъдеш изпълнен със Святия Дух е нещо подобно на лукса, с който се свиква много бързо. За нас обаче това е Божествена заповед, защото е писано: “И не се опивайте с

вино, последицата от което са разпри, а изпълвайте се със Святия Дух!” Кръстен ли си в Духа, тогава не бива да мине ден в живота ти, в който да не се молиш на език, даващ ти се в Духа. Никой от Божиите чеда не бива да идва в Господния дом без хваление и псалм в сърцето си. Нека подчертаем, че ако Святия Дух действително владее над нас, тогава Той ще изпълни теглата ни и всички ще говорят езици, както това стана на Петдесетница. Самият аз смея да твърдя, че ако си изпълнен с Духа, ще говориш езици сутрин, на обяд и вечер. Ако живееш в Духа, тогава сатана няма власт над теб. Тогава ти си повече от победител (Рим. 8:37).

Нашето лично свидетелство е: “Изпълвай се с Духа по всяко време!” Мойсей имаше тежката и горчива опитност с израилтяните. Той беше в трудности по всяко време. Когато се изкачи на планината, Бог му даде десетте заповеди и беше осеян от Господната слава. Беше радостен, защото носеше за израелския народ двете нови каменни плочи. Заповедите трябваше да дадат живот на този народ, ако ги изпълнява. Представям си небето, когато нашият Спасител дойде на земята. Вярвам, че в този миг цялото Небе беше в движение. Закона на буквата беше донесен от Мойсей и всичко това е чудесно, но то бледнее пред това, което Исус ни дава в Духа. Величието на Синай чезне пред величието на Петдесетница. Каменните плочи с надписа: “Исус направи Нов Завет, чрез който положи в сърцата ни упование.”

Когато Святия Дух дойде в нас, ни изпълва с любов и свобода и както е според стих 11, ще ни съживи. Нов повик изпълва сърцата ни: “Твоята воля ще върша, о, Господи!” Да, Той отмени службата на смъртта и вложи служба на правда и живот в Духа. Сигурно сега се питаш: “Необходимо ли е спазването на Божиите заповеди, щом си изпълнен със Святия Дух?” Бих искал да повтора това, което Духът казва. Службата на смъртта беше издълбана с букви върху камъка, тя обаче беше отменена, положи се нова основа. А който се е превърнал в живо Христово послание, написано от Духа на Живия Бог, е престанал да бъде прелюбодеец, убиец или пияница. Той се наслаждава на волята Божия. Аз обичам да върша волята на Бога.

Тогава всичко е лесно - молитвата, четенето на Библията, свидетелството, посещенията на събранията. Тогава ще извикаме заедно с псалмиста: “Зарадвах се, когато ми рекоха да отида в Дома Господен!” А как се изразява този нов живот? “Защото Бог е Този, който действа според благоволенията Си във вас и да желаете това, и да го изработвате” (Фил. 2:13).

Разликата между помпата и извора е огромна. Законът е помпата, а кръщението със Святия Дух е изворът. Когато старата помпа бива изключена, водата престава да тече, при все че до нея извира прясна Жива вода. О, от Трона на Бог тече непрестанен поток, даряващ живот. За Христос е писано: “Ти обичаш правдата и мразиш беззаконието”. В този нов живот на Духа, ще живееш чрез Нов Завет. Ще обичаш това, което е добро, чисто и свято, ще се отвращаваш от злото. Исус бе този, който каза: “идва князът на този свят, който няма нищо общо с Мен.” В момента на изпълването ни с Духа, ние сме поставени в доброто положение и ако устоим, тогава дявола не е в състояние да вземе от нас дори частица.

Вярваш ли, че можем да бъдем така изпълнени с Духа, че с присъствието си да изобличим и осъдим онзи, който не е в правия път? А когато сме в Духа, за нас се казва: “че злото ще се страхува от нас”. Така живееше Исус Христос. Неговият живот наказваше злото.

Сигурно ще кажеш: “Та, Той е Син Божий!” Чуй! Чрез Него Бог ни е направил синове и дъщери на Бога и аз вярвам, че Святия Дух може да **направи същото нещо чрез нас** - аз не желая да възхвалявам себе си, а преди всичко да се величае името на Исуса Христа, Който е така милостив към нас.

Веднъж пътувах за конференция в Ирландия и не можех да пристигна навреме. По пътя излязох за кратко време от купето, за да си измия ръцете. Непрекъснато се молих. Господ ме изпълни със Своята вечна любов. Вярвам, че Духът с такава сила беше върху ми,

щото лицето ми светна. В купето имаше двама духовници. Когато се върнах обратно, единият от тях ми каза: “Вие ме обвинихте в грях”. За по-малко от три минути, всички пътници викаха към Бога, викаха за спасение на душите си. Много пъти в живота си съм преживявал подобни ситуации. **Службата на Духа е да си изпълнен с Него.** Павел пише, че чрез Него живота ни е по-продуктивен, по-действащ, по-докосващ. Дори когато си в магазина, хората желаят да се махнеш по-бързо, защото твоето присъствие ги изобличава за греховете им.

В живота си трябва да се пазим от “служението на буквата”. Всичко трябва да става с помазанието на Святия Дух. Вярвай в това, което Святия Дух казва чрез Павел, а именно, че всяко служение на смъртта, което ограничаваше свободата ни в Христа е вече премахнато! А доколкото това касае теб и мен, знай, че старият ред е премахнат, защото Духът Божий е, Който ни дава нов живот, чистота и любов. Святия Дух приема факта, че ти си скъсал вече със стария си живот, след като си станал ново създание в Христа Исуса. Чрез живота в Духа старите примамки са изгубили въздействието си. Изчезва желанието, склонността към грях. Дяволът ще те среща на всяка крачка. О, ако си с Господа по всяко време, тогава ти ще бъдеш като факла по пътя си и накъдето и да се обърнеш, ще побеждаваш силите на тъмнината.

Бог е Дух. Той раздвижва сърцето и ти показва, че силата, която живее в теб чрез Него е по-голяма от тази на дявола. Алелуя! Законът е отменен! Какво искам да кажа с това? Ще останеш ли неверник? Ще мърмориш ли, когато се отнасят неправилно с теб? Не! Ще държиш ли за Правдата? Отпусни се в Неговото Могъщество и се остави в ръцете Му! Този, който е влязъл в Неговата почивка, си е починал от своите дела, както и Бог от Своите.

Целият живот е една събота и само такъв живот може да прослави Бога. Това е живот на радост. Всеки твой ден на земята е и твой ден на небето. Този живот ще се променя. Чрез Духа Му ще преминаваме от слава в слава. Тогава има едно непрекъснато откровение.

Желаеш ли да обещаеш на Бога, че няма да гледаш назад? Лично аз обещах Господу, че никога няма да се съмнявам в обещанията Му.

Детето вярва на всичко. Умният човек приема с радост щедростта Божия. Детето не може да върви, но майката го носи; то не може да се облича, но майката прави това за него. Пеленачето не може да говори, но майката знае от какво се нуждае. Така е в духовния живот.

Бог върши това, което не можем. Ние биваме носени от Него. Той ни облича и дава Слова. О, нека бъдем като децата!

Правда

В Послание към Евреите 1:9 четем: “и възлюбил си правда и намразил си беззаконие”.

Твоят Бог те е помазал с радост повече от твоите събратя. Бог желае да обичаме правдата и да мразим беззаконието. Само тогава Духът на Бога ще живее в нас.

Чрез Христа Исуса ние имаме убежище, в което никакво проклятие не е в състояние да ни докосне и небето е винаги отворено за нас. Бог е сътворил за нас градина с Божествен живот, в която ние имаме неограничени възможности, неизчерпаеми източници на сила и победа над силите на дявола. Вярвам, че когато величаем само Бог, тогава нищо не е в състояние да спре ходът ни напред.

Апостол Петър започва второто си послание с думите: “Симон Петър, слуга Исус Христов на вас, които чрез правдата на нашия Бог и Спасител Исус Христос сте получили еднаква скъпоценна вяра”. Установяваме, че чрез вярата имаме великолепната връзка с възкръсналия Господ. Когато Исус беше на земята, Той каза: “Аз съм в Отца и Отец е в мен. И Отец, който живее в Мен върши чудеса”. Той се молеше на Отец не само за учениците Си, а и за онези, които щяха да повярват чрез Словото така, щото: “да бъдат едно, както Аз и Отец сме едно и светът да повярва, че Ти си Ме изпратил”.

О, какво чудно наследство има за нас, ако отворим очи за правда, сила, за Словата на Отца и Сина! А това е Божието намерение за нас. Проуедем ли това намерение, тогава ще проуедем, че Този, Който е в нас е по-силен от този в света.

Цялото Свято Писание е предназначено да доведе вярата ни в тази посока и да ни посочи, че силата и живота оповестяват същността на Бога.

По-нататък Петър пише за тия, които са приели тази великолепна вяра: “Благодат и мир да ви се умножат чрез познаването на Бога и Исуса, нашия Господ!” А всичко това ще стане, ако живеем чрез вяра. Авраам стана приятел на Бога благодарение на факта, че живееше чрез вяра. Той вярваше в Бога и това му се счете за правда.

“Може ли, Отче, това да стане с мен?” Разбира се! Защото всеки, който е станал свят чрез правда е благословен с вярата на Авраам. Благословенията, които е получил заради вярата си, са и за потомците му. Вярваме ли в Бога, тогава благословенията няма да престават.

Някои са особено обезкуражени, ако още същата нощ не получат това, за което се молят. Те твърдят, че вярват, но за жалост стоят в дълбоко неверие и в пълно безпокойство. Авраам вярваше в Бога. Сигурно е казал на Сара: “Та в нас няма живителна сила, но Господ ни обеща сила и аз вярвам в Него”. А този вид вяра е радост за нашия Небесен Баща.

Веднъж ръководех събрание. Там беше и една жена с огромен тумор, желаеща да бъде изцерена. След служението се молихме за нея. На следващото събрание тя засвидетелства, че е изцерена. Една година по-късно на същата конференция отново излезе напред и свидетелства, че е била изцерена. Туморът, обаче беше още по-голям, отколкото преди. Независимо от това, тя не се заблуждаваше и каза: “Бог ме изцери и изминалата година беше чудна за мен”.

Човек чувстваше, че тя беше благословена. Отишла си у дома и засвидетелствала още по-убедено, че е изцерена от Бога. На третата година отново дойде на конференцията, хората, обаче я гледаха състрадателно и си казваха: “Колко огромен е станал тумора”.

Тя обаче застана твърдо и засвидетелства: “Бог ме изцери, аз почувствах Неговата сила”. Някой отишъл до нея и казал: “Защо не се погледнеш в огледалото? Хората мислят, че не си с всичкия си, щом казваш, че си изцерена”. Тогава тя коленичила и се молила на Бога: “Не желаеш ли да покажеш на хората, че си ме изцерил?” Изпълнена с мир тя си легнала, а на сутринта от тумора нямало и следа.

Словото Божие е вечно и истинно. То е безотказно, **истинската вяра не се оглежда в огледала, направени от стъкло**. Тя има друго огледало - огледалото на съвършения закон на свободата. Който обаче погледне близо в съвършения закон на свободата и остане в него, вече не е слушател, който бързо забравя, а е щастлив изпълнител на делото. За него няма тъмнина, той стои в съвършенството на Христа. Във вярата няма тъмнина. Успеха идва, когато на мястото на обществените ни обязанности поставим Божествените.

Чрез помазанието на Бог и на Исуса Христа в нас ще се умножава не само милостта, но и мирът. Ако познаваме Бога и Исуса Христа, тогава в нас ще се увеличи мирът и ще имаме огъня на 10000 Навухудоносоровци. Мир ще имаме и в рова на лъвовете, чрез този мир ще живеем в големите трудности и опасности.

От къде произлизаше разликата между Даниил и цар Дарий? Даниил познаваше Бога, а царят си правеше експерименти. Рано сутринта царят извика: “Данаиле, служителю на Живия Бог, можа ли твоят Бог да те опази от устата на лъвовете?” Даниил отговори: “Моят Бог изпрати ангела Си да затвори устата на лъвовете”. Делото беше завършено още когато Даниил се молеше при отворения прозорец към Ерусалим. Още преди да влезем в битката, тя е решена. Молитвата ни свързва с нашия мил Господ, който може да умножава всичко.

О, аз Го обичам! Той е Чудесен! И когато четеш тези два стиха от II Петрово как милостта и мира ще се умножават чрез познание в Господа, сигурно ти е правило впечатление, че нашата вяра идва чрез правдата Божия. Обърни внимание, че първа е

Правдата, а след това познанието - не може да има друга последователност. Ако очакваш от Бога откровение, без да си бил осветен, тогава ти очакваш един миш-маш. Святостта отваря вратата за Божиите богатства. Първото, до което трябва да бъдем доведени е да обичаме Правдата и да мразим беззаконието, както Той стори това. Едва след това ще ни бъде даден достъп до тези добри съкровища. А докато сърцето ни е покрито с беззаконие и грях, Господ няма да ни слуша. Когато сме чисти, праведни и святи, тогава можем да влезем под слънцето на святостта и правдата. Тази правда в действителност е Правдата на Господа. Така нашата вяра остава в Него.

След кръщението ми в Духа, Господ ми даде велико откровение. Видях как поради непослушанието бяха изгонени Адам и Ева. Те не можеха да имат дял от дървото на Живота, защото ангел и въртящ се меч препречваха пътя им. След това видях себе си спасен и умит чрез кръвта на Христа, изпълнен със Святия Дух. Дойдох и започнах да се храня от дървото на Живота, а огненият меч се движеше в кръг. Този меч беше там, за да държи настрана дявола. О, каква чудна привилегия е за нас да сме родени в Господа! О, колко чудно ни пази Той! Никакво зло не може да се докосне до нас. В Него ние можем да се скрием от сатана. Скрыт в Господа! О, Алелуя! Той ни кани да имаме участие на това чудно място и да живеем под сянката на Всевишния. Да, това място на милост е приготвено и за теб. Скрый се в него!

Петър каза: “Понеже Неговата Божествена сила ни е подарила всичко, що е потребно за живота и за благочестието **чрез познаването** на Тогова, който ни е призвал чрез Своето Слово и Сила”. Бог ни е призвал чрез Своето Слово и Сила и когато се храним с великите и чудни обещания, тогава ще бъдем участници в Божията природа. Всичко това можем да получим чрез вяра. Тук, на земята трябва да сме съучастници в Божествената природа, а това можем да постигнем само чрез вярата.

Животът на Господа и Спасителя трябва да бъде изпълнен в нас, телата ни трябва да са свободни от закона на смъртта и греха (Йоан 7:36, Рим. 8:2). Бог желае да укрепи вярата ни така, че да приемем Божествената природа на Сина Божий и да опазим безупречни “духът, душата и тялото за Деня на идването на Исуса Христа”.

Когато онази жена, страдаща от кръвотечението беше изцерена, сила излезе от Него. Тази жена е взела от силата на Господа и за миг болестта в тялото ѝ изчезна.

Години наред страдах от вътрешни язви. Бях наранен и слаб. Един ден почувствах, че повече не мога да издържа. Тогава взех шишенцето с масло и се помазах в името на Исуса Христа като казах: “Господи, стори това, което желая, стори го сега, точно сега!” В този момент бях изцерен. Бог желае да раздвижи вярата ни, а не да стоим и чакаме.

Каква беше разликата между Захария и Мария? Ангелът дойде при Захария и рече: “Жена ти Елизабета ще ти роди син”. Захария стоеше на своето място, той прие вестта със съмнение: “Аз съм стар човек, а жена ми е в напреднала възраст. Ангелът обърна внимание на неверието му, като рече: “Понеже не вярваш в думите ми, ще онемееш до деня, в който стане това”. А сега забележете резултатите! Когато ангелът дойде при Мария и донесе вестта, тя каза: “Аз съм Божия слугиня, да бъде според думите ти!”

Елизабет поздрави Мария с думите: “Благословена е тази, която е повярвала, че ще се сбъдне казаното ѝ от Господа.” По същия начин трябва да приемаме Словото. Господ ни е призвал за слава, добродетел и вяра в Словото.

Един ден водих събрание на открито. Чичо ми дойде и каза: “Леля ти Мария иска да те види преди да умре.” Аз я посетих. Тя действително беше зле. Казах: “Господи, не можеш ли да направиш нещо?” Положих ръце върху умиращата. Славата Божия се откри и ни грабна. Леля ми извика: “Огън минава по цялото ми тяло.” От този ден нататък тя беше напълно здрава.

Господ желае да бъдем живи послания. Исус е в нас и силата Му е в нас, Неговото желание действа чрез нас. Така ни се откриват безгранични възможности. До колко обаче позволяваме на Бог да действа и на Словата и милостта на Исуса да ни се открият? Велики и

чудни са Божиите обещания, те са предадени нам така, че да сме участници в Божествената природа. Святият Дух ни сочи една отворена врата и достатъчно много възможности да действаме. Няма ли да позволим на Бога да върши велики дела чрез нас, да открие Славата и Силата Си чрез нас? Неговият повик е: оставете миналото и мислете за бъдещето! Гонете целта и наградата в борбата! Вие стоите чрез Исуса Христа!

Слово на живот (Деяния 5:1-20)

Нашият Господ Исус Христос използва израза “Слово на Живот”. О, този чудесен, великолепен живот е възможен чрез живота на вярата. Бог е постоянно в този живот. Това е живот, изпълнен с откровение, живот на признание и действие на Святия Дух, живот, в който Бог заема особено място, живот без смърт, защото преминахме от смърт в живот. Истинският живот е преминал от Бога в нас. Щом този живот е в пълнота, там болестта не владее.

Необходим ми е един месец, за да разказвам какво ми дава този живот. Всеки може да влезе в Него и да бъде изпълнен с Него. Може би си близо до този живот и все още не си щастлив. Може би си преживял събрания, в които Бог е излял Духа Си?

Въпреки благословието, Бог желае да те награди още! Той желае да награди всекиго, който издига ръцете на вярата. Предлаганият от Него живот е дар. Някои считат, че го получават благодарение на заслуги.

О, за Него е необходима само детска вяра и ти ще почувстваш всичко в пълнота.

Когато си приел този живот, ще престанеш да бъдеш обикновен човек, ще станеш необикновен човек, изпълнен с невероятна сила, получена от нашия невероятен Господ.

Анания и Сапфира познаваха този живот, но не получиха нищо от него. Може би си мислеха, че могат да се разминат със същността му и се опитаха да гарантират бъдещето си чрез земни запаси, както светските люде. Те взеха участие в чудесното съживление, с което Бог дари първата църква, но независимо от това, си отидоха празни. И днес има мнозина, които във време на изпитание дават обет, но не го спазват и се погубват. Благословен е човека, който държи на обещанието си и полага **всичко** в нозете на Бога и чиято душа не ще обеднее. За него не ще има суша, защото Бог е обещал и ще даде “тлъстина за костите му”, ще цъфти по всяко време, ще бъде помазан с масло, ще увеличава силата си непрекъснато.

Заслужава си да разчитаме на Бога за всяко нещо и да не си оставяме запаси подобно на Анания. Искам да ви посоча колко велик е Бог. Анания и Сапфира се съмняваха в делото, което Бог беше започнал. Те продадоха имота си, за да спечелят слава сред църквата и понеже нямаха вяра, си оставиха част от парите, за да гарантират съществуването си.

Мнозина днес се съмняват в продължението на Петдесятното съживление. Мислиш ли, че можеш да спреш Петдесятното действие? Не и не! Десетки години преживявам това съживление и зная, че няма да престане докато Господ не дойде.

Когато Георг Стефансон искал да изпробва за първи път изготвения от него локомотив, сестра му Мария казала: “Георг, та той няма да помръдне от мястото си!” Той обаче отговорил спокойно: “Сега ще проверим това, хайде, качвай се!” Накрая тя се качила. Последвал сигнал чрез свирката, лек тласък и локомотива се отделил. Мария обаче започнала да крещи: “Георг, Георг, локомотива няма да спре! Няма да спре!”

Някои гледат критично към това действително съживление и казват: “То няма да успее - то е огън от тръни!” Но, когато делото е налице, тогава всички казват: “Няма да спре!”

Това Божествено съживление постоянно заема нови територии и за него няма спиране, защото е **поток от живот, любов, сила, видение. Живото Слово е в основата на това съживление, Агнето стои в неговия център. Бог е същият вчера, днес и вовеки!** Той е отворен за всеки неизчерпаем източник на спасение! Чуй с ухото на вярата! Бог е в центъра. Бог върши това, което виждаш и това, което чуваш. Бих желал да подчертая, че

първата църква била под въздействието на Святия Дух и лъжата там не е имала почва. И тъй, Духът Божий излива този късен дъжд и всякакъв дух на лъжа няма почва в църквата. Бог желае да очисти църквата. Словото Божие се придружава с такава сила и власт от знаци и чудеса чрез действието на Духа, че човек се страхува като наблюдава всичко това.

Когато бях в планините на Норвегия, една медицинска сестра дойде при мен. Тя имаше рак на носа. Поиска да се моля за нея. Попитах: “Как се чувстваш?” Отговорът беше: “Не смея да докосна носа си, страшно ме боли.” Обърнах се към хората с думите: “Вижте тази медицинска сестра, вижте ужасното ѝ състояние! Вярвам, че нашият Господ е милостив и верен. Той ще унищожи делата на дявола. Изгонвам тази болест в името на Исуса Христа! Да престанат болките! Вярвам, че Бог ще покаже безконечната си милост и ще помоля тази млада жена утре вечер да засвидетелства това, което Бог е сторил с нея!”

О, колко страшни са действията на греха! О, колко страшни са последствията от падението. Когато видях рак, знаей, че това е зъл дух. Та, може ли нещо подобно да бъде дело на Бога? Дано Господ ми помогне да ви покаже, че има изход от делото на сатана.

Аз не проклинам хората, паднали в грях. Аз не ги мъмря. Зная причината за греха. Зная, че сатана витае като рикаещ лъв и търси кого да погълне. По всяко време обаче си припомням спокойствието и победата на Исуса. Когато доведоха при Него жената, хваната в прелюбодеяние, Той седеше на земята и пишеше. След това рече: “Който сред вас е без грях, нека пръв хвърли камък върху тази жена.” Всички съгрешиха и няма праведен ни един. В Словото Божие четем, че Бог е положил всичките ни грехове и всичката ни вина върху Исуса. Затова чувствам, че в това състояние съм задължен да заплаша злия дух.

Положих ръка върху носа на страдащата медицинска сестра, прогоних злата сила, причинила ѝ много страдания - в името на Исуса Христа. На следващата вечер залата беше препълнена. Видях сестрата и я поканих напред. Тя излезе и показа какво ѝ е сторил Господ. Беше съвършено здрава. Исус е същият вчера, днес и вовеки!

Всичко е възможно, ако вярваш в Бога. Когато силата Божия дойде мощно в първата църква, в дните след смъртта на Анания и Сапфира, хората бяха обхванати от огромен страх.

Щом стоим в присъствието на Бога и когато Той действа мощно сред нас, тогава страхът се вселява, тогава се стремим към чистота и свят живот. По-нататък четем, че никой не се осмеляваше да се присъедини към тях. Нека Бог направи най-доброто за нас така, че целия град да се присъедини към нас. След това изцерение, хората познаха силата на Бога. Болните бяха поставени по улиците, върху легла и носилки и когато Петър идваше, се стремяха поне да бъдат докоснати от сянката му. Аз не вярвам, че сянката на Петър е изцелявала, по-скоро хората са знаели, че Бог действа мощно сред тях. Той среща човека по всяко време от пътя на вярата му.

На едно събрание в Ирландия бяха доведени много болни. Мнозина търсеха духовно кръщение, имаше и много грешници. **Изведнъж Бог влезе в залата. За десет минути всеки грешник беше спасен, просещите духовно кръщение бяха кръстени от Святия Дух, а болните изцерени. Бог е действителност! Неговата сила е безупречна! Това е същата кръв, която очиства, същият Дух, който изпълва и същият Христос, който ни приближава чрез мощната сила на Святия Дух. О, какви неща можем да преживеем, ако вярваме в Него. Кръвта на Исуса може да очисти точно сега и да вложи в нас този Свят живот!** Цялата Библия е пълна с покани за участие в тази великолепна милост, правда и спасение. Той ни кани: “Елате всички, които се трудите и сте обременени и аз ще ви успокоя!”

Заедно с един брат посетихме млад човек от Лондон. Той ръководеше неделно училище. Тук в Лондон трябваше да се грижи за предприятието на родителите си. Дяволът обаче го подвел и сторил голям грях. Последницата била тежка болест. Родителите му били покрусени като узнали това. Този брат, който ме придружаваше, мислеше, че веднага трябва да паднем на колене и да се молим. “Не - казах аз - Бог не действа така. Ще прочета нещо от

Библията.” И направих това. Мястото, което прочетох звучеше по следния начин: “Глупавите, които пострадаха поради отклонението си и поради греха си, бяха смъртно болни.” Този млад човек извика: “Аз съм този глупак!” Той беше откровен и ни разказа историята на греха си, в следствие на което се появила язва. Бог обаче даде изцеление. Милостта Божия влезе в него и той преживя мощно освобождение. Бог е милостив. Той желае всички да се спасят.

Който желае да се откъсне от греха, за него Бог ще отвори небето. Ако ти намериш убежище при Него, тогава Той ще те спаси, ще те изцери, ще ти даде дълъг живот.

Присъствието Му е радост, Неговата десница е живот и щастие. Има спасение за всички чрез драгоценната кръв на Христа!

Действаща вяра

“С вяра Авел принесе Богу жертва, по-добра от Каиновата, чрез нея за него се засвидетелства, че е праведен. Понеже Бог свидетелства относно даровете му... Чрез вяра беше грабнат Енох и не вкуси смърт... Чрез вяра Ной направи ковчег за спасение на дома си... С вяра Авраам послуша, когато беше повикан да излезе и да отиде на едно място, в което да получи наследство” (Евреи 11:1-8). Има само един единствен път, водещ към богатствата на Бога.

Всичко е възможно за този, който вярва. Когато Словото докосна Захария, той беше изпълнен с неверие, докато ангела каза: “и ето, ще млъкнеш и не ще можеш да говориш до деня, когато ще се сбъдне това” (Лука 1:20).

“Ето Господната слугиня, нека да бъде както си казал!” Бог беше доволен, че тя вярваше, че ще преживее чудо. **Чудесата идват само, когато вярваме в това, което Бог казва.**

Спомнете си за хората, които се молиха цяла вечер, за да може Петър да излезе от затвора. Може би в тази молитва те забравиха думата “вяра”. Слугинята Рода обаче, вярваше повече от всички останали. Когато се почука на вратата, тя отиде, защото чакаше отговора на молитвата си. И щом чу гласът на Петър, тя изтича обратно и каза, че Петър стои на вратата. Всички обаче отвърнаха: “Ти си въобразяваш.” Ето това вече не е вяра. И въпреки всичко, тя държеше на своето: “Може би Бог е изпратил ангела Си.” Рода държеше на своето: “Това е Петър.” Петър продължаваше да хлопа. Най-после те излязоха и видяха, че това действително е той. Това, в което Рода вярваше, беше факт.

Мили мои, може много да се молим и да въздишаме и да не получаваме от Бога; да, не получаваме, когато не вярваме. Когато човек работи в молитва, той въздиша и се мъчи, тъй като страшният грях в него ще се троши пред присъствието на Бога. Когато грехът е унищожен, едва тогава Бог работи с тази мека глина. Преди това нищо не е възможно.

Молитвата променя сърцата ни, но никога не променя Бога. Той е същият вчера, днес и вовеки! Изпълнен с любов, съчувствие, милост, готов да ни даде онова, което достига до Него с вяра. Вяра в това, че идвайки в присъствието на Бог, ще получиш онова, за което се молиш. Ти можеш да използваш, защото всичката сила на Бога е налице, за да отговори на твоята вяра. **Цената за всичко това е кръвта на Исуса.**

В Посланието към Евреите четем: “чрез вяра Енох беше преселен да не види смърт, защото преди неговото преселване беше засвидетелствано, че е бил угоден на Бога.” Ние сме призвани от Духа да работим с Господа. Приятно е да знаем, че можем да имаме единство с Господа. Чрез великолепното кръщение в Духа, което ни се дава от Господа можем да разговаряме с Него на непознат език, който хората не разбират, но Той разбира този език, това е езика на любовта. О, колко чудно е да разговаряш с Господа на език, който духът ни издига нагоре по-високо и по-високо, който ни въвежда в истинското присъствие на Бога.

Ще се моля така, че духът ми да ме съедини с Бога, да стана подобен на Енох. Но, скъпи мои, всичко това е действие чрез Словото. Бих желал да ви посоча разликата между нашата вяра и вярата на Исуса Христа. Нашата вяра е ограничена, тя има край. Опитността на повечето хора се заключава в това, което казват: “Господи, не мога повече! Стигнах до тук, повече не е възможно да сторя нещо.” Бог е този, който може да ни помогне и да ни преведе оттатък.

Спомням си една вечер в Северна Англия, бях заведен в дом, където лежеше млада жена. Това беше един безнадежден случай. Разумът я беше напуснал. Налице бяха всички симптоми на лудост. Беше хубава млада жена, съпругът ѝ също беше млад. Той дойде носейки в ръце бебе. Наведе се, целуна жена си. След като стори това, тя се хвърли от другата страна на леглото. Мъжът взе бебето и го докосна до устните ѝ. Тя се тресеше лудо и сякаш изпълнена с бяс не обръщаше внимание на това. Попитах медицинската сестра: “Няма ли средство, с което да може да ѝ се помогне?” Тя отговори: “Направих всичко, което мога.”

Тогава попитах: “Потърсихте ли духовна помощ?” Съпругът изкрещя: “Духовна помощ? Мислиш ли, че можем да вярваме в Бога, след като преживяхме седем седмици в безсъние в такова окаяно състояние? Ако вярваш в нещо подобно, тогава сигурно си объркал къщите.” Имаше и още една 18 годишна жена, която се усмихваше сякаш искаше да каже: “Ти не можеш да сториш нищо!” Всичко това предизвика у мен огромно състрадание. Тогава започнах да призовавам небето с вярата, която имам. **Не съм видял човек, който искайки да получи нещо от Бога, да си остане на същото земно ниво.** Желаете ли да искате нещо от Бога, тогава моли се директно, обърни се към небето, защото това, което желаете е там!

Ако водиш земен живот, изпълнен с видими неща и очакваш небесни неща, ти няма да ги получиш никога. Бог желае да сме небесен народ - народ, имащ място в небето, народ, търсещ небесното. И там, в присъствието на тази млада жена, видях границата на моята вяра. Когато се молах, в сърцето ми дойде вяра, която не се променя и която настояваше за Божиите обещания. От присъствието на Бога, аз се върнах на земята, но не бях същият човек - видях себе си обкичен с името на Исуса Христа. Видях се с вяра, която разбива ада и която може да раздвижи всичко. Извиках към тази демонска сила, обсебила тази жена: “Излез в името на Исуса Христа!” Жената се придвижи напред и заспа.

След 14 часа се събуди напълно здрава и нормална.

Енох разговаряше с Бога. И аз бих желал да съм в непрекъснат разговор с Бога. Особено съм Му благодарен, че от младостта ми е дал желание в мен да търся Библията. Тя е храната за душата ми. Тя е силата за вярващия. Тя изгражда характера му. И понеже чрез нея ние получаваме смирение, ще бъдем водени от Духа от слава в слава. Тя е Книга на вярата, защото вярата идва от слушане на Словото Божие. **Мисля, че всичкото зло, което ни сполетява е следствие на неправилното разбиране на Словото.** Няма друг път, освен пътя на вярата, с който можем да угодим на Бога. Не вярвам греха да идва от вяра.

Сигурно си казваш: “Как мога да получа тази вяра?” Тайната е описана в Евреи 12:2 - **“като гледаме на Исуса, Начинателят и Усъвършителят на вярата ни!”**

Христа е Този, който създаде вселената и на тази сила тя се крепи. Този, който създаде вселената желае да ни направи нови създания. Не е ли в състояние да изговори едно Слово и да предизвика у нас мощна вяра? О, Този Начинател и Усъвършител на нашата вяра идва и живее у нас! Той ни оживотворява, освежава ни чрез Духа Си и оформя волята ни.

Щом е започнал доброто дело, Той ще го и завърши. “Божие Слово е живо, деятелно, по-остро от всеки меч, пронизва до разделяне на душата и духа, ставите и мозъка и издирва помислите и намеренията на сърцето”. Словото Божие разделя душата и духа - душата, съдържаща в себе си огромно количество плътско, себелюбие и зло. Слава на Бога, Той може да ни освободи от всичко земно и да ни направи духовен народ. Той може да унищожи себелюбието ни, да вложи нашето същество в живота на Христа, да разруши излишното с помощта на Словото. Живото Слово достига до ума.

Когато бях в Австралия, дойдоха много хора с двойно изкривяване на гръбнака. Словото на Господа влезе директно в мозъка на костите и бяха изправени. Синът Божий - Живото Слово - Той изцери гръбнаците на тези хора. Христос дойде, за да ни приближи до Себе Си, да ни преведе от обикновеното към необикновеното.

О, какъв чуден Спасител имаме ние! Писано е: “Сега сме Божи чедра и още не е станало явно какво ще бъдем, но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще го видим както е!” (I Йоан 3:2). И още сега Живият Божий Дух желае да ни води от благодат в благодат. Вярваш ли в Бога? Вярваш ли в Сина? Вярваш ли в Святия Дух?

Триединният Бог ще работи в теб, за да вършиш Неговата воля!